HALKIN KURTULUŞU

15-EKİM 1979
Fiyatı 10 Lira

178

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Türkeş baklayı ağzından çıkarttı: "İşçi ücretlerini donduracağız"

Emperyalizmin ve egemen sınıfların en sadık uşağı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin azılı düşmanı Türkeş işçi sınıfına duyduğu öfkeyi, ağız salyaları arasında kustu.

Seçim propagandaları nedeniyle Erzurum'da yaptığı konuşmada Türkeş, egemen sınıfların diğer bütün temsilcilerinin de savunduğu ücretlerin dondurulması sorununa değinerek kendileri iktidar olduklarında ücretleri donduracaklarını belirtti. Hitler'i adım adım izleyen Türkeş şöyle diyor:

"... Artan ücretler durmalıdır,donmalıdır. Ücretlerin donmasıyla hayat normale dönecektir.Ücretlerin artmaması ülkeyi normale çevirecek, emek, gayret,zaman,para, personel israfı önlenecektir."

Söylenenler hiçbir demagojiye yer bırakmayacak kadar açıktır. Türkeş bugüne kadar savunduğu ve sürekli gerçekleştirmeye çalıştığı işçi ücretlerinin dondurulması sorununu kitlerden oy isterken yeniden vurgulamak gerekliliğini hissediyor. Türkeş bugüne kadar işçi sınıfına olan düşmanlığını faşist demagoji ile örtmeye ve bu yolla kitleleri aldatmaya çalıştı.Hatta bununla da yetinmeyerek anti-kapitalist sloganlara sarıldı. Faşizme ve kapitalist sömürüye karşı olduğunu iddia etti.Ne var ki, bütün bunlar faşistlerin faşizmin kitleleri aldatmaya yönelik demagojisinden başka bir anlam ifade etmiyordu.İşçi sını

Devamı sayfa 6'da

İSSİZLİĞE HAYAT PAHALI
HERK GENEL-İSSİZLİK
HER
ASGARİ ÜCRET VERGİSİZ VE
GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ
SENDİKA HAKKI İÇİN İLERİ
KURTULUŞUMUZ
USAL DEMOK
EMEK

EMPERYALİSTLERİN VE EGEMEN SINIFLARIN HAZIRLAMAYA ÇALIŞTIĞI

OYUNU BOZACAĞIZ!

- Egemen sınıflar demokrasi mücadelesini boğmak için halkı "askeri rejim" ile tehdit ediyor.
- Revizyonistler, "ara rejim" korkuluğu sallayarak, halkı, CHP reformizminin arabasına bağlamaya çalışıyor.
- Gericiliğin topyekûn saldırısına karşı demokrasi mücadelesini yükseltelim, birliğimizi güçlendirelim.

Adana halkı 29 Eylül'de savunma barikatlarında

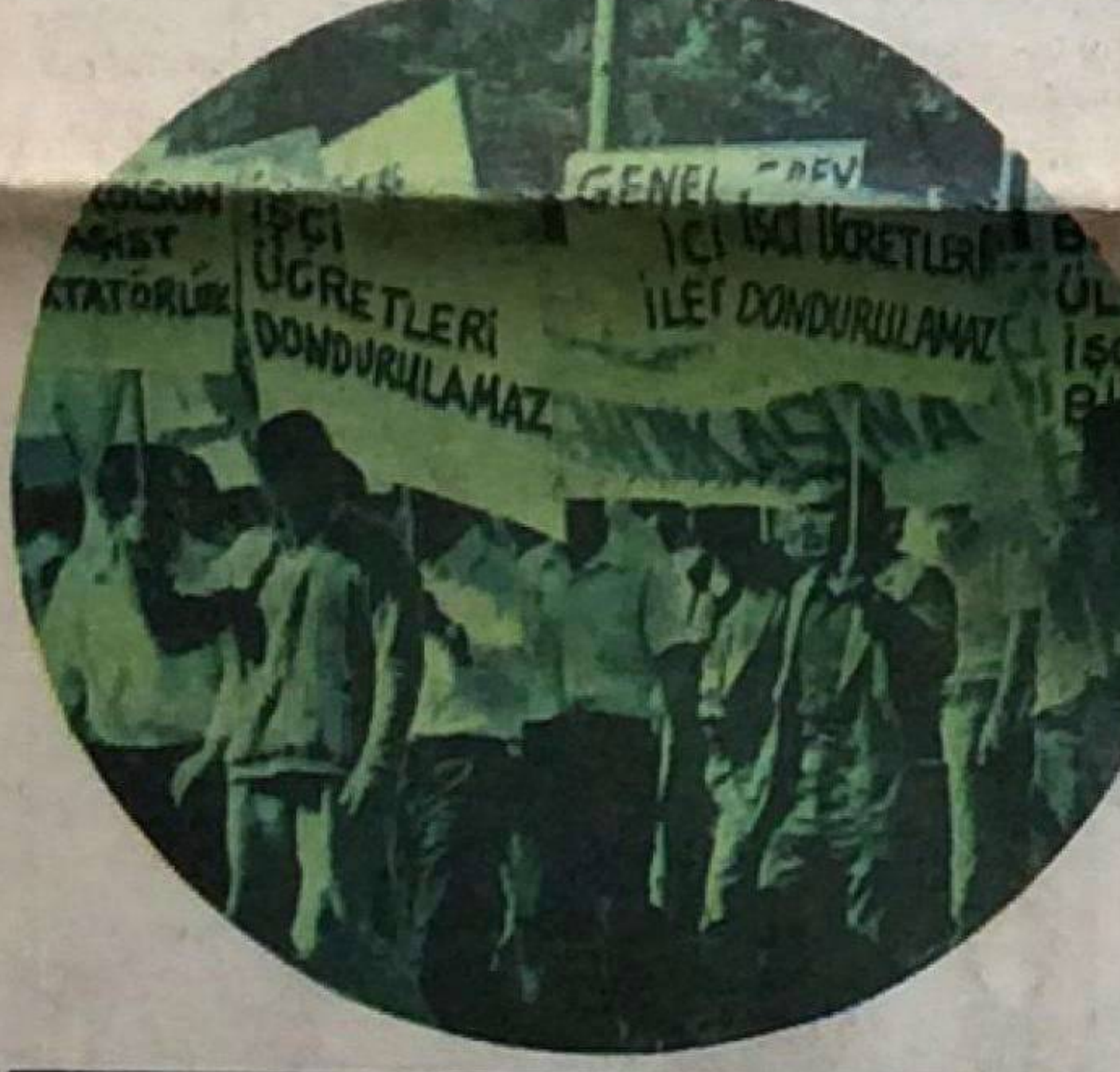

Sıkıyönetim mahkemeleri MHP'li katilleri serbest bırakıyor

Yüzlerce devrimcinin ve emekçinin kanına girmiş MHP'li sivil faşistler sıkıyönetim mahkemelerinde birer birer serbest bırakılıyor. Maraş'taki kanlı katliamın başını çeken ve Ökkeş Kenger'le birlikte faal rol oynayan birçok faşistin bırakılmasından sonra şimdi de Kars'ta birçok devrimciyi katleden ve mahkemelerde açık açık bu cinayetleri işlediklerini itiraf eden faşistler peş peşe salıveriliyor.

Kars'ta Talat Temel'i katleden ve 10'dan fazla tanığın ifadesiyle cinayet işlediği açığa çıkarılan Enver Yelken ve Fahrettin Sadak adlı faşistler serbest bırakıldılar. Ardından Iğdır halkının yakından tanıdığı yiğit evlatları Şahin Akar ve Köroğlu Keser'in katillerinden Turgut Demirkol'da salıverildi.Yine Atatürk Üniversitesi öğretim üyesi Doçent Orhan Yavuz'un katili ve ETKO üyesi olan Hayrettin Katangil bizzat kendisi cinayeti işlediğini itiraf etmesine karşın sokağa salınarak yeni cinayetler işlemesine olanak tanındı. Sıkıyönetim mahkemelerinin salıverdiği faşistlerin sayısı istenildiği kadar uzatılabilir. Ancak birkaç örnek bile sıkıyönetimin kimin hizmetinde olduğunu kanıtlamaya yeter.Kaldı ki,bugüne kadar işçi sınıfı ve halk kitleleri bunu yaşayarak gördüler.

Sıkıyönetim işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesi reformist demagojilerle ve buna eşlik eden faşist ve gerici saldırılarla engellenemeyince,kitle mücadelesini daha sert yöntemlerle ezmek üzere egemen sınıflarca devreye sokuldu. İlan edilmesi ile beraber yükselen devrim mücadelesine karşı azgın

Devamı sayfa 6'da

Sıkıyönetim generalleri "vur emri" çıkarıyor

Faşist diktatörlüğün paslı silahı sıkıyönetimin terörü giderek artıyor. Sıkıyönetim paşaları peşpeşe "vur emri" çıkarıyor.Emekçi kitlelerin mücadelesi karşısında sıkıyönetim terörü de sökmeyince,generaller daha fazla kan dökerek mücadeleyi engellemeye çalışıyor. Bunu yaparken de kan içici katiller olduklarını gizleme gereğini

Devamı sayfa 6'da

DEMOKRATİK VE ÖZERK ÜNİVERSİTE, DEMOKRATİK LİSE

YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTEMİZ

Okullar açılıyor

Okullardan polis ve jandarma karakolları kaldırılsın; faşist, militarist işgallere son verilsin

Okullar açılıyor.Ve yine hem ortaöğrenim hem de yükseköğrenim öğrencilerini büyük zorluklar bekliyor. Bunların başında artan hayat pahalılığı ile birlikte emekçi ailelerin çocuklarının eğitimleri sürdürmeleri sorunu geliyor. Ders araç ve gereçlerinin;defter, kitap vb. fiyatları bile bir yıl öncesine göre birkaç kat artmış bulunmaktadır. Ayrıca ortaöğrenim gençliği için olduğu kadar yükseköğrenim öğrencileri için de bu yıl yine yurt,kredi vb. sorunlar çözülmeden ortada durmaktadır.

Artık emekçi aileleri için tek bir çocuğu okutabilmek bile büyük bir sorun haline gelmiştir. Üstelik egemen sınıfların bütün yaygaralarına rağmen Türkiye'de eğitim her kademede paralıdır.Şu veya bu gerekçe altında öğrencilerden toplanan paralar hem öğrenciler hem de aileleri için büyük yıkım olmaktadır.

Diğer yandan eğitim için bütün ödenek ve harcamaların giderek kısılmasıyla birlikte öğrenciler okullarda da kötü şartlar altında,kalabalık sınıflarda,her türlü kültürel faaliyetten,spor olanaklarından,kütüphane vb. araçlardan yoksun olarak eğitimlerini sürdürmektedirler.Okullarda her şey yasak savma türünden yapılmakta ve öğrencilere hiçbir şey verilmemektedir.

Bu yıl okullar açılırken yine bütün öğrenim kurumlarında polis ve jandarma karakolları güçlendirilmiş,öğrencilerin haklı talepleri için yürüttükleri mücadeleyi ezmek amacıyla bütün okullar birer kışla haline getiril-

Devamı sayfa 6'da

DEMOKRATİK LİSE

Bütün ikili anlaşmalar iptal edilsin!

NATO Başkomutanı ve Evren:Efendisinin yanında 'saygı' duruşunda

ABD'nin savaş arabasına daha çok bağlanıyoruz

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, faşistler, reformistler, revizyonistler ve dinci gericiler "ülkenin bağımsızlığını koruyalım" demagojisini yoğunlaştırdıkları bir sırada faşist diktatörlük yeni yeni toprak parçalarını satmak için Amerikan emperyalizmi ile hararetli bir pazarlığa giriştiğine ve aynı günlerde Amerikan emperyalist ordusunun başını çektiği, NATO'cu faşist Türk ordusunun da içinde yer aldığı NATO'nun "Kararlılık 79" isimli tatbikatının Trakya'da yapıldığına şahit oluyoruz.

Ülkenin "bağımsız"lığını ortadan kaldırmaya çalışanların başını ezeceğiz demagojisi ile halk kitlelerini tehdit eden Genel Kurmay Başkanı nedense "bağımsızcı" niteliğini (!) unutup Amerikan

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

"Özgür irade" dediğin işte budur

Seçimden önceki son hafta hemen tüm gericilerin yaptıkları çağrılarla şenlik içinde geçti. Başta Korutürk olmak üzere, sıkıyönetim komutanları, birçok sendika ağası,gerici partiler ve köşe yazarları halkı seçimlere katılmaya ve "özgür irade"lerini kullanmaya çağırdılar.Bu çabalar, gericilerin dümen suyundaki kişi ve kurumlarca, örneğin çeşitli köşe yazarları ve karikatüristlerce desteklendi.Revizyonist ve reformistler öteden beri seçime katılma çağrısı yapıyor, boykotun zararları ve "özgür irade"nin tecellesini engellediği üzerine yaygara koparıyorlardı.

Tüm gericiler bir yandan halkın iradesini özgürce kullanmasının seçimi boykot etmek isteyenlerce zorla engellendiği demagojisini yaparlarken, diğer yandan da kitleleri zorla sandık başına götürmek için ellerinden geleni yapmakta kusur etmediler. Düşük olacağını şimdiden görebildikleri seçime katılma oranını yükseltebilmek için halka yönelik tehditler savurup çağrı üstüne çağrı yaptılar.

Bu nasıl "özgür irade"dir ki, kullanılıp kullanılmamasıyla ilgili olarak bile baskı yapılmak ihtiyacı duyuluyor? Halk sadece şu ya da bu gerici partiye oy vermede mi özgürdür? Oy vermeme, seçimleri boykot etmede özgürlük tanınmıyor mu?

Açıktır ki, ne parlamento kitlelerin özgür iradesi üzerine kuruludur, ne de parlamento seçimleri kitlelerin iradesini temsil eder.Parlamento ve onun seçimleri, kitlelerin özgürlüğüne karşı araçlardır, faşist diktatörlüğün sözde "demokratik" maskeleridir.

Sıkıyönetim komutanları birden bire özgürlük aşığı oldular! Halkın özgürlüğünü ve özgür iradesini ne kadar düşündükleri üzerine dil döküyorlar. Neden? Çünkü onlar, halk kitlelerinin gerçek özgürlüğünün yolunda seferber olmasını engellemek; gerici burjuva partileri,düzeni güçlendirmek, parlamentonun itibarını korumak ve

Devamı sayfa 6'da

TKP ve TİKP'nin "anti-faşist" İçişleri Bakanı

Ecevit hükümetinin İçişleri Bakanı H.Fehmi Güneş, gizli birtakım 'aşk ilişkilerinin' ortaya çıkması üzerine istifa etti.

Bu ilişkinin ortaya çıkması ve bunun istifa ile sonuçlanması üzerine herkes olayın bir tarafından alarak tavır koydu,yorum yaptı.AP ve MHP gibi faşistler, bu olayı CHP hükümetini yıpratmak için kullanırken ve kendilerini 'namus timsali' olarak lanse ederken,CHP gericileri de kendilerini savunmaya çalıştılar. Fakat hepsi de,kapitalizmin kokuşmuşluğunu gizlemede,yolsuzluklar ve 'aşk skandalları' ile çalkalanan burjuva-feodal parlamentoyu aklamada birleştiler.

Devamı sayfa 6'da

14 Ekim seçimleri gericiliğin bunalımını,gideren değil derinleştiren bir olgu olarak karşımıza çıkıyor. 14 Ekim seçimlerinin istikrarsızlığı şiddetlendiren bir unsur olması,gericiliğin dahi kabul etmek zorunda kaldığı bir olaydır.

Emperyalistler,sosyal-emperyalistler,iç gerici sınıflar iflas eden CHP reformist hükümetinin yerine nasıl bir hükümet kurulması gerektiğinin hesabını yapıyorlar.Bunun yanı sıra CHP hükümetinin ağır aksak bir şekilde de olsa devamından yana olanlar da hâlâ vardır.

Gerici egemen sınıflar ve her türden emperyalistler,Türkiye'nin derinleşen bunalımı karşısında gericiler arası çatışmayı yumuşatmayı baş hedef haline getirmişlerdir.Özellikle,reformistler ve revizyonistler,faşistler arasındaki çatışmayı yumuşatmayı "siyasi istikrar"ın sağlanmasının ön şartı olarak öne sürmektedirler.

Emperyalistler faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın giderilmesi için ekonomik ve siyasi şantajlarda bulunmaktan geri durmuyorlar.

IMF'ciler,Dünya Bankasının yetkilileri,AET ülkeleri, Amerikan emperyalizminin şefleri vb. ekonomik ve siyasi şantajlarını yoğunlaştırmışlardır. Gericiliğe,soygun ve sömürülerinin daha da artırılmasını sağlayacak olan siyasi istikrarı oluşturmayı başaramazlarsa ekono-

Devamı sayfa 6'da

Parlamenter avanaklık ve faşist-feodal devletin korunması

YAZISI 8. SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

Çin revizyonistleri Sovyetler tarafından hararetle karşılandı

Çin ve Sovyet revizyonistleri gizli pazarlıklara başladı

Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki ilişkileri normalleştirme ve geliştirme amacı taşıdığı bildirilen görüşmelerin sürdürülmesi amacıyla 23 Eylül günü bir Çin heyeti Moskova'ya gitti. Çin Dışişleri Bakanı Yardımcısı Vang Youping başkanlığındaki Çin heyeti, Sovyetler Birliği adına görüşmeleri sürdürecek olan Sovyet Dışişleri Bakan Yardımcısı Leonid İlyiçev başkanlığında kalabalık bir grup tarafından karşılandı.

Çin Dışişleri Bakan Yardımcısı Vang Youping Moskova'ya gelir gelmez yaptığı ilk açıklamada "Çin hükümetinin bu tartışma ve görüşmelerin olumlu bir sonuca varması için duyduğu coşkun isteği" dile getirdi.

Hem Pekin'de hem de Moskova'dan sızan haberlere göre ikili görüşmeler sırasında ticari ilişkilerin olduğu kadar, teknolojik, kültürel ilişkilerin geliştirilmesi sorunları üzerinde durulacak ve aynı zamanda iki ülke arasındaki siyasi sorunlar da gündeme getirilecektir. Yine sızan haberlere göre gelecek yıl süresi dolacak olan Sovyet-Çin işbirliği Anlaşmasına benzer yeni bir işbirliği anlaşmasının imzalanması da gündemdedir.

Bu görüşmelerin ilk kez açıktan söz edildiği bu yılın bahar ayından bu yana Çin ve Rusya arasındaki söz düellosunda da bir yavaşlama hissedilmektedir. Ayrıca son yıllar içinde Çin'le Sovyetler Birliği arasındaki ekonomik ilişkilerde büyük bir gelişme gözlenmektedir. İki ülke arasındaki ticari ekonomik ilişkilerde büyük bir gelişme gözlenmektedir. İki ülke arasındaki ticari ilişkilerin düzeyi 1977 yılında 385 milyon dolar iken, 1978'de [illegible] milyon dolara çıkmış[illegible] Bu yıl içinde ticari [illegible]lerin çok daha üst [illegible]kması beklenmek[illegible] Bu alışverişin i[illegible] uçak ve helikopter [illegible] askeri amaçlarla kullanılabilecek mallar da [illegible]rdır. Eylül ayı sonunda başlayan Çin-Sovyet görüşmelerinin bir amacı da bu ticari ilişkileri daha da geliştirmektir.

Ama görüşmelerin belirleyici özelliği bu iki gerici gücün kapalı kapılar ardında dünya halklarını özellikle de Güneydoğu Asya ülke halklarının, kaderlerini etkileyecek kararlar almak için çaba harcamalarıdır. Zaten ne Çin ne de Sovyetler bu görüşmelerde başlıca tartışma konularından birinin Güneydoğu Asya ülkelerinin, özellikle de Kamboçya, Vietnam, Tayland ve Laos üzerine olduğunu saklamamaktadır. İki revizyonist gücün bugüne kadarki siyasi eylemlerinden ortaya çıkan sonuç, bu görüşmeler sırasında ikisinin de kendi çıkarları için de durum elverdiğinde işbirliği yapabileceklerini göstermektedir.

Revizyonizm aynı zaman da ilkesizlik ve pragmatizm anlamına gelir ve iki emperyalist güce de şimdi bunlar yol göstermektedir. Çin revizyonistleri düne kadar "baş düşman" dedikleri Sovyetler Birliği ile aynı masada hem kendi çıkarlarını hem de dünya halklarının kaderlerini yakından ilgilendiren sorunları tartışmakta hiçbir beis görmemiştir. Durum Sovyet revizyonistleri açısından da pek farklı değildir. Her iki revizyonist mihrak da emperyalist çıkarları sözkonusu olduğunda gerici amaçlar uğruna aralarında süren mücadeleyi bir kenara koymuşlardır. Ama iki emperyalist gücün bu son manevrası onların gerçek yüzünün biraz daha açığa çıkmasından başka bir işe yaramayacaktır. Çünkü dünya halkları her geçen gün daha fazla uyanmakta ve kaderlerini kendi ellerine almaktadırlar.

Tiran radyosu[illegible] Türkçe yayın saat[illegible]

Saat	Kısa dalga	Orta dalga
19.30-20.00	25-31	206 m
21.00-21.30	25-31 m.	
22.00-22.30	41-50 m.	
01.00-01.30	31-49 m.	
06.00-06.30	41 m.	247 m.

Videla´kapların´ hesabını er geç verecektir

1976 yılında darbeyle işbaşına gelen Videla'nın faşist diktatörlüğü döneminde binlerce Arjantinli ortadan kaybolmuştur. Bu sayı Uluslararası Af Örgütü'nün resmi verilerine göre 15.000'i aşarken, Videla "gururla" 1976'dan beri ülkede yalnızca 5.000 kişinin tutuklandığını açıklamaktadır.

Tek suçları zulme ve işkenceye karşı çıkmak olan binlerce Arjantinli, evlerinden, işyerlerinden, okullarından alınmakta ve bir daha geri dönmemektedirler. Videla "bu kişilerin memleketlerini terk etmiş olabileceklerini" söylerken, 15.000'i aşkın Arjantinli gizli toplama kamplarında, en vahşi işkencelere maruz kalmakta, sorgusuz sualsiz katledilmektedir.

Kayıpların aileleri gösteriler düzenleyip, dünya kamuoyuna bu gerçeği yansıtmak için İnsan Hakları Komisyonunun önünde uzun kuyruklar oluştururken, sosyal-faşist Arjantin Komünist Partisi'nin ağzını bıçak açmamakta ve böylece bir kez daha faşist diktatörlüğün sadık uşağı olduğunu kanıtlamaktadır.

Arjantin KP tarafından "faşist diktatörlüğün ilerici kesiminin temsilcisi" olarak ilan edilen Videla ise, Uluslararası Af Örgütü'ne ve İnsan Hakları Komisyonuna göstermelik bir iki hapishanenin kapılarını açmakta ve "bizim kimseden saklayacak bir şeyimiz yok" demektedir.

Ama Videla'nın sakladığını sandığı herşeyi Arjantin halkı çok iyi bilmektedir. O, gizli toplama kamplarını, bu kamplarda daracık hücrelerde ölüme terk edilen komünistlerin, işkencede katledilen yurtseverlerin, devrimcilerin acısını yüreğinde hissetmektedir. O, gecegündüz "kaybolan" yakınlarını unutmamaktadır ve tüm bunların hesabını er geç faşist diktatörlükten soracaktır.

"Kayıpların" yakınları, Buenos Aires caddelerinde protesto gösterileri düzenliyorlar.

SOSYALİST ARNAVUTLUK´tan

Kuruluşunun 35. yılında

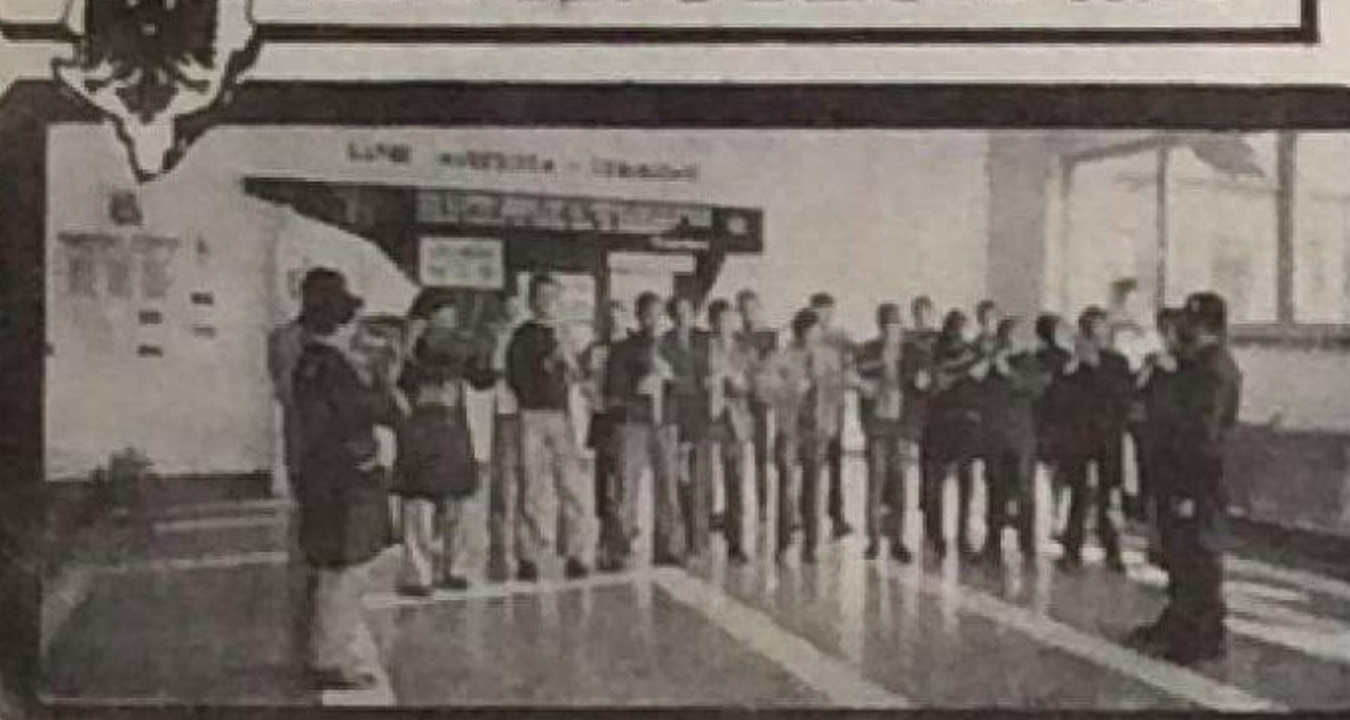

Devlet üniversitesi ve yüksekokullarda, öğrencilerin kültürel sanatsal ve bilimsel biçimlenmelerinin daha da ileri bir düzeye ulaşması amacıyla, öğrencilerin faaliyetini düzenlemeye büyük bir önem verilmektedir.

Sosyalist Arnavutluk´ta eğitim

Arnavutluk'ta kurtuluştan önce, devlet bütçesi üzerine bir parlamento görüşmesi sırasında, eski Kral Zogo'nun bakanlarından Fevzi Alizoti şöyle diyordu: "Bugün Arnavutluk'ta 3 lise vardır ve her yıl bu okullardan devlet idaresindeki görevlere aday olarak 500-600 dolayında öğrenci mezun olmaktadır; öyle bir zaman gelecek ki, okul mezunları bakkal çırağı olmak zorunda kalacaklar... Bunları gözönünde bulundurarak ben, mevcut eğitim programına harcanan bütün fonların israf olduğuna inanıyorum..." "Eğer köylülerin ve çobanların çocukları okula devam ederlerse toprağı kim sürecek, koyunu kim güdecek?"

Kral Zogo da bir milyon nüfuslu küçük Arnavutluk için 900 ilkokulun yeterli olduğunu söyledi.

Kurtuluştan sonra okuma yazma bilmezliğe karşı kampanya günün temel görevlerinden biri olarak kabul edildi. Bu kampanya bir yandan kırk yaşının altındakileri eğiterek, bir yandan da gençler arasında okuma yazma bilmemenin yayılmasını önleyerek iki cephede birden başlatıldı. Her yerde, işletmelerde, okullarda, şehir, semt ve mahallelerde binlerce kişinin okuma yazma öğrendiği kurslar açıldı.

ARNAVUTLUK'TA OKUMA-YAZMA ORANI GİTTİKCE ARTMAKTADIR

10 yıllık yoğun bir çalışmanın sonucunda 1955'ten 1965'e dek 40 yaşın altında tüm kadın ve erkekler okuma yazma öğrenmişlerdi. Oysa kurtuluştan önce nüfusun % 80'inden fazlası okuma yazma bilmiyordu. Kırsal bölgelerde ise bu oran % 90-95 kadar yükseliyordu.

Bugün ASHC'de nüfusun üçte biri okula devam etmektedir. 1970-71 öğretim yılında, 6 yaşından büyük olan nüfusun aşağı yukarı % 40'ı çeşitli eğitim kurumlarında okuyordu. Bugün Arnavutluk'ta öğrencilerin toplam nüfusa oranları da bazı ileri ülkeleri geçmiştir. Arnavutluk'ta 10.000 kişiye 200 öğrenci düşmekteyken, Federal Almanya'da 10.000 kişiye 44 İtalya'da 45, Portekiz'de 30, İspanya'da 48 kişi düşmektedir.

HERKESE ÖĞRENİM HAKKI VE PARASIZ EĞİTİM

Bugün Arnavutluk'ta eğitimi işçilerin, köylülerin ve onların çocuklarının malı haline getirmek ve Arnavutluk'un her köşesine yaymak için değişik okulların kültürel düzeylerindeki büyük farklılıklar yok edilmiş, eleme biçimleri ortadan kaldırılmıştır. Arnavutluk'ta eğitim sisteminin çeşitli halkaları birbirine bağlıdır ve sosyal açıdan eğitim türleri arasında ayrım yaratacak hiçbir şey yoktur.

Arnavutluk'ta eğitim bütün düzeylerde parasızdır ve masrafları devlet karşılamaktadır. Öğrenciler burs sisteminden yararlanmaktadır. Kurtuluştan bu yana sosyalist devlet, emekçi halkın çocuklarının okumalarına yardımcı olmak için burs sistemini her yıl genişletmektedir. 1969'da burs alan lise öğrencisi sayısının, ülkenin kurtuluşundan önce lisede okuyan toplam öğrenci sayısının beş katı kadardır.

OKULLARDA SOSYALİST DEMOKRASİNİN DERİNLEŞTİRİLMESİ

Arnavutluk'ta okulun bütün iç yaşantısını belirleyen sosyalist demokrasi, proleter disiplini, ve öğrencilerin eğitim personeliyle, öğretmenlerle devrimci işbirliği içinde faaliyettir. Öğretmen ve öğrenciler arasında bürokratik ve resmiyetçi ruhtan arındırılmış yeni çalışma ilkeleri kurulmuştur. Ülkenin yüksekokullarının mevcut bütün programları öğrenci birliklerinde ve gençlik örgütlerince geniş ve ayrıntılı bir tartışmaya tabi tutulmuştur.

We are building social
holding the pick in on
and the rifle in the other

Arnavutluk'ta yabancı dil öğrenimi ilkokul çağlarında başlıyor. Tahta'daki yazı: "Bir elimizde kazma, bir elimizde tüfek sosyalizmi inşa ediyoruz."

Yeni içerikli ve ilerici eğitim sistemi

Arnavutluk'ta eğitim, gençlik için tam günlük okullarda, işçiler ve köylüler için de yarım günlük okullarda sürdürülmektedir.

Eğitim sistemi ilkokul öncesi eğitim, 8 yıllık genel eğitim, lise eğitimi ve yüksekokuldan oluşmaktadır.

İLKOKUL ÖNCESİ EĞİTİM:

3-6 yaş arasındaki çocukların sosyal eğitimini gerçekleştirir, fiziksel ve zihinsel gelişmelerini sağlar. Zorunlu değildir.

8 YILLIK EĞİTİM:

6 yaşından büyük tüm çocuklar için zorunludur. Buna 1. sınıftan 8. sınıfa kadar bütün sınıflar dahildir. Bu okul kategorisi öğrencilere ideo-politik, ahlaki, estetik ve fiziksel eğitimin temel ilkelerini öğretir. Aynı zamanda askeri eğitimin ilk unsurlarını da verir.

MESLEKİ OKULLAR:

Bu okullar, genç nitelikli işçileri hazırlamaya işçilerin uzmanlıklarını yükseltmeye ve kırda gerekli olan işçi ve zanaatçıları yetiştirmeye hizmet eder. Bu tür okullar yarım günlük ve tam günlüktür. Sanayide olduğu gibi tarımda da, şehirde olduğu gibi kırdada vardır.

ÜNİVERSİTELER:

Şehirde olsun kırda olsun, genel ve mesleki liselerden mezun olan kız ve erkekler, yükseköğrenime devam etme hakkına sahip olabilmek için, üretim çalışmasında bir yıllık staj yapmak zorundadır. Staj sırasında öğrenciler işçi ve köylülerle birlikte çalışır. Yükseköğrenim işçi ve köylüler için yarım günlüktür. Bütün yüksekokul ve şubelerde öğrenim yılının yapısı aynıdır: Yedi ay öğrenim, iki ay üretim çalışması, bir ay askeri eğitim ve iki ay tatil.

İsrail´de ekonomik bunalım

Kapitalist-emperyalist dünyada hüküm süren bunalımdan siyonist İsrail devleti de kendini kurtaramadı. Bir yandan Arap halklarının haklı mücadelesi, diğer yandan ülkenin dört bir yanına yayılan grevler İsrail gericiliğini köşeye sıkıştırmaktadır.

İsrail'de askeri ve siyasal sorunlara bir de durmadan artan ekonomik ve mali bunalım ekleniyor. İsrail'de büyük hızla ilerleyen bu enflasyon, halkın ve özellikle doğu kökenli yahudilerin alım gücünü düşürmekte, yoksulluğu artırmaktadır.

Sadece, ağustos ayında fiyat göstergesi % 8.4 kadar zam görmüş temel gıda maddeleri iki misli artmıştır. Ekmek, süt, yağ fiyatları son ayda % 80'den % 200'e kadar artış görmüştür.

Amerika'nın Ortadoğuda jandarması olan İsrail'in devlet bütçesinin yarısı ve ulusal gelirin 1/4'den fazlası askeri harcamalara gitmektedir. Bunun sonucu olarak halk kitlelerinin yaşam düzeyi gittikçe kötüleşmekte, temel gıda maddelerinin yokluğu daha belirgin bir biçimde hissedilmektedir.

İsrail varlığını sürdürebilmek ve bütçesinde verdiği 15 milyar dolar açığı kapatabilmek için şimdi de Mısır'a el atıyor. Ve kendini kurtarması için gereken pazar olarak gördüğü Mısır'a 100 milyon dolar ihracat öngörüyor.

Ama, bu siyonist devletin bütün çabaları boşuna. İsrail halkı, kendileri üstüne yıkılmak istenen buhranın yükünü, bir gün İsrail burjuvazisine ödetecektir.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

Meksika´da proleter devriminin zaferi için Meksika Komünist Partisi/ML

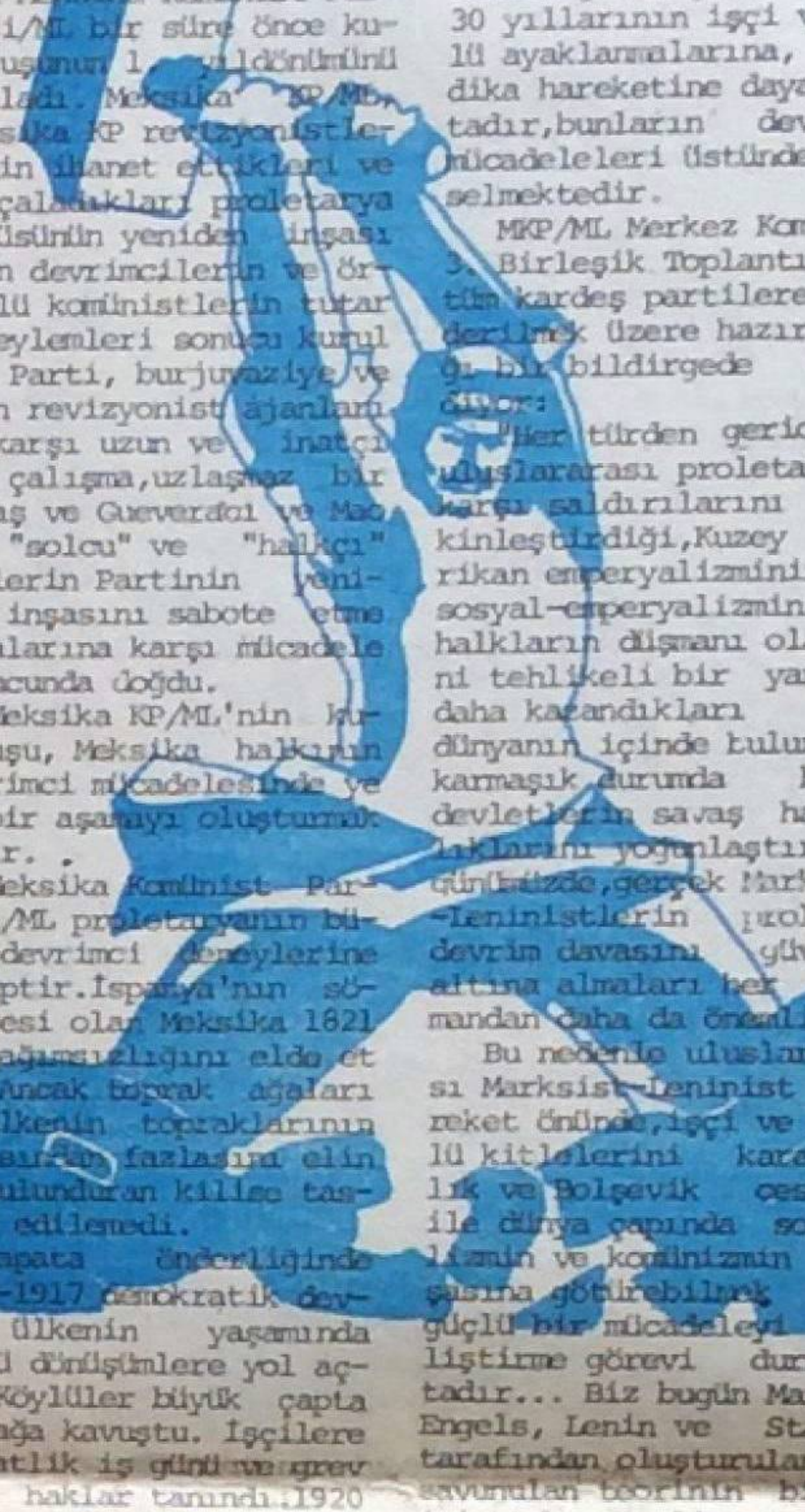

Meksika halkının, Meksika büyük burjuvazisine ve Kuzey Amerikan emperyalizmine karşı devrimci mücadelesinin içinde doğan Meksika Komünist Partisi/ML bir süre önce kuruluşunun 1. yıldönümünü kutladı. Meksika KP/ML, Meksika KP revizyonistlerinin ihanet ettikleri ve parçaladıkları proletarya öncüsünün yeniden inşası için devrimcilerin ve örgütlü kominİstlerin tutarlı eylemleri sonucu kuruldu. Parti, burjuvaziye ve onun revizyonist ajanlarına karşı uzun ve inatçı bir çalışma, uzlaşmaz bir savaş ve Gueveracı ve Maocu, "solcu" ve "halkçı" güçlerin Partinin yeniden inşasını sabote etme çabalarına karşı mücadele sonucunda doğdu.

Meksika KP/ML'nin kuruluşu, Meksika halkının devrimci mücadelesinde yeni bir aşamayı oluşturmaktadır.

Meksika Komünist Partisi/ML proletaryanın büyük devrimci deneylerine sahiptir. İspanya'nın sömürgesi olan Meksika 1821 de bağımsızlığını elde etti. Ancak toprak ağaları ve ülkenin topraklarının yarısından fazlasını elinde bulunduran kilise tasfiye edilemedi.

Zapata önderliğinde 1910-1917 demokratik devrimi ülkenin yaşamında köklü dönüşümlere yol açtı. Köylüler büyük çapta toprağa kavuştu. İşçilere 8 saatlik iş günü ve grev gibi haklar tanındı. 1920-1930 yıllarındaki işçi sınıfı mücadelesi büyük grevler tarafından belirlendi. (1931-34'de ortalama 70 grev, 1935'de 642 ve 1936'de 674 grev) İşte MKP/ML 1898'de Kızılderili ayaklanmaları, 1917 Zapata'nın kahramanca mücadele geleneğine, 1920-30 yıllarının işçi ve köylü ayaklanmalarına, sendika hareketine dayanmaktadır, bunların devrimci mücadeleleri üstünde yükselmektedir.

MKP/ML Merkez Komitesi 3. Birleşik Toplantısında tüm kardeş partilere gönderilmek üzere hazırladığı bir bildirgede şöyle diyor:

"Her türden gericinin uluslararası proletaryaya karşı saldırılarını keskinleştirdiği, Kuzey Amerikan emperyalizminin ve sosyal-emperyalizmin tüm halkların düşmanı olan yeni tehlikeli bir yandaşı daha kazandıkları ve dünyanın içinde bulunduğu karmaşık durumda büyük devletlerin savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdığı günümüzde, gerçek Marksist-Leninistlerin proleter devrim davasını güvence altına almaları her zamandan daha da önemlidir.

Bu nedenle uluslararası Marksist-Leninist hareket önünde, işçi ve köylü kitlelerini kararlılık ve Bolşevik cesaret ile dünya çapında sosyalizmin ve komünizmin inşasına götürebilmek için güçlü bir mücadeleyi geliştirme görevi durmaktadır... Biz bugün Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından oluşturulan ve savunulan teorinin bizim için tek geçerli teorik temel olduğunu her zamandan daha iyi kavrıyoruz..."

5 kıtadan

Hindistan

HİNTLİ KADINLAR HAYKIRDI: "ZAMLARA HAYIR"

Olağanüstü boyutlara ulaşan hayat pahalılığı % 20'yi aşan son zamlardan sonra, daha da çekilmez bir hal aldı. Yeni Delhi'de Hükümet Binasının hemen yakınında yüzlerce kadın zamlara karşı protesto gösterisi düzenlediler. Gösteri sırasında kadınlar yağ, şeker ve tahıl stoklarının hemen halka dağıtılmasını ülkede hüküm süren ve geniş halk kitlelerini kasıp kavuran açlığın bir an önce giderilmesini talep ettiler.

Amerika

SİLAH SATIŞLARINA HIZ VERİYOR

Amerikan Savaş Bakanlığı tarafından kongreye sunulan yeni bir öneriyle birlikte, yoğun silah satışları ufukta gözüktü. ABD, siyonist İsrail devletinin varlığını sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğu 69.2 milyon dolar tutarındaki silahları satmaya hazırlanırken, yeni öneriyle birlikte bu sayıya 2.6 milyon dolarlık yeni bir silah satışı daha eklendi. Aynı öneriye göre Suudi Arabistan'a da 41.3 milyon dolarlık yeni silah satılacaktır. Silah alıcıları arasında gerici Malezya rejimide yer almakta ve 83 milyon dolarlık silah talep etmektedir.

Çin

KÜLTÜR DEVRİMİ "KURBANLARI" MERKEZ KOMİTEDE

Kısa bir süre önce yapılan Merkez Komitesi 4. Dönem Toplantısında Kültür Devriminin ilk hedeflerinden biri olan eski Pekin Belediye Başkanı Peng Çen ve Sisuan bölgesinden Zhao Ziyang Siyasi Büro üyeliğine atandılar.

Merkez Komiteye aralarında Peng Çen'in ve eski Kültür Bakanı ve yardımcıları Lu Deng-yi ve Zhou Yang ve Yang Shangku'nun da bulunduğu 12 üye atandı.

Yeni üyelerin seçiminin, ne zaman yapılacağı bilinmeyen (!) 12. Kongrede onaylanacağı bildiriliyor. Kültür Devriminin başlangıcında, "en temel hedeflerden" biri olan ve Liu Şao-şi grubundan daha fazla şimşekleri üstüne çeken Peng Çeng'in Merkez Komitesine girmesiyle birlikte, Kültür Devriminin tüm "kurbanlarına saygınlıkları iade edilmiş ve layık oldukları eski devlet kademelerindeki görevlerine getirilmiş" olunuyor.

Yunanistan

YUNANİSTAN, SOVYET SAVAŞ GEMİLERİNE LİMAN KOLAYLIKLARI SAĞLAYACAK

İki süper devletin Akdeniz'deki hegemonya rekabeti son Yunan-Sovyet anlaşmasıyla daha da kızıştı. NATO'nun askeri kanadından ayrıldığı 1974 yılından bu yana ABD ile ilişkileri gergin olan Yunanistan, bu anlaşmayı bir yandan NATO içinde ayrıcalıklı bir yer sağlamak için kullanıyor, diğer yandan da Sovyet sosyal-emperyalistleriyle ilişkilerini hızla geliştiriyor.

Yunanistan basınına göre bu anlaşmanın ilk ürünleri 2 Sovyet şi[illegible]inin 20 ve 23 Ekim tarihlerinde Siros limanına "tamir" amacıyla gelmesiyle görülecek.

100. DOĞUM YILINDA STALİN

Yaşasın Marksizm-Leninizm

⑧

Proletarya diktatörlüğü öğretisinin savunucusu

Stalin, proletarya devriminin en temel sorunu olan proletarya diktatörlüğü sorununda da tümüyle Marksist-Leninist bir tutum almış ve (cılız kalmış ve eksik bir deney olan Paris Komününü saymazsak) dünyanın ilk proleter devletinin yaratılması, geliştirilmesi ve güçlendirilmesinde belirleyici bir rol oynamıştır.

O, proletarya diktatörlüğüne ilişkin öğretiyi formüle etmiş ve Lenin'in bu konudaki tezlerini geliştirmiştir. Bu tezleri şu noktalarda toplamak mümkündür: "Devrim, proletarya diktatörlüğü olmadan burjuvazinin direncini kıramaz, zaferini koruyamaz, sosyalizmin kesin zaferi için ilerleyemez", "proletarya diktatörlüğü, burjuvaziye karşı zor kullanmaya dayanan devrimci bir iktidardır", "Proletarya diktatörlüğü herkes için demokrasi değildir ve olamaz, o, burjuvazi için diktatörlük, proletarya ve genel olarak emekçi sınıflar için demokrasi anlamına gelir" "proletarya diktatörlüğü ancak burjuva devletinin zor yoluyla ezilmesi sonucu doğabilir", "proletarya diktatörlüğünün yeni devlet biçimi en demokratik örgütlenme biçimi olan Sovyetlerdir."

●PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN NİTELİĞİ

Stalin, proletarya diktatörlüğünün işçi sınıfıyla emekçi köylülüğün ittifakına dayanması gerçeği ile onun tek sınıfın-proletaryanın- damgasını taşıması arasındaki ilişkiyi açıklayarak, işçi-köylü ittifakı düşüncesinin hiçbir zaman sosyalist devrimde proletaryanın siyasi iktidarı köylülükle paylaşması biçiminde anlaşılmaması gerektiğini ve ayrıca tek parti yönetiminin hiçbir biçimde sınıf diktatörlüğünün karşısına konmayacağını belirtir.

●SOSYALİZM BURJUVAZİYLE BİRLİKTE İNŞA EDİLEMEZ

Stalin, burjuvazinin sosyalizmle barışçıl bütünleşmesi yolundaki sınıf işbirlikçisi, karşıdevrimci görüşlere karşı her zaman uzlaşmaz bir mücadele yürütmüştür. O, bu tezi Sovyetler Birliği'nde ilk kez ortaya atan Buharin'i şöyle eleştirir:

"Şimdiye kadar bizler, biz Marksist-Leninistler, köyün ve kentin kapitalistleri bir yanda, işçi sınıfı öte yanda olmak üzere aralarında uzlaşmaz bir çıkar karşıtlığı olduğunu düşünüyorduk. Marksist sınıf mücadelesi teorisi de kesinlikle buna dayanır. Oysa bugün, Buharin'in, kapitalistlerin sosyalizmde barışçıl bütünleşmesi teorisine göre bütün bunlar başaşağı çevrildi, sömürülenlerle sömürenler arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığı ortadan kalkıyor, sömürenler sosyalizmde bütünleşiyorlar."

Daha sonra aynı tez Titocular tarafından da savunulduğunda Stalin, bu tehlikeli sapmayı bir kez daha mahkum etti. Bu dönemde SBKP(B) MK'nın, Yugoslavya KP MK'sına gönderdiği mektupta, "Yugoslavya Komünist Partisi Bernstein, Volmar ve Buharin'den kaynaklanan kapitalist unsurların sosyalizmle bütünleşeceği kokuşmuş teorisiyle uykuya yatmıştır" deniliyordu.

Stalin, bu dönemde henüz açığa vurmamış olsalar da Mao Zedung baş[illegible] olmak üzere Çinli re[illegible]yonistlerin de aynı [illegible]leri savunduğunu [illegible] ve bu endişesini, onl[illegible] yüzüne karşı söylemişt[illegible] Enver Hoca yoldaş, "Emperyalizm ve Devrim" adlı yapıtında, Tiran'da yapılan bir görüşmede, bizzat Çu En-lay'ın "Stalin, bizim... Yugoslav yolunu izleyebileceğimizden kuşkulanıyordu" dediğini belirtmektedir.

Stalin'in düşünceleri, burjuvazi ile barış içinde birarada yaşamanın (gerçekte burjuvaziyi sonsuza dek yaşatmanın) açıkça şampiyonluğunu yapan Çinli, Titocu ve "Euro-komünist" akımların olduğu kadar, üretim araçlarının sosyalist mülkiyetinin dönüşümünün esas olarak tamamlandığı ve burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edildiği bir aşamada, artık üzerinde baskı uygulanacak bir sınıf kalmadığı gerekçesinin ardına sığınarak, proletarya diktatörlüğünün gereksizliğini ilan eden, onu tasfiye eden ve bu yoldan kapitalizmin restorasyonunu gerçekleştiren Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin tezleri karşısında da Marksist-Leninistlerin ellerinde güçlü bir silah olarak kalmaya devam etmektedir.

Stalin, tıpkı Çinli revizyonistler gibi Sovyetler Birliği'nde burju[illegible]ziyi tasfiye etmenin [illegible]i sosyalizmi kurma[illegible]mkün olamayacağı[illegible] nedenle onunla uz[illegible]ayı savunan Troçki, [illegible]arin vb. karşı tek bir ülkede dahi proletarya diktatörlüğü kurulmuşsa o ülkede burjuvazinin tamamen mülksüzleştirilmesinin, sosyalizmin sonuna kadar kurulmasının ve tümünün yok edilmesinin mümkün olduğunu savunmuş ve bunu gerçekleştirmiştir.

●PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ SÖMÜRÜCÜ SINIFLARIN YOK EDİLDİĞİ ŞARTLARDA DA SÜRER

O, buna bağlı olarak, üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün esas olarak gerçekleştirildiği ve sömürücü sınıfların yok edildiği koşullarda proletarya diktatörlüğünün faaliyetinin ve sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin şartlarını da incelemiştir. Stalin, proletarya diktatörlüğünün başlıca iki fonksiyonuna (şiddet ve kurucu çalışma) dikkat çekerek, farklı dönemlerde bu iki fonksiyon arasındaki ilişkiyi açıklamıştır.

Stalin, işte sömürücü sınıfların tasfiye edilmesinin; onların kalıntılarının daha uzunca bir süre varlıklarını sürdürmelerini, uluslararası planda (içeriye de yansıyan) proletarya ile burjuvazi arasındaki ölüm-kalım mücadelesinin keskinleşerek sürmesini, sömürücü olmayan diğer sınıfların var olmaya devam etmelerini, kapitalizmin restorasyonunu olası kılan geçiş koşullarının (sosyalizmin kendisi kapitalizm ile komünizm arasında bir geçiş aşamasıdır) sürmesini, burjuva hukukunun ve değer yasasının henüz bu aşamada tümüyle aşılamamasını, bu koşullarda işçi sınıfının saflarından bürokratik bir kast, yeni bir burjuva sınıf oluşturmaya eğilimli unsurla

Devamı sayfa 6'da

Stalin: Proletarya Diktatörlüğü üzerine

Marksizmin birçok temel konusuna ilişkin olduğu gibi, proletarya diktatörlüğüne ilişkin öğreti de Stalin'in yapıtlarında özlü bir biçimde formüle edilmiş ve geliştirilmiştir.

Stalin'in bu konu üzerindeki temel yapıtlarından biri *Leninizmin İlkeleri* kitabının 4. bölümüdür. Stalin, bu bölümde proletarya diktatörlüğünün doğrudan doğruya proleter devriminin bir aracı olduğu ve bu olmadan sosyalizm yolunda yürünemeyeceğini ve komünizme ulaşılamayacağını belirtir. Bu anlamda proletarya diktatörlüğü ülke içinde burjuvaziyi ezmenin, emekçi sınıflar arasındaki ittifakı sağlamanın ve proleteryanın ülkesini emperyalist-kapitalist kuşatmaya karşı savunmanın bir aracıdır.

Stalin aynı yapıtında proletarya diktatörlüğünün özel olarak proletarya için genel olarak da emekçi sınıflar için geniş bir demokrasi olduğunu açıklar ve proleter devletin örgütlenme biçimini anlatır. *Leninizmin Sorunları* başlıklı kitabında ise partinin ve işçi sınıfının proletarya diktatörlüğü ile ilişkisi açıklanır. Bu konuda Stalin, proletarya diktatörlüğünün parti diktatörlüğü anlamına gelemeyeceğini, partinin yalnızca öncü bir güç olduğunu vurgular.

Stalin daha 1906 yılında kaleme aldığı *Anarşizm mi Sosyalizm mi?* adlı broşüründe de yine proletarya devriminin ancak proletarya diktatörlüğü ile sürdürülebileceği gerçeğini ısrarla belirtmiştir. Ayrıca *Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktikleri* adlı ünlü makalesinde de proletaryanın sınıf diktatörlüğünün niteliği ve biçimleri üzerinde durur ve proletarya diktatörlüğünün proletaryanın öncülüğünde proletarya ile köylülüğün bir sınıf ittifakı olduğunu söyler.

Stalin diğer birçok yapıtında da proletarya diktatörlüğü sorununa değinmiş ve açıklık getirmiştir.

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

Kanada KP/ML: Stalin'e şan olsun

ACCUEILLONS VIGOUREUSEMENT L'ANNEE DE STALINE!
NOUVELLE LITTERATURE ET IDEOLOGIE
no 24 hiver 1979

KKP/ML'nin "Yeni Edebiyat ve İdeoloji" dergisi son sayısını tümüyle Stalin'e ayırdı.

Stalin yılında nitel ve nicel olarak güçlenmeyi ve işçi kitleleri için de erimeyi hedef olarak alan Kanada Komünist Partisi/ML yoğun bir faaliyete girişti. 4. Genişletilmiş Oturumda, Parti tarafından alınan Stalin yılı kararını, Stalin'in yaşamı ve mücadelesinin tanıtılmasıyla birleştirerek geniş halk kitlelerine duyurdu. Bir yandan Parti ve gençlik yayın organları sürekli olarak özel Stalin sayfası ayırmaya devam ederken, Parti yayın organlarından YENİ EDEBİYAT VE İDEOLOJİ özel Stalin sayısı çıkarttı. Stalin yılında Partinin yürüttüğü faaliyetleri özetleyen sayıda, Stalin'in yaşamını ve mücadelesini yansıtan resimler, bu büyük önderin anısına yazılmış şiirler ve marşlar yer almaktadır. Ayrıca Partinin genç öncüleri, Stalin yılı dolayısıyla, kapitalist düzenin gençliğe neler "vaadettiği"ni sergileyen tiyatrolar düzenlediler.

KKP/ML, "Stalin'in yaşamının ve eserinin tüm gerçek ML partilerin mücadelesinde somutlaştığını" söylemekte ve "onun yaşamının ve eserinin her zaman sosyalizm ve devrim güçlerinin bağrında onurlu bir yeri olduğunu" vurgulamaktadır.

Stalin'in düşmanları proletarya diktatörlüğünün de düşmanlarıdır

"Kim Stalin'i ve O'nun düşüncelerini savunuyorsa, o Stalin döneminde hüküm süren düzeni savunuyordur" (Nikita Kruşçev Sovyet-Macaristan Dostluk Mitinginde Yaptığı Konuşma'dan- 1963)

Troçki, Kruşçev, Tito, "Euro-komünistler" ve hatta Çin revizyonistleri, aralarındaki bütün farklılıklara karşın yine de birçok ortak çizgide birleşirler. Bunların en önemlilerinden biri kuşkusuz Stalin düşmanlığı ve proletarya diktatörlüğünün reddi çizgisidir. Bütün bu akımların Stalin'e ilişkin düşmanlıkları ile proletarya diktatörlüğüne yönelik saldırıları arasında sıkı bir bağ bulunmaktadır. Çünkü, Stalin'in adı her şeyden önce dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü deneyi ile içiçe geçmiş; Stalin ilk proletarya devletinin en büyük mimarı olmuştur.

Troçki, Sovyetler Birliği'ndeki yıkıcı faaliyetlerinden dolayı yurt dışına gönderildiğinde, Sovyetler Birliği'ndeki siyasi rejim için kullandığı en yumuşak deyim "bürokratların despotik devleti" olmuştu. Proletaryaya ve proleter devlete başka bir konumdan saldıran Kruşçev de Stalin'e ve Stalin döneminin Sovyet yönetimini "Rus tarihinin en kanlı diktatörlüğü", "Korkunç İvan tipinde bir despot" olarak nitelendiriyordu. Bugünün "Euro-komünist" akımının temsilcileri olan Avrupa'nın revizyonist partileri de şefleri Kruşçev'in izinden giderek dünyanın ilk şanlı proleter devletini ve onun en büyük mimarlarından biri olan Stalin'i benzer deyimlerle karalamaya çalıştılar.

Tito aynı yolu çoktan aşmıştı. Ama Stalin'e ve dolayısıyla proletarya diktatörlüğüne yönelik saldırıların en sinsisi ve bu anlamda en tehlikelisi Çin revizyonizmininkidir. Onlar bir yandan Kruşçev'e karşı Stalin'i savunur gözüktüler öte yandan Kruşçev'in bütün karalamalarını başka sözlerle tekrarladılar ve özellikle de proletarya diktatörlüğü konusunda Stalin'i sinsice eleştirdiler.

Çinli revizyonistler, Stalin'in sosyalist toplumda sınıf karşıtlıklarını görmediğinden dem vuruyorlardı; oysa başta Mao Zedung olmak üzere Çinli revizyonistlerin tümü sosyalizmin nasıl burjuvaziyle birlikte inşa edileceğinin teorisini yapıyordu. Çinli revizyonistlerin Stalin'e yönelik karalamalarının temel hedeflerinden biri de Stalin'in sınıf düşmanlarına karşı tutumu idi. Bu konuda Troçki'den, Tito'ya kadar geniş bir ihanet cephesinin aynı noktadan saldırdığı düşünülürse, revizyonistlerin tümünün Stalin'e düşmanlıkları-nın temelinde her şeyden önce proletarya diktatörlüğüne duyulan tepkinin yattığı daha kolay görülebilir.

Günümüz dünyasında sınıf özü olmayan hiçbir eylem hiçbir düşünce olamaz. O halde revizyonistlerin Stalin'e duydukları nefretin sınıf özü de vardır. Bu O'nun proleter düşünce sisteminden, devrimci öğretilerinden duyulan korkudur. O halde, J.V.Stalin'in ve yapıtlarının savunulması hiçbir şekilde tarihi bir haksızlığı düzeltmek ve tarihi bir kişiliği yeniden değerlendirmek olarak ele alınamaz. Bu sorun, her şeyden önce proletaryanın devrimci öğretilerinin savunulması, Marksizmin saflığının, O'nun düşmanlarına karşı korunması sorunudur.

Stalin: Marksist Leninist öğretinin en ateşli savunucusu

HÜSNÜ KAPO

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutlarken, dünya proletaryası ve halkları, Lenin'in yakın arkadaşı ve öğrencisi, Bolşevik Partisi'nin başında dünyadaki ilk sosyalist ülkede yeni toplumun inşasına başarıyla önderlik ederek, Ekim Devrimi'nin muzaffer bayrağını 30 yıl boyunca başarıyla yücelten, Sovyet halkının Hitlerci saldırganlara karşı büyük yurtsever savaşını kesin zafere götüren ve dünya devrimci hareketinin gelişmesine büyük katkıda bulunan yüce proleter Marksist-Leninist ve devrimci Joseph Vissarionovich Stalin'in adını ve eserlerini de büyük bir saygıyla anıyorlar. Troçki ve Buharin'den, Tito'ya dek her renkten hainlere karşı, Marksizm-Leninizmin, devrimin ve sosyalizmin düşmanlarına ve döneklere karşı kararlı ve uzlaşmaz bir mücadele vererek Lenin'in ve Ekim Devrimi'nin öğretilerini sadakatle savunan ve geliştiren büyük Stalin'dir.

(...)

Kruşçevci, Titocu, Togliattici ve öteki revizyonistler birleşik bir cephe halinde, onu "kişinin putlaştırılması", "sosyalist yasanın ihlali", "yanlışlar" vb. ile suçlayarak Stalin'e saldırdıklarında, bunu Marksizm-Leninizm ile savaşmak için yaptılar, çünkü Lenin'in öğrencisi ve mücadele arkadaşı ve Lenin'in uğruna savaştığı davanın değerli bir takipçisi olarak Stalin'in Marksist-Leninist öğretinin en ateşli savunucusu ve en sadık uygulayıcısı olduğunu çok iyi biliyorlardı; bunu, Stalin'in, Marksizm-Leninizmin saflığını eski ve yeni revizyonistlerin çarpıtmalarından korumak için verdiği büyük mücadeleye leke sürmek amacıyla yaptılar. Stalin'e saldırırken, Marksizm-Leninizmin tüm dönek ve hainlerinin hedefi Leninizmin tahttan indirilmesi, Ekim Devriminin büyük düşünce ve öğretilerinin bir kenara atılmasıydı. Devrim yerine, burjuvazinin yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması için mücadele yerine, Ekim'in yolu yerine, bu baylar bugün devrimin terk edilmesinin en kaba biçimi olan rezil "barışçı yol"u öğütlüyor, göklere çıkarıyorlar.

HÜSNÜ KAPO
Büyük Sosyalist Ekim
Devriminin 60. yılında
Yapılan Anma
Toplantısındaki
Konuşmadan
7 Kasım 1977

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 ⑦

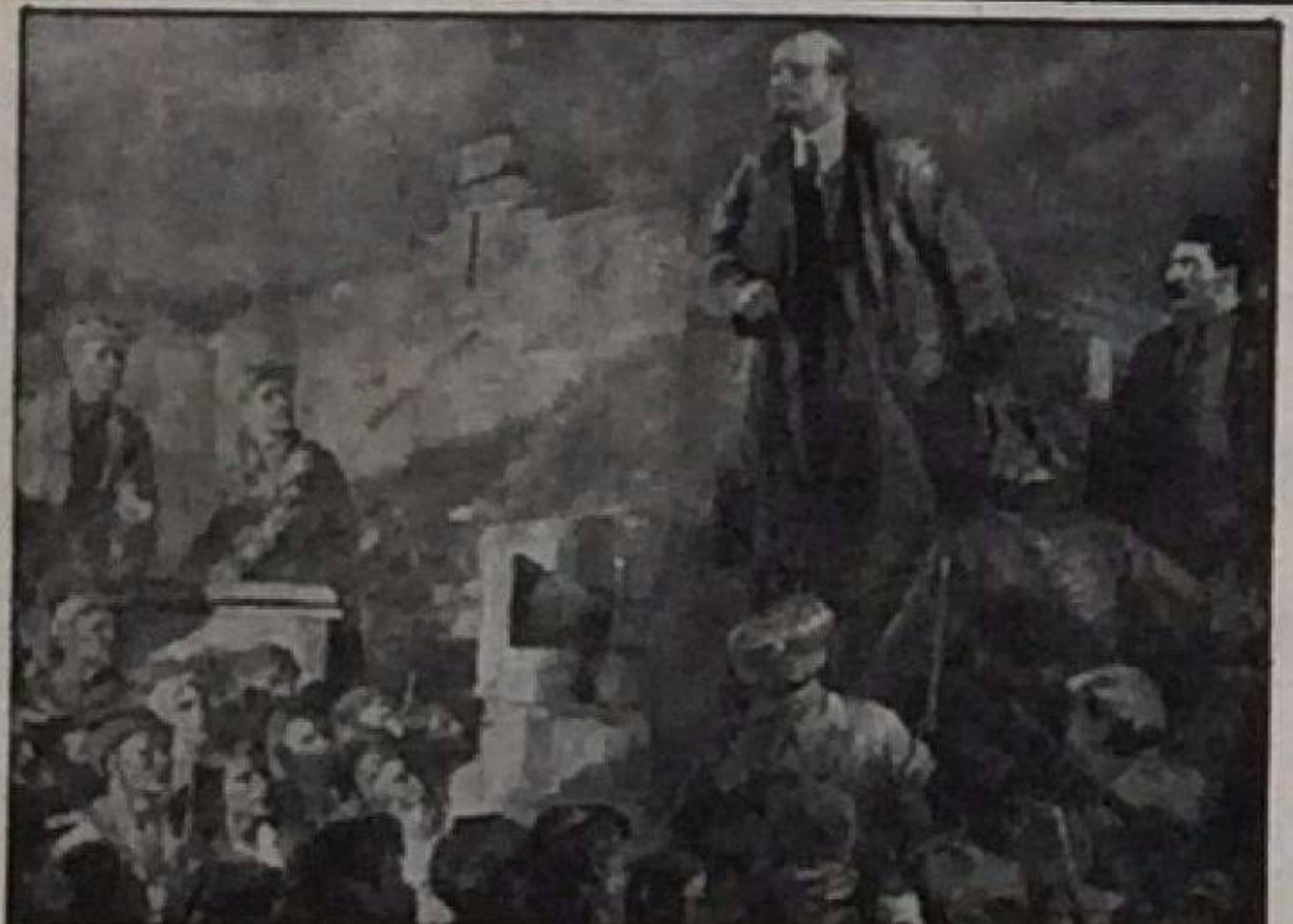

(25) Rusya'da gericiliğin artık ölümcül bir buhran içinde kıvranmakta olduğu su götürmezdi. Proletaryanın safları hızla çoğalıyor, milyonlarca köylünün "toprak, ekmek ve özgürlük" için giriştiği, mücadele işçi sınıfının önderliğinde hızla yayılıyordu. Zafere ulaşan burjuva-demokratik devrim İşçi ve Asker Delegeleri Sovyetlerinin desteğine dayanıyordu. 3 Nisan 1917'de uzun süren bir sürgünden sonra Lenin Rusya'ya döndü. İstasyonda, toplanan binlerce kişinin önünde, uzun yıllar süren sürgün döneminden sonra yaptığı ilk konuşmasında kitlelere sosyalist devrimin zaferi uğruna mücadele etmeleri için çağrıda bulundu ve konuşmasını "Yaşasın Sosyalist Devrim" diyerek bitirdi. Lenin'in ortaya attığı slogan tüm Rusya'da çınlamaya başladı: "BÜTÜN İKTİDAR SOVYETLERE."

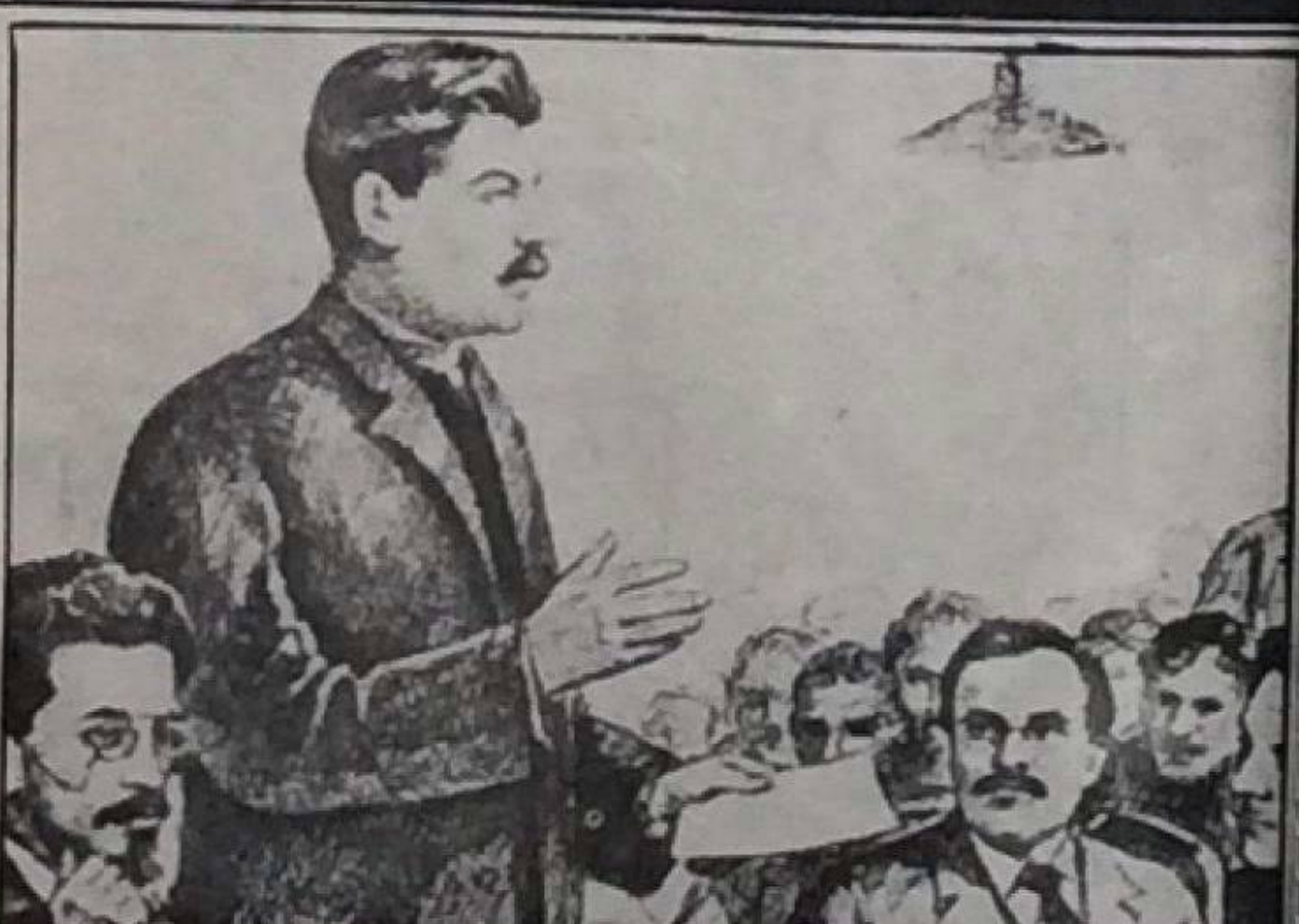

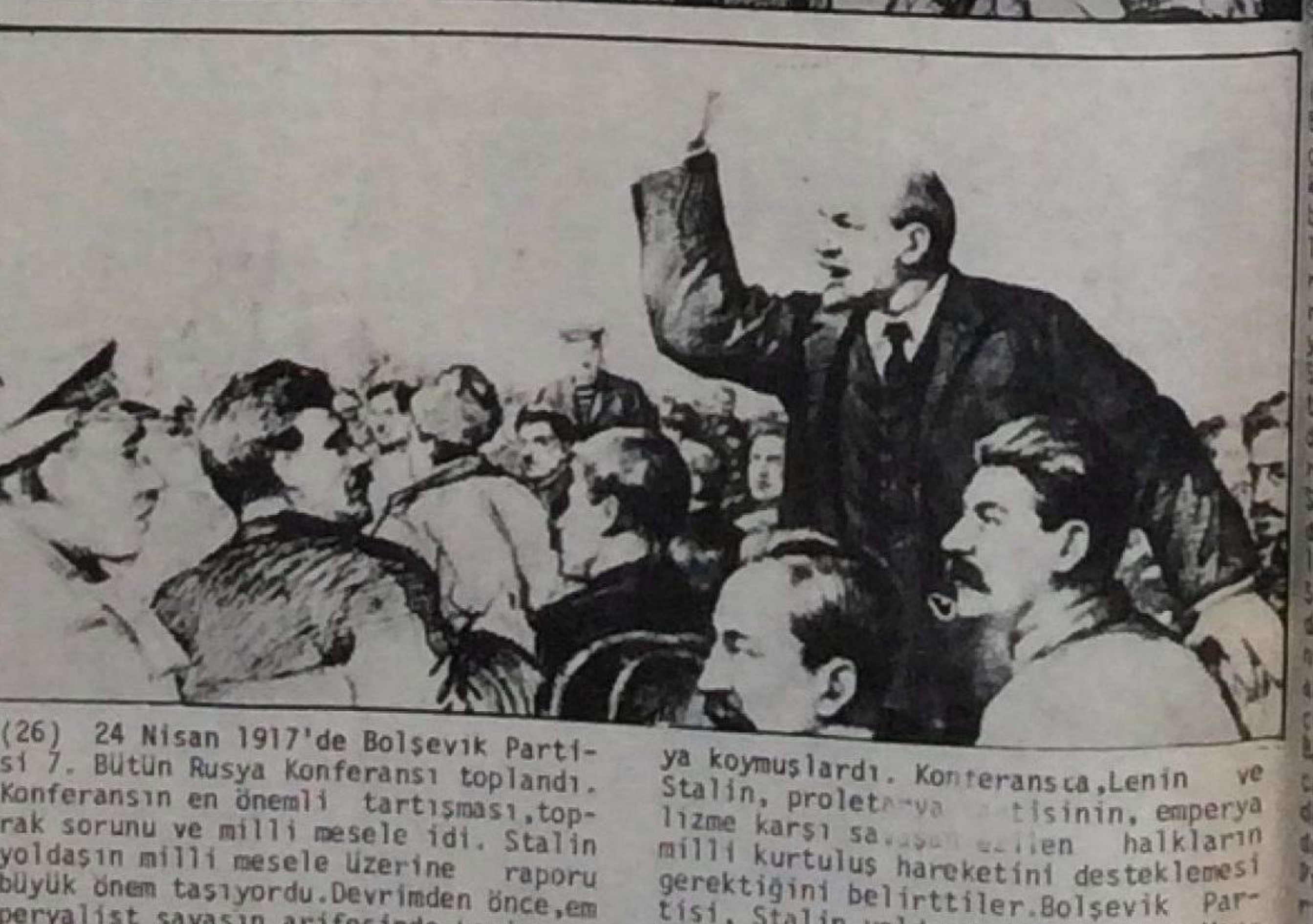

(26) 24 Nisan 1917'de Bolşevik Partisi 7. Bütün Rusya Konferansı toplandı. Konferansın en önemli tartışması, toprak sorunu ve milli mesele idi. Stalin yoldaşın milli mesele üzerine raporu büyük önem taşıyordu. Devrimden önce, emperyalist savaşın arifesinde Lenin ve Stalin, Partinin milli meseleye ilişkin siyasetinin temel ilkelerini ortaya koymuşlardı. Konferansta, Lenin ve Stalin, proletarya partisinin, emperyalizme karşı savaşan ezilen halkların milli kurtuluş hareketini desteklemesi gerektiğini belirttiler. Bolşevik Partisi, Stalin yoldaşın, konferansta Merkez Komitesi adına verdiği raporda savunduğu görüşü, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savundu.

(27) 7-12 Mayıs arası yapılan Bolşevik Partisinin Tüm Rusya Kongresinde, Stalin yoldaş yeniden Parti MK'ya ve ilk kez kurulan Merkez Komitesi Siyasal Bürosu'na getirildi. Konferansın başkanlığını yapan Stalin yoldaş, durumu Partinin ve işçilerin önünde şu sözlerle özetliyordu: "İktidarı zor yoluyla ele geçirmek gereklidir. Bunu da ancak yoksul köylülükle ittifak halinde proletarya ele geçirebilir." Ekim Sosyalist Devrimi için girişilen bu hazırlık döneminde Stalin yoldaş 38 yaşında idi.

(28) Bolşevik Partisinin 6. Kongresi Petersburg'da çılgın bir Bolşevik avı kampanyasının kızıştığı bir sırada toplandı. 26 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında toplanan Kongrenin çalışmalarını Lenin yakın çalışma arkadaşları Stalin, Sverdlov ve Molotov aracılığıyla gizlendiği yerden izledi. Kongrede tartışılan MK'nın Siyasal Raporu ve siyasal durumla ilgili raporu Stalin yoldaş hazırlamıştı. Stalin yoldaş, Kongrede devrimin sosyalist devrim niteliğine büründüğünü açıkladı. "Devrimci barışçıl dönem sona ermiştir. Barışçı olmayan bir dönem çatışmalar ve patlamalar dönemi başlamıştır" diyordu Stalin yoldaş. Kongre Preobrajenski ve Buharin'in karşı-devrimci önergelerini reddetti ve Stalin yoldaşın sunduğu kararı onayladı.

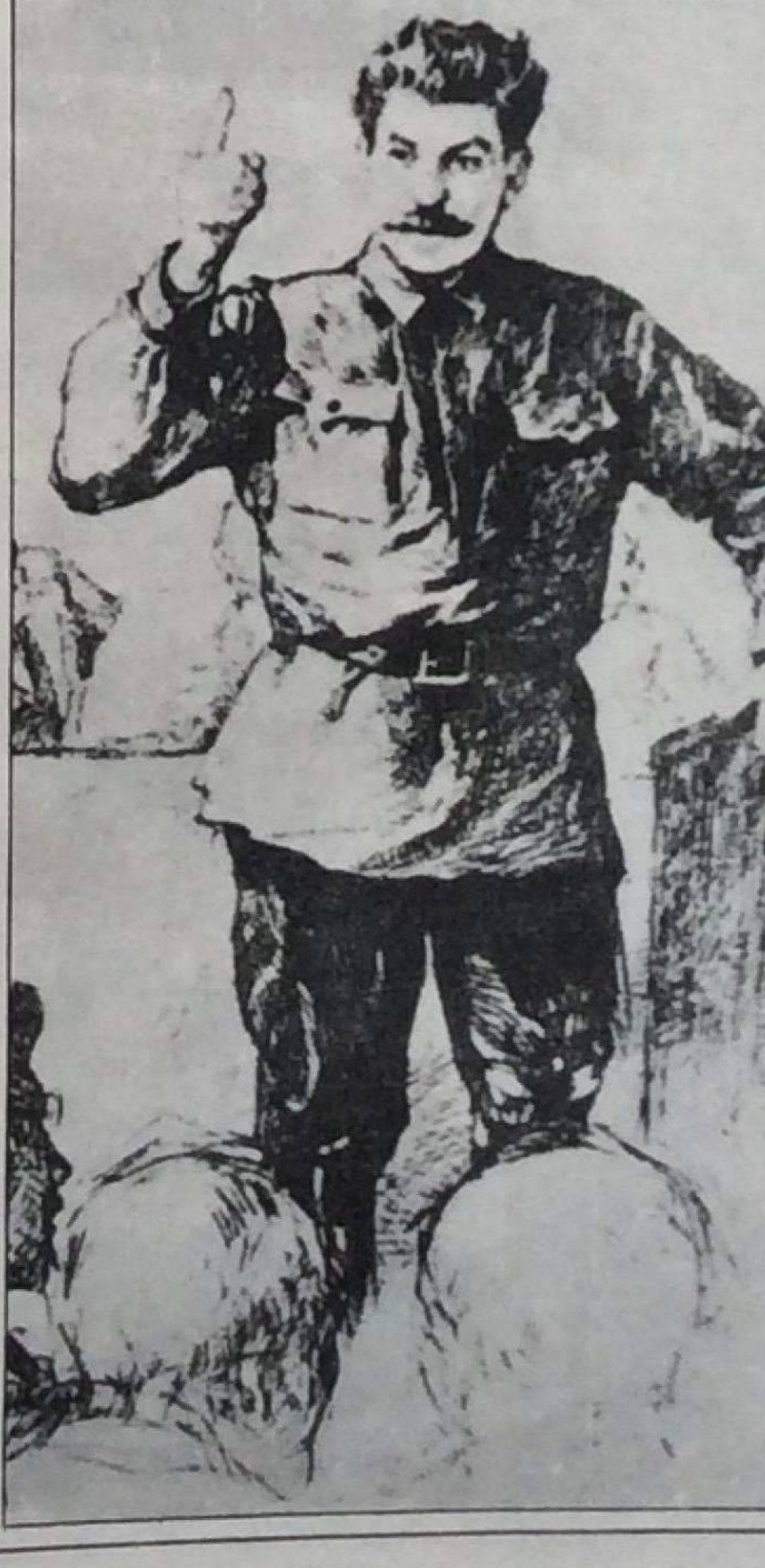

Bunlardan ne Dev Yol'a, ne de KSD'ye hayır gelir

DY ve KSD'nin reformcu ve revizyonist sendikacılık akımlarıyla bağlarını bir türlü koparamamaları onları, olmamaları gereken bir yere götürüyor. Sendikal eyleme faydacı, sınıfı birleştirme perspektifinden yoksun olarak yaklaşmaları onları reformcu ve revizyonist sendika ağalarının çizgisine düşürüyor. Daha da önemlisi, işçilerden hızla tecrit olan reformcu ve revizyonist sendika ağalarının tecritini önlemeye çalışan çizgileriyle sendika ağalarının sınıf içindeki dayanakları haline geliyorlar

KSD'nin "Yaşasın DİSK'in ve Maden-İş'in Birliği" sloganıyla formüle ettiği siyaset, işçi sınıfının yakın ve uzak çıkarları temelinde birliğini gözardı eden, sınıfı reformcu ve revizyonist sendika ağaları etrafında birleştirmeye çalışan bir "birlik" anlayışıdır. Pratik sonuçlarına bakıldığında da KSD kendisine karşı hayırhah bir tavır takınan reformcu ve revizyonist ağalarla birleşmekte, işçi sınıfının birliği ve mücadelesi karşısına ağaların bir müttefiki olarak dikilmektedir. Sonuçta KSD'nin işçi sınıfının birliğine bakışı; KSD-reformcu sendika ağaları ve revizyonist sendika ağalarının birliği olmakta, işçiler de bu gerici "birlik" etrafında birleşmeye çağrılmaktadır.

DY'nin sendikacılık anlayışı da KSD'den özünde farklı olmamakla birlikte işe yeni unsurlar da karışmaktadır. DY'nin esas çizgisini, işçileri Türk-İş'e bağlı sendikalardan alıp DİSK'e bağlı sendikalara geçirme oluşturmaktadır. Bu arada da DY, kendisine DY'ciyim diyen birtakım adamları sendika yönetimine getirmek için çalışmakta; bunun için de, işçilere baskı yapmaktan, CHP'li "ilerici" işverenlerle birleşerek "gerici işçiler"e karşı mücadele etmeye, anti-faşist mücadele adına CHP'nin etkinliği altındaki işçilerle diğer gerici faşist partilerin etkinliği altındaki işçiler arasında var olan çelişmeleri körüklemeye kadar varan bir çizgi izlemektedir.

DY özellikle yönetimlerde şu veya bu şekilde yer alabilmek için sendika ağaları ile gerici uzlaşmalar yapmaktan çekinmemektedir. KBİ, Divriği, Ankara Siteler vb. yerlerde olduğu gibi, yetki almak için zor, hile dahil her yolu geçerli görmektedir. Dahası, DY bu gerici uzlaşmaları karşısında tavır alan, DSM'li işçilere de saldırmaktan, onları şiddete başvurarak sindirmeye çalışmaktan çekinmemektedir. Bu durumun en çıplak örneği Artvin KBİ işletmelerinde yaşanmış, gazetemiz çeşitli zamanlarda DY'yi uyarmasına rağmen, KBİ'de DY taraftarlarının tehdit, hile ve ayak oyunları sürüp gitmiştir.

DEVRİMCİ YOL VE KSD KİMLERİ DESTEKLEMEKTEDİR ?

DY ve KSD gerek sendika değişikliklerinde, gerekse sendika seçimlerinde sınıf bakış açısından tamamen uzak, birtakım kısa gün kârlarının hesabı içinde tavır belirlemektedir. Ve bu tavırların çoğu ise, uzun vadede kendi çıkarlarıyla da çelişen tavırlar olmaktadır.

Şöyle ki;

Bunlar, Türk-İş'e alternatif olarak DİSK'i göstermekte, işçiler içinde DİSK'in devrimciliği üstüne hayaller yaymakta, bir kabarıştan yararlanarak taraftar kazanmaya çalışmaktadırlar. Ancak, kendilerinin ayrı bir çizgisi olmadığı için de işçilere devrimci sendikacılık diye reformcu ve revizyonist sendikacılığın tezlerini götürmektedirler. Bu durum da herkesten çok reformcu ve revizyonist sendikacıların işine yaramakta, tezler KSD ve DY etiketli bile olsa son tahlilde revizyonistlerin ve reformcuların tezleri olduğu için esas parsayı onlar toplamaktadır.

Öte yandan, çeşitli burjuva sendikaların yönetiminin şu ya da bu kademesinde bugüne kadar görev yapmış ve işçilerden tecrit olmuş birtakım unsurlar, sınıf hareketi içindeki devrimci uyanış karşısında yerlerini koruyabilmek için devrimci bir görünüm kazanmaya çalışmakta, sınıfa ihanetlerini devrimcilik maskesi arkasında sürdürmeye çalışmaktadırlar. Geçmişte, reformcu, revizyonist ağalara hizmet sunan bu unsurlar kendileri için kapak atılacak yer olarak DY ve KSD'nin yanını görmektedirler. Çünkü, bunların kendilerine DY ve KSD'li demeleri için ne eski çizgilerinde, ne tavır ve davranışlarında ne de yaşantılarında bir değişiklik yapmaları gerekmektedir. DY ve KSD'ye karşı hayırhah bir tavır takınmaları, ben DY'ciyim ya da KSD'liyim demeleri yetmektedir. İşin kötüsü DY ve KSD de bu unsurları hemen devrimci ilan ederek bunları işçilerin önüne çıkarmakta, devrimci sendikacılar olarak tanıtmaktadır. Gerçekte bu unsurların DY ve KSD'ciliği, bugün böylesini daha ticari buldukları içindir. Yarın ilk fırsatta DY ve KSD'yi de satmaya hazırdırlar. Bugün, kendilerini, sendika ağalığına götürecek yolun KSD ve DY'den geçtiğini düşündükleri için DY ve KSD'nin safında yer tutmaktadırlar.

DEVRİMCİ YOL VE KSD REFORMCU VE REVİZYONİST SENDİKACILIKLA KENDİLERİ ARASINA BİR ÇİZGİ ÇEKMELİDİRLER

DY ve KSD'nin izledikleri sendikacılık çizgisinin reformcu ve revizyonist sendika ağalarının yedek gücü durumuna gelmeleri, onların tecritlerini engellemeleri hiç kuşkusuz onların niyetlerinden bağımsız olan bir şeydir. Çünkü KSD ve Devrimci Yol esas siyasi hatlarıyla devrimci demokrat siyasi hareketlerdir (Bu durum KSD için bir ölçüde tartışılır olmakla birlikte DY için daha geçerlidir) Dolayısıyla sendikacılık çizgileri bu esas çizgileriyle uyum içinde olması gerekir. Devrimci ve demokratlığın sendikal eylem içindeki temel kıstası ise her soydan sendika ağasına tavır almak, onları sınıftan tecrit etmeye çalışmak sendika ağaları ve tekellere karşı proleter devrimcilerle birleşmekten geçer.

Ama ne var ki, DY ve KSD proleter devrimcilerle birleşerek her soydan sendika ağası ve tekelci burjuvaziye karşı tavır almak yerine, sendika ağalarıyla gerici uzlaşmalar yapmaya, günlük çıkarlar uğruna sınıfın çıkarlarını ayaklar altına almaya daha hevesli görünmektedirler. Bunun başlıca nedeni ise, kendi çizgilerine uygun bir sendikacılık siyaseti yerine, reformcu ve revizyonist sendikacılığın tezlerinin üstüne DY ve KSD etiketi yapıştırarak bunlara sahip çıkmalarıdır. Bu da ister istemez kendilerini reformcu ve revizyonist sendikacılığın destekçisi, sendika ağalarının can kurtaran simidi durumuna düşürmektedir.

DEVRİMCİ YOL VE KSD'NİN SAFI DSM'NİN SAFI OLMALIDIR

Biz DY ve KSD'nin sınıf sendikacılığı çizgi

Devamı sayfa 6'da

Erdemir işçisi sendika ağalarından hesap soracaktır

T.Maden-İş ve D.Maden-İş'li ağaların Erdemir işçileri üzerindeki oyunları devam ediyor. 7 aydan beri sendika ağaları işçileri oyalayarak ve burjuvazinin yıllardır tecrübe edindiği yöntemleri deneyerek toplusözleşme görüşmelerini uzatıyor, yetkili sendika belirlenmesini işçilere rağmen, işçilerin referandum taleplerini ayaklar altına alarak engellemeye çalışıyorlar. Bu arada işçileri ağır sömürü koşullarında eski ücretleri üzerinden çalışmak zorunda bırakıyorlar.

Sendika ağalarının oynadığı oyunun son perdesinde Ereğli İş Mahkemesi yetkiyi sahte üye fişlerini dikkate alarak T.Maden-İş'e verdi. Sendika ağaları sürekli referandum talebini gözardı ettiler. Ancak onlar sahte bir biçimde zaman zaman rakiplerini köşeye sıkıştırmak için referandumdan yana olduklarını da belirtmekten geri kalmadılar. Erdemir işçileri bu işçi düşmanlarının yüzünü yakından gördü. "İrade Beyanı" yutturmacasını işçilere dayattılar. Sahte üye fişleri düzenleyerek her biri fabrikada çalışan işçi sayısının üzerinde üye gösterdiler. Karşılıklı protokol imzaladılar vs. vs.

, Ama bütün bunlar işçileri oyalamak için kurulmuş tuzaklardı ve bunun böyle olduğunu Erdemir işçisi 7 aydır gördü, görmektedir.

SAHTE ÜYE FİŞLERİ VE GERÇEĞİN İTİRAFI

14 Eylül'de yetkinin T.Maden-İş'e verilmesi de sorunu çözmemiştir ve çözemez de. T.Maden-İş'li işçi düşmanı sendika ağaları, yetkiyi alabilmek için Devrimci Demir-İş Sendikası üyesi işçileri ve hatta Devrimci Demir-İş'in Karadeniz Ereğli Şubesi yöneticilerini kendi üyeleri olarak göstermekten kaçınmadılar. Ve işçiler adına (!) yetkiyi aldılar. 3659 sahte üye fişi düzenlenerek yetki alınmasına Devrimci Demir-İş karşı çıktı ve bilirkişi raporuyla, irade beyanıyla bu sorunun çözülemeyeceğini, bütün bunların hükümet ve sendika ağalarının referandum hakkına birer saldırıları olduğunu, işçilerin referandum isteğinin derhal kabul edilmesini savundu. Belgeleriyle sahte üye fişi düzenlendiğini ortaya koydu. Bunun üzerine, T.Maden-İş avukatı, rakipleri (!) Şükrü Özbayrak'ı şahit göstererek sahte üye fişi doldurmadıklarını iddia etti. Şükrü Özbayrak ise yıllarca birlikte sahte üye fişi düzenlediklerini, bu uygulamanın bugün de devam ettiğini itiraf etti. Dev. Maden-İş'li işçi düşmanı ağalar referandum üzerine kopardıkları yaygaranın sahte olduğunu bizzat kendileri mahkemede üye fişleri üzerinden yetki belirlenmesini kabul ederek ispatladılar.

Bugün bütün işçiler, referandum için mücadele [illegible]mektedir. Erdemir işçi[illegible]i de bugüne kadar sen[illegible] ağalarının bütün oya[illegible]ktiklerine karşın [illegible]an bu hakkı sa[illegible]an geri durmadı. [illegible]kim daha "İrade Be[illegible]" yutturmacası gündem[illegible] gelirken 2490 işçi bu[illegible] protesto etti. Sendika ağaları ise işçilerin ne istediğini, ne için mücadele ettiği ile değil, tersine işçilerin mücadelesini nasıl pasifize edeceklerini ve nasıl engelleyeceklerinin planlarıyla meşgullerdi. Sendika ağaları sürekli olarak işçi sınıfının daha iyi yaşam için mücadelesinin önüne barikat kurmaktadırlar. Onlar bununla da yetinmemekte, işçilerin sömürü düzenine, bu düzenin hayatiyetine yönelen mücadeleler içine girmesini engellemek için vargüçleriyle çalışmaktadırlar. Bütün bunları ise sahte işçi dostu pozlarına bürünerek, patronlara ve rakip sendika ağalarına söverek sayarakla yapmakta ve yeterince bilinçli olmayan, kendi çıkarlarının, daha doğrusu sınıf olarak çıkarlarının bilincinde olmayan işçileri kandırabilmektedirler.

Erdemir'de yapılan da budur. T.Maden-İş ve Dev. Maden-İş ağaları birer işçi düşmanıdırlar. Bütün çabaları işçilerin referandum için, gerçek hakları için mücadelesini engellemektir. İşçileri burjuva mahkemelerinin kendi haklarını savunacağı yalanıyla kandırmaktır. Oysa bu mahkemeler işçi sınıfını bir sınıf olarak bile kabul etmemektedir. Bu mahkemelerin işçilerden yana karar vermesi olanaksızdır. Bugün işçiler sınıf sendikacılığı çatısı altında toplama yolundadırlar. Bu işçilerin sınıf olarak gerçek çıkarlarına olan bir durumdur ve geliştirilmelidir. İşçiler sendika ağalarının kendi düşmanları olduğunu unutmamalıdırlar. Metal işkolunda Devrimci Demir-İş, işçilerin gerçek çıkarları, kurtuluşları için mücadele etmektedir. Metal işçileri bu sendika etrafında birleşerek referandum hakkının mücadele ederek alınabileceğini unutmamalıdırlar. Erdemir işçileri sendika ağalarını terk etmeli, onlardan hesap sormalı, Devrimci Demir-İş'te birleşmeli ve mücadeleye atılmalıdır.

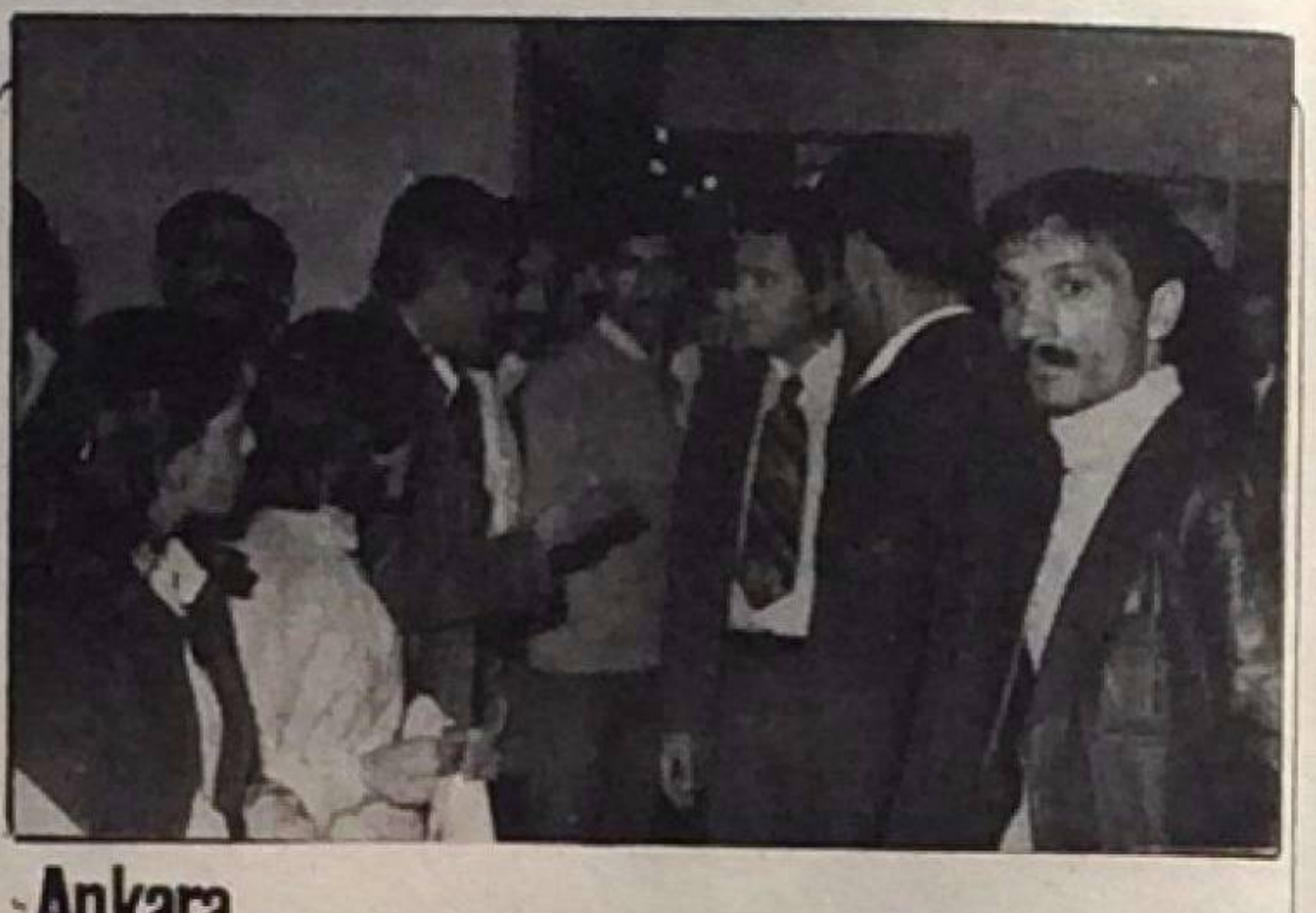

Ankara
Belediye işçileri ihraçları protesto etti

Ankara Belediyesi'nde çalışan işçiler Genel-İş Sendikası'nın sendika ağalarına karşı mücadele ettikçe ve işyerinde DSM geliştip işçiler DSM etrafında toplandıkça sendika ağalarının işçilere saldırısı da artıyor. Genel-İş ağaları mücadeleci işçileri işten attırmak için işverenle anlaşmakta ve ayrıca DSM'li işçileri sendikadan ihraç ederek mücadeleyi ve DSM'nin gelişmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Genel-İş ağaları en son olarak 4 proleter devrimci işçiyi sendikadan ihraç ettiler. Ayrıca işverenle anlaşarak bir proleter devrimciyi işten attırdılar. Sendika ağaları ihraç edilen işçilerin toplusözleşme görüşmeleri ile elde edilen haklardan yararlandırılmamalarını sağlamak için de her türlü yönteme başvurmaktadırlar. Onlar bu tür baskı ve ihraçlarla işçilerin DSM etrafında toplanmasını, proleter devrimcilerle birleşmesini engellemeye çalışmaktadırlar. DSM faaliyetini engellemek için işverenle anlaşarak proleter devrimci işçileri dağıtmaya, ayrı ayrı yerlerde tutmaya çalışıyorlar. Genel-İş ağaları bunları yaparken ve işçilerin işten atılmasını sağlarken işveren de "araçları hor kullandığı" gerekçesiyle proleter devrimcileri işten atmaktadır. Sendika ağalarının işverenle anlaşarak işçileri işten attırdıklarının en somut örneği Hasan Çağlar ve M.Ali Akgün adlı sendika ağalarının işten atılma kararına imza atmalarıdır.

Proleter devrimciler ve DSM etrafında toplana[illegible] işçiler sendika ağala[illegible]nın ihraçlarını ve [illegible]renin bir proleter dev[illegible]ciyi işten atmasını protesto etmek, onların yüzünü teşhir etmek amacıyla yoğun bir propaganda faaliyeti sürdürdüler. Duvar yazılamaları yapıldı, bildiriler dağıtıldı, 2000'in üzerinde imza toplanarak ihraçlar protesto edildi.

İŞÇİLER SENDİKA MERKEZİNİ İŞGAL ETTİLER

18 Eylül günü tüm engellemelere karşın işçiler sendika genel merkezini işgal ettiler. Sendikadan kaçan sendika ağaları durumlarını gizlemek amacıyla "sendika yetkilileri burda yoktur" yollu yalanlar yaydılar. Bu

Devamı sayfa 6'da

Dev Maden-İş ağalarının da koltukları sallanıyor

Demirdöküm işçilerinin mücadelesi yükseliyor

İstanbul'da T.Demirdöküm işçilerinin mücadelesi sonucu T.Maden-İş, Demirdöküm'de çöktü. Ne İGD'lilerin, ne de Kurtuluşçuların saldırıları Maden-İş'i çökmekten kurtarmaya yetmedi.

Proleter devrimcilerin saldırılar karşısında kararlılıkla işçilerin yanında yer almaları ve TKP'nin yedeğine düşen Kurtuluşçuları teşhir etmeleri sonucunda saldırılar durduruldu. Oysa TİKP'li sosyal-faşistler ve sendika ağası Hakkı Öztürk saldırılar karşısında çareyi sıkıyönetime sığınmakta buldular ve fabrikaya jandarma doldurdular. Sendika ağalarının ve TİKP'lilerin bu tavrının protesto eden işçiler sıkıyönetime güvenmediklerini açıklayarak saldırılara karşı kendi aralarında örgütlenmeye ve devrimcilerle birleşmeye hız verdiler. Proleter devrimciler ayrıca sendika ağalarının ve TİKP'li sosyal-faşistlerin işçilerin atılması, direnişteki sürenin ücretlerden kesilmesi, sıkıyönetimin fabrikada karakol kurmaları karşısındaki tavırlarını ve işçilerle proleter devrimciler arasındaki yakınlaşmayı engellemek için giriştikleri entrikaları teşhir ettiler.

Proleter devrimciler irade beyanından sonra işçilere dağıttıkları bir bildiri ile MESS'le grup sözleşmesine oturulmaması, işyeri toplusözleşmesi yapılması için çağrı yaptılar.

Yetki sorununun çözülmesine bağlı olarak Dev. Maden-İş Sendikasındaki iç mücadele de kızışmaya başladı. Hakkı Öztürk ve TİKP'li sosyal-faşistler, faşistlerle de birleşerek, devrimci işçileri tasfiye ederek mücadeleyi boğmayı hesaplarken, işçilerde, bu oyunları boşa çıkararak Dev. Maden-İş'in sendika ağalarını da Maden-İş'in düştüğü çukura atmanın hazırlığı içerisindeler. İşçiler temsilcilerin yenilenmesi, ve kongreye gidilmesi için mücadelelerini giderek yoğunlaştırmaktadırlar.

KBİ Murgul damar işyerinde sendika ağalarına karşı mücadele güçleniyor

Karadeniz Bakır İşletmeleri Murgul Damar işyerinde DİSK Yeraltı Maden-İş işçileri aldatma propagandasına hız verdi. D.Yol taraftarları da DİSK ağalarının bu çalışmalarında onlara yardımcı oldular. D.Yol taraftarları bununla da yetinmeyerek işçileri tehdit yolu ile Yeraltı Maden-İş'e üye olmaya zorladılar. Onlar işçilerin mücadelesini burjuvaziye ve her türden burjuva sendikacılık akımına karşı yöneltmeye çalışan proleter devrimcilerin DSM'li işçilerin çalışmalarını da engellemeye çalıştılar.

Proleter devrimciler, DSM'li işçiler, D.Yolcuların bu tavırlarını teşhir ederek işçileri DSM etrafında birliğe çağırdılar. Burjuva sendikacılığını teşhir eden ve işçileri proleter devrimcilerin önderliğinde DSM etrafında birleşmeye çağıran bir bildiri işçiler arasında dağıtıldı. D.Yolcular bildiri dağıtımını engellemeye çalıştılarsa da başarılı olamadılar.

İşyerinde yapılacak olan kongre gününün yaklaşması üzerine işçilere yönelik tehditler daha da arttı. Buna karşın DSM'li işçiler "gizli oy açık sayım"ın propagandasını yaparak işçilerin iradesini ayaklar altına almaya çalışan sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükselttiler.

Kongreye 700 işçi katıldı. TKP'li Divan Başkanı işi oldu-bittiye getirmeye çalışarak ve işçilerin oyuna başvurmadan "DİSK Yeraltı Maden-İş'e geçmeye evet mi, hayır mı? oylamasına geçti. Bunu yaparken ön tarafta oturtulan birkaç kişinin "evet" yanıtını almak onlar için yeterli oldu. "Yeraltı Maden-İş'e geçilmiştir" denilerek kongre sona erdirilmeye çalışıldı. Bunun üzerine DSM'li bir işçi söz alarak oylamanın gizli yapılmasını istedi. Divan DSM'li işçinin konuşmasını engellemeye çalıştı. 70 kişinin imzası bulunan bir önerge verilerek oylamanın gizli yapılması istendi. DSM'li bir işçinin konuyla ilgili konuşması engellenerek "dışarı atılmakla tehdit edildi. Bu durum işçilerin büyük tepkisiyle karşılaşınca sendika ağaları gerilemek zorunda kaldılar.

DSM'li işçilerin ve büyük bir işçi kitlesinin tüm ısrarlarına karşın sendika ağalarının Yeraltı Maden-İş'e geçmeyi işçilere dayatması üzerine DSM'li işçiler sendika ağalarını protesto ederek 300'ün üzerinde bir işçi kitlesi ile birlikte kongre yerini terk ettiler.

İşçilerin çoğunluğunun iradesine karşın Yeraltı Maden-İş'e geçildiği ilan edildi.

Ancak, KBİ işçilerinin mücadelesi durmadı. KBİ işçileri nasıl, Maden İşçileri Federasyonunun ağalarını altetmişse, sözde DY'ci Yeraltı Maden-İş'in bu yeni ağa adaylarını da altedecekler, onlardan kendi iradelerinin çiğnenmesinin hesabını soracaklardır. Ayak oyunları, komplolar, tehditler, kabadayılıklar, KBİ işçilerinin mücadelesini engeleyemeyecektir. Daha şimdiden geniş bir işçi kesiminin DSM içinde örgütlenmeye yönelmesi bunun en açık kanıtıdır.

SENDİKA SİGORTA HAKKINI
SÖKE SÖKE ALIRIZ

Beta işçileri patronu dize getirdi

Amasya-Kazanasmaz BETA Ziraat ve Ticaret Tohum Yetiştirme A.Ş çiftliklerinde çalışan tarım işçileri 18 gün süren direniş sonucu bütün taleplerini patrona kabul ettirdiler.

Ücretlerin yükseltilmesi, bütün işçilerin düzenli sigortaya bağlanması, Dev Tarım-Sen'in yetkili sendika olması vb. taleplerini ileri süren işçiler, patron tarafından toptan işten atılmış, bunun üzerine de işçiler hep birlikte direnişe geçmişlerdi. (Bu gelişmeler, gazetemizin 175. sayısında aktarılmıştı)

İşçilerin direnişe geçmesi sonucu şirket, Göynücek jandarması ve Kaymakamını harekete geçirdi. Devlet güçleri bütün olanaklarıyla patronun yanında yer aldılar. Jandarma komutanı: "Kanunda tarım işkolunda sendika sigorta vb. şeyler yoktur. Bunlar sizi kandırıyor" diyerek işçilerin birliğini bozmaya, proleter devrimcilerle, Dev. Tarım-Sen'le işçiler arasındaki bağı koparmaya çalıştı. Ancak bütün bunlardan sonuç alamadı. İşçiler direnişlerine devam ettiler. Şirket bu sefer de Valiliğe başvurarak civar ilçelerden tarım işçisi getirmeye girişti. Ancak, yoksul köylülerle bağlantı kuran proleter devrimciler, onlara patronun niyetlerini anlatarak onların da işçileri desteklemeleri sağlandı.

Direnişin giderek güçlenmesi çevredeki tüm toprak ağalarını telaşlandırdı. Onlar ücretlerin artırılması, sendika, sigorta vb. hakların tüm tarım işçileri arasında yaygınlaşacağı korkusuyla şirketi işçilerle uzlaşmaya zorladılar. Civar köyler, Amasya Gökhöyük Devlet Üretme Çiftliği işçileri, Dev. Tarım-Sen ve proleter devrimcilerin desteğini alan işçiler her geçen gün birliklerini daha da pekiştirerek mücadele ettiler. Amasya YDGD tiyatrosunun gösterileri ve halk ozanları işçilerin mücadelesine güç kattı.

İşçilerin direnişini kıramayacağını anlayan Şirket, sonunda işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Ücretlerini 80 liradan 200 liraya çıkarılması, tüm işçilerin sigorta edilmesi, direnişte geçen günlerin ücretlerinin ödenmesi, işe gidiş geliş masraflarının patron tarafından karşılanması ve Dev. Tarım-Sen'in yetkili sendika olarak tanınması patron tarafından kabul edildi.

Kırıkkale MKE işçilerinin direnişi

Kırıkkale MKE Silah Fabrikası işçileri 19 Eylül günü Devrimci Demir-İş İrtibat Bürosunun çağrısıyla "yetki uyuşmazlığını ve hayat pahalılığını protesto için direnişe geçtiler.

MKE işçileri, ülkemizin en düşük ücretle çalıştırılan metalurji işçileridir. Aylık ücretleri 4500 lirayı geçmemektedir. 31 Aralık 1978'de eski toplu sözleşme feshedilmiş, burjuva sendikalar arasındaki yetki uyuşmazlığı ise on aydır çözümlenememiştir.

"İrade Beyanı", "fiş üzerinden imza kontrolleri" ile de yetki belirlenemeyince, sendika ağaları sahtekarlıklarını işçilerin üzerine yıktılar. İşçiler "üç ayrı imza" kullandıkları gerekçesiyle, "sahtekarlık suçundan" mahkemeye verildi.

İşçilerin, yıllardır biriken tepkilerini örgütlü mücadeleye dönüştürmeye çalışan Devrimci Demir-İş'in çağrısıyla, Silah Fabrikasında tezgahlar durdu. 700 işçi direnişe geçti.

İşveren direnişin diğer fabrikalara sıçramasını önlemek için; ilk önce fabrikanın bütün telefonlarını kestirdi. Ardından işçilerin arasına inerek "birkaç saate kadar beşbin liralık bordroların imzalatılacağını, işe başlanması gerekliliğini" içeren bir konuşma yaptı, ve kaçtı. Daha sonra müfettiş maskeli uşaklarını tezgahların başına gönderdi.

Faşist Türk-Metal Sendikasının yöneticileri, her zamanki gibi işverenin imdadına yetiştiler. Sendikalarına üye MHP'li militanlarının yardımıyla "direnişin yasa dışı olduğu, işçilerin yasalara uymaları gerektiğini, işverenin iki gün içinde beşbin lira vereceği" propagandasıyla, işçileri çalışmaya zorladılar. Bir buçuk saat sonra faşistlerin etkin oldukları yerlerde direniş kırıldı.

Ancak, silah fabrikası işçileri bu direnişin dersleriyle, talepleri etrafında her fırsatta yeniden direneceklerini, mücadeleyi yükselteceklerini belirtiyorlar.

REFORMİZMİN VE REVİZYONİZMİN TAHRİBATINA KARŞIN

Kitlelerin anti-faşist mücadelesi yeni boyutlar kazanıyor

● Tüm Sağlık-Der'in kapatılması protesto edildi

26 Eylül günü Ankara Hacettepe hastahanesinde Tüm Sağlık-Der'in kapatılmasını protesto eden, yasa dışı bir gösteri yapıldı.

250'nin üzerinde sağlık emekçisinin katıldığı gösteriye saldırıya geçen polisin götürmeye çalıştığı bir emekçi, polisin elinden geri alındı. Yemekhane yanındaki demir kapı kapatılarak polise karşı barikat oluşturuldu. Kitlenin kararlılığı karşısında polis gerilemek zorunda kaldı.

Sağlık emekçileri "Tüm Sağlık-Der Açılsın", "Sıkıyönetim Kaldırılsın", "Örgütlenme Hakkımız Gasbedilemez", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarını haykırarak sıkıyönetimi, faşist terör ve katliamları protesto ettiler.

Baskılar ve saldırıları teşhir eden konuşmalardan sonra kitle toplu halde hastahane binasına girdi, polisin devrimcileri gözaltına alma çabası boşa çıkarıldı.

Ayrıca, Ankara'nın diğer hastahanelerinde de bildiri, pul, yazılama vb. ile Tüm Sağlık-Der'in kapatılması protesto edildi.

Ankara

● Memurların Başbakanlığa yürüyüşü

19 Eylül günü TMMOB üyesi mühendis ve mimarların gerçekleştirdikleri bir günlük işi bırakma eylemini TMMOB'nin reformist ve revizyonist yöneticileri pasifize etmeye çalıştılar. Onlar sessiz, sedasız bir eylem(!)den yanaydılar. Ne var ki, mühendis ve mimar kitlesi grevli toplusözleşmeli sendika hakkının ancak mücadele edilerek alınabileceğini giderek kavramaktaydı, ve bu noktada mühendis ve mimarlar reformist ve revizyonist yöneticileri sıkıştırdılar.

Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlar birçok yerde işi bırakarak eyleme katılarak ve memur kitlesinin ekonomik demokratik taleplerinin aktif mücadele sonucu elde edilebileceğinin propagandasını yaparak bir günlük iş bırakma eylemini sıkıyönetime, faşist saldırılara, zam ve zulüm tedbirlerine karşı bir mücadeleye dönüştürmeye çalıştılar. TMMOB'nin revizyonist ve reformist yöneticilerinin TÜM-DER'in sosyal-faşist yöneticilerinin memur ve mühendislerin mücadelesinin önünde bir engel olduğu, bunların mücadeleyi sürekli olarak pasifize etmeye çalıştıkları ve bu engellerin aşılması gerektiğini vurgulanarak memur mühendis ve mimar kitlesi aktif mücadeleye çağrıldı.

Bayındırlık, Maliye, Ticaret, Gümrük ve Tekel Bakanlıklarında, Beytepe'de, Emekli Sandığı ve Toprak İskan'da ve daha birçok yerde birim toplantıları yapıldı. Toplantılarda reformist ve revizyonistler teşhir edilerek GTSS hakkının ancak mücadele ile bizzat grev yapılarak alınabileceği vurgulandı. Direniş günü D.Yol ve Kurtuluş taraftarı mühendis ve memurlarla birlikte işyerlerinde direniş örgütlenerek harekete geçildi. 1500-2000 kişilik bir memur kitlesi Başbakanlığa yürüdüler. Beytepe'den yürüyüşe geçen 600 civarındaki memur polis saldırısına uğradı. Mücadeleye önderlik eden devrimcilerden bazıları gözaltına alındı. Başbakanlığın önünde toplanan kitleye sıkıyönetimin panzerli birlikleri saldırıya geçerek kitlenin etrafını çevirdiler.

Mühendis, mimar ve memur kitlesi reformistlerin ve revizyonistlerin bütün aldatıcı propagandalarına karşın düzenin yanında yer aldığını somut olarak gördüler. Başbakana dilekçe yazılarak hiçbir hakkın alınamayacağını işçi sınıfı ve diğer emekçilerle birlikte aktif olarak mücadele etmeksizin hiçbir taleplerinin çözülemeyeceğini kavramaya başladılar.

19 Eylül eylemi mühendis, mimar ve memur kitlesine reformistlerin ve revizyonistlerin gerçek yüzünü görmeleri açısından da yeni bir fırsat sağladı.

● Faşist katliamlar protesto edildi

1 Ekim günü Ankara'da Bakanlıklarda faşist katliam ve saldırıları proteste etmek üzere toplanan emekçilere jandarma ve polis birliklerinin saldırıya geçmesi üzerine proleter devrimciler halkla birlikte "MHP, ÜGD, MİT, Kontrgerilla Dağıtılsın", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarını haykırarak anti-faşist bir gösteri düzenlediler. Kızılay'a doğru harekete geçen kitleyi polis "ateş ederiz" tehditleriyle dağıtmaya çalıştı. Kitlenin direnmesi üzerine polis ve jandarma saldırıya geçti. Birçok kişi gözaltına alındı. Çevrede terör estirildi. Proleter devrimcilerin ve D.Yol taraftarı devrimcilerin içinde yer aldıkları bu eylemde kitleler faşist diktatörlüğe olan kinlerini haykırdılar. Faşist terör ve cinayetleri lanetlediler.

Çorlu

CİNAYET Y
NTR-GERİLLA
D KAPATILM
ÖRGÜTL
DIR.
URTUL

● D.Yol'un uzlaşmacı tavırları

Yönetiminde D.Yol taraftarlarının bulunduğu Çorlu TÖB-DER'in 22 Eylül günü öğretmenlere yönelik faşist saldırıları protesto (!) amacıyla düzenlediği yürüyüşe katılan H. Kurtuluşu taraftarı devrimciler, yürüyüşü faşist diktatörlüğe karşı bir mücadeleye dönüştürmeye çalıştılar. D.Yol taraftarları aldıkları izini gerekçe göstererek slogan atılmamasını, yalnızca sessiz yürüyüş yapılacağını belirttiler.

H. Kurtuluşu tarftarları böyle bir eyleme anti-faşist bir eylem denilemeyeceğini, bunun pasifist, teslimiyetçi bir tavır olduğunu vurgulayarak bu yürüyüşü faşist katliamların protesto edileceği gerçek bir anti-faşist eyleme dönüştürmek için çalıştılar. Proleter devrimciler yürüyüş kortejine katılarak sloganlarını haykırdılar ve pankartlarını açtılar. D.Yol taraftarları proleter devrimcilere engel olmaya çalıştılar. Bunun üzerine bir proleter devrimci, tertip komitesinin ve D.Yol taraftarlarının bu uzlaşmacı ve yanlış anlayışlarını teşhir eden bir konuşma yaparak faşizme karşı mücadelenin ancak kitlelerin aktif olarak mücadeleye katılması ile başarı kazanacağını vurguladı ve sessiz yas gösterilerinin hiçbir anlam taşımayan teslimiyetçi ve pasifist bir tutumdan kaynaklandığını belirtti.

Tertip Komitesinin teslimiyetçi tavrından da cesaret alan polis, proleter devrimcilere ve halka saldırarak 7 proleter devrimciyi gözaltına aldı. Daha sonra Çorlu YDGD'yi basan polis dernek eşyalarını tahrip etti.

Proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyetine girişerek faşist saldırıları teşhir ettiler. Bunun yanı sıra D.Yol ve KSD taraftarlarının teslimiyetçi ve uzlaşmacı mücadele anlayışları da teşhir edildi.

Kurtuluş, reformist hayaller yaymaktan vazgeçmelidir

Kurtuluş gazetesi 85. sayısında "Türkeş'in dokunulmazlığı derhal kaldırılmalı ve tutuklanmalıdır" şeklinde bir manşet atmış. Sözkonusu manşetin yanıbaşına Ceza Kanunundan aldığı bir maddeyi iliştiren Kurtuluş, Türkeş'in Ceza Kanununa göre tutuklanması gerektiğini "yasacılara" hatırlatma gereğini duymuş. Zevahiri kurtarmak için de hiçbir yorum yapmıyor Kurtuluş.

Kurtuluş böyle bir "mücadele biçimini"(!) nasıl bir dönemde ortaya atıyor?

Bugün geniş halk yığınlarının faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi geniş boyutlu olarak yükselmektedir. Kitleler proleter devrimcilerin ve anti-faşist güçlerin önderliğinde birçok yerde MHP'li faşist katilleri söküp atıyor, mahallelere ve semtlere sokmuyor, her gün artan oranda emekçi bu mücadelenin içinde yer alıyor, daha da önemlisi birçok yerde işçiler ve emekçiler faşist saldırılara karşı kendilerini korumak ve faşistleri püskürtmek için silahlanıyor, faşist diktatörlüğe, sivil ve resmi faşist saldırılara karşı proleter devrimcilerin önderliğinde emekçiler halk komitelerinde biraraya geliyor.

Bütün bunlar olurken halk MHP'li faşistlere ve faşist diktatörlüğün topyekün saldırısına karşı mücadelenin ancak kendi gücüne dayanarak verilebileceğini giderek daha iyi kavrıyor, faşist diktatörlüğün MHP'ye karşı mücadele edebileceği hayallerinden uzaklaşıyor. Abartmadan söylenebilir ki, belirli sayıdaki emekçi Kurtuluş kadar politikleşmemiş olsa da MHP'ye karşı mücadelenin faşist devlete dayanılarak verilemeyeceğini kavramıştır. Kurtuluş'un böyle bir anlayışı onun anti-faşist mücadelede eylem birliğini reddetmesi, anti-faşist halk güçlerinin ve proleter devrimcilerin yanında yer alacağına sürekli olarak revizyonistlerin, sosyal-faşistlerin rotasında yürümeye çalışması gibi sakat ve zararlı anlayışından kaynaklanmaktadır. O, bu mücadele içinde yer almadığı içindir ki, faşizme karşı mücadele sorununda hayaller yayıyor ve mücadeleyi pasifize edici, kitleleri aldatıcı "yasaların faşistlerin hakkından gelebileceği" yollu reformist anlayışları piyasaya sürebiliyor. Kurtuluş'un "ceza yasalarına" dayanarak mücadele etme anlayışı kitlelerin aktif anti-faşist mücadelesine zarar vermekte ve boş hayaller yaymaktadır.

Kurtuluş'un böyle bir "mücadele yolunu" öne sürmesinin en önemli nedeni ise yanlış faşizm tahlilidir. Kurtuluş bütün yaygarasına karşın faşizme karşı mücadele sorununu bir hükümet sorunu olarak değerlendirmektedir. Bunun bir sonucu olarak da MHP'yi, MİT, Kontr-gerilla vb. kurumlardan soyutlamakta, faşist diktatörlüğün bir kurumundan diğer kurumuna karşı mücadele etmesini istemektedir. Faşizme karşı mücadele sorunu MHP'ye karşı mücadele çerçevesi içinde görüldüğünde elbette savunulan mücadele biçimi de Kurtuluş'un ki gibi olur. Kurtuluş doğru bir görüşe sahip olsaydı. MHP'nin faşist diktatörlüğün diğer kurumları ile iç içe çalıştığını, mevcut yasaların da bir bütün olarak faşist diktatörlüğün uzun ömürlü kılmayı ve yaşatmayı hedeflediğini görürdü. Ve bu tür hayaller yayarak kitlelerin faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleyi pasifize edici duruma düşmezdi. Kurtuluş bu tür hayallerle en çok revizyonistlerin ekmeğine yağ sürüyor. Orduyu, sıkıyönetimi, yasaları MHP'ye karşı, faşizme karşı (!) mücadeleye çağıranlar revizyonistlerdir. Faşist diktatörlüğü aklayarak MHP'nin her saldırısını "faşist tırmanış" olarak değerlendirenler ve bu "tırmanışı" durdurmak için devleti göreve çağıranlar onlardır. Kurtuluş revizyonist tahlillere o kadar itibar etmiştir ki, "proletarya sosyalistleri"!!! adına reformist hayaller yaymaktan kaçınmamaktadır. Üstelik Kurtuluş bunları yüzlerce taraftarının (kendisi engellemeye çalışsa da) proleter devrimciler ve anti-faşistlerle birlikte aktif mücadele içinde yer aldığını göre göre söylemektedir.

Kurtuluş bu tür hayaller yaymaktan ve bu hayallerine kaynaklık eden revizyonist ve reformist tahlillerinde ısrar etmekten vazgeçmelidir. Revizyonistlerin peşi sıra yürümek, aktif anti-faşist mücadelenin kitlevi karakterini inkar ederek onun içinde yer almamak, proleter devrimcilerle ve diğer anti-faşistlerle faşizme karşı mücadelede eylem ve güç birliğine yanaşmamak halkın davasına zarar verir. Kurtuluş bu zararı daha fazla vermeye devam etmemelidir.

Burdur

● Türkeş protesto edildi

22 Eylül günü Burdur'a gelen faşist cinayet çetelerinin elebaşı Türkeş Burdur'da protesto edildi.

Seçim kampanyası nedeniyle Burdur'a gelen Türkeş'in beraberinde getirdiği MHP'li katil sürüsü halka saldırıya geçti. Birçok işyeri tahrip edildi.

Halkın Kurtuluşu, D. Yol ve Kurtuluş taraftarı devrimciler hep birlikte bu faşist saldırıyı püskürtmek için harekete geçtiler. Çatışma giderek büyüdü. Silahlı olarak direne [illegible] halka ve devrimcilere MHP'li katillerin y[illegible] sıra jandarmak bir[illegible]ri de saldırıya [illegible] Devrimciler ve [illegible]lere azgınca sal[illegible] polis ve jandarma ki[illegible]yi dağıttı. Ancak siv[illegible] ve resmi faşistelrin bi[illegible]likte yürüttükleri bu saldırı emekçi halkın büyük nefreti ile karşılandı, faşist elebaşı Türkeş kitlelerce lanetlendi.

Çorum

● İş bırakma eylemi

19 Eylül günü alınan iş bırakma kararını bir gazete duyurusu ile destekleyen (!) Türkiye Ziraatçiler Derneği Genel Merkezinin bu yasak savmadan başka bir anlam taşımayan uzlaşmacı ve pasifist tavrını protesto eden Çorumlu ziraatçiler 19 Eylül günü Çorum merkezinde ve tüm ilçelerde geniş bir propaganda faaliyeti yürüterek direnişe geçtiler. Bir günlük işi bırakma eylemine Tarım ve Ev Ekonomisti Teknisyenlerinin büyük bir kesimi katıldı.

Yurtsever Devrimci Ziraatçılar, reformistlerin ve revizyonistlerin çalışanların tüm sorununun "yan ödemeler" sorunundan ibaret olduğu izlenimini yaratarak çalışanları mücadeleden alıkoymaya çalıştıklarını, mücadelenin gelişerek sıkıyönetime, zam ve zulüm tedbirlerine, faşist saldırılara ve faşist diktatörlüğe yönelmesini engellemeye çalıştıklarını, göstermelik protestolar sonunda hükümete mektup yazarak "hani söz vermiştin niye yapmıyorsun?" dediklerini, memur, mühendis, mimar, teknisyen vb. kitleleri işçi ve diğer emekçi kitlelerden soyutlayarak mücadelenin işçi ve emekçilerin mücadelesiyle bir bütün oluşturmasının önüne geçmeye çalıştıklarını belirterek hakların elde edilebilmesinin yolunun aktif kitle mücadelesi olduğu, sömürü ve zulme karşı mücadele edilmeden hiçbir hakkın burjuvazi ve onun hükümetlerince verilmeyeceğini, reformist ve revizyonistlerin bu mücadelenin önünde yok edilmesi gereken bir engel oluşturduklarını propaganda ederek ziraatçi kitlesini direnmeye çağırdılar.

İstanbul

● Kaynarca'da anti-faşist mücadele

İstanbul Küçük Kaynarca'da MHP'li faşistlerin emekçileri "yerli-yabancı, Bayburtlu-Sivaslı" ayrımı ile birbirine karşı kışkırtma çabalarının proleter devrimcilerin yoğun çalışmaları sonucu boşa çıkarılması ve MHP'li faşistlerin buradan söküp atılmasından sonra, faşistler saldırılarını daha değişik biçimlerde sürdürmeye başladılar.

Proleter devrimcilerin halkla birlikte faşistlere direnmesi ve yoğun teşhir faaliyeti sonucu daha önce faşistlerce kandırılmış birçok kişi onları terk etti. Faşistler giderek tecrit oldular. Bunun üzerine 3-4 kişilik gruplar halinde semte sızarak halka ve devrimcilere saldırmaya çalıştılar. Proleter devrimciler bu tür faşist saldırıları boşa çıkarmak ve faşistleri tamamen söküp atmak amacıyla içinde bizzat emekçilerin de yer aldığı anti-faşist birlikler oluşturdular. Proleter devrimciler önderliğinde emekçilerden oluşan Halk Milisleri semt pazarında ve diğer kesimlerde faşist sızmalara karşı tedbir aldı. Sızmaya çalışan silahlı 2 faşist halk tarafından yapılan bir aramada yakalandı.

Küçük Kaynarcalı emekçiler faşist saldırı ve provokasyonları boşa çıkarmanın tek yolunun birleşerek mücadele etmek olduğunu her geçen gün daha iyi kavramakta ve bu doğrultuda somut ve önemli adımlar atmaktadırlar. Faşist saldırıları halkın örgütlü birleşik gücü boşa çıkarır. Bu gerçeği Kaynarcalı emekçiler yaşayarak kavramaktadırlar.

TİKP'nin "oy devrimciliği„

Boykot taktiğine karşı saldırıya geçen gerici faşist, reformist ve revizyonistler "kutsal oy hakkı"nı övmekle bitiremezken, geniş halk kitlelerini aldatmak, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi sabote etmek ve halkın bilincini çarpıtmak amacıyla birbirleriyle yarışa girdiler. Bütün gerici mihraklar "demokrasiyi kurtarmak" için emekçileri oy kullanmaya çağırdılar. TİKP sosyal-faşistleri bu konuda da baş köşeyi kapmaya çalıştılar. TİKP, boykot taktiğini eleştirirken "günümüzün devrimci taktiği, seçimlerde MHP'yi tecrit etmektir. MHP'nin oy yüzdesi ne kadar düşerse, özgürlük ve devrim mücadelesi o kadar kazançlı çıkacaktır" (Aydınlık, 27 Eylül 1979) diyor. TİKP bütün sorunun MHP'nin zayıflatılmasından ibaret olduğunu iddia ediyor. O, açıkça MHP'nin olmadığı bir faşist diktatörlük istiyor. "Demokrasi" dediği faşizmi, faşist diktatörlüğü halkın gözünden saklamaya sömürü ve zulmü halka şirin göstermeye çalışıyor. Halkı MHP'nin dışındaki faşist partilere ve CHP reformistlerine oy vermeye çağırmıştır. AP ve CHP'nin oy oranının yükselmesini özgürlük mücadelesinin "kazancı' olarak gösteriyor. Aydınlık-TİKP, AP vb. faşist partilerin, CHP gericiliğinin güçlenmesini özgürlük mücadelesinin güçlenmesi olarak gösteriyor. Böylece özgürlük ve devrim mücadelesinin azılı düşmanlarını, aklamaya, faşist diktatörlüğü güçlendirmeye çalışıyor. TİKP'nin faşist diktatörlükle bir alıp veremediği yoktur. Onun bütün çabası halkın gelişen mücadelesini pasifize etmek için çok yönlu faaliyet yürütmektir. O, faşizme karşı mücadele etmediği ve faşizmi güçlendirdiği gibi, faşizme karşı mücadelenin MHP'ye karşı mücadeleden ibaret olduğu şeklindeki saptırıcı propagandası ile de mücadeleyi içten bölme taktiğine başvuruyor. TİKP, oy kullanmanın ve hele hele AP ve diğer gerici partilere oy vermenin bir devrim mücadelesi olduğunu propaganda ediyor. Faşizmin 'oy yoluyla yok olacağı'nı sömürünün ortadan kalkacağını, ortalığın güllük gülistanlık olacağını propaganda ediyor. Sadece MHP'yi tecrit adına komprador-feodal düzeni sağlam tutmaya çabalıyor. TİKP'ye göre MHP olmazsa, MİT'iyle, Kontr-gerillasıyla, ordusu ve polisiyle faşist, reformist ve revizyonist partileriyle birlikte burjuva-feodal düzen halkın hizmetinde olacaktır. O, bunun yolu olarak da MHP'nin oy oranının düşmesini göteriyor. TİKP'ye göre Evrenler, Korutürkler, Demireller, Elverdiler, Ecevitler hepsi birer "özgürlük ve devrim savaşçısıdırlar ve bunlar MHP'ye karşı savaşıyorlar". Öyleyse bunlara yardımcı olunmalı ve MHP'ye karşı diğer partilere oy vererek "devrim başarıya ulaştırılmalıdır.

Bu halk düşmanı sosyal-faşist çetenin saldığı zehir sahte devrimci pozlarda ortalığa saçıldığı için zararlı olmakta ve emekçilerin bilincini çarpıtmayı hedeflemektedir. Bu da bu tür faşist akımlara ve onların aldatıcı propagandalarına karşı mücadeleyi daha da önemli kılmaktadır.

● Çağlayan'da yasadışı gösteri

İstanbul Çağlayan'da proleter devrimcilerin önderliğinde geçtiğimiz günlerde yüzlerce emekçi "MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın", "Faşizme Ölüm, Halkı Hürriyet" "Seçimleri Boykot Edelim" sloganları ile yasa dışı bir gösteri düzenleyerek, faşist terör ve cinayetleri protesto etti. Gösteri sırasında proleter devrimciler çevrede geniş şekilde bildiri dağıttılar. Gösteri tüp kuyruğunda bekleyen emekçilerce de desteklendi.

● Alibeyköye faşistler ve sosyal-faşistler sokulmadı

Alibeyköy'de proleter devrimciler faşistlerin ve sosyal-faşistlerin seçim propagandası yapmalarını engelleyerek bu halk düşmanlarını semte sokmadılar. Seçimi boykot etme propagandasının yoğun olarak sürdürüldüğü semtte MHP'lilerin yanı sıra İGD li sosyal-faşistlerin bildiri dağıtmaları da engellendi. TKP'nin adayı Beria Onger'in Saya Yokuşunda yapmak istediği toplantıya devrimciler izin vermediler. Engelleme faaliyetine bizzat işçiler ve emekçiler katıldı. Araphan'daki TKP toplantısı ise jandarma kordonu altında yapılmak istendi. Ancak yarım saat içinde TKP'li sosyal-faşistler kaçmak zorunda kaldılar. Halk Beria Onger'in resimlerini ve TKP afişlerini yırttı. CHP reformistleri nin düzenlediği bir toplantıda proleter devrimciler önderliğinde emekçiler anti-faşist sloganlar haykırdılar. Reformistlerin yüzü teşhir edilerek kaçmak zorunda bırakıldılar.

Revizyonizmin işlevi

TÖB-DER Genel Merkezi Şube Başkanlarıyla yaptığı ortak toplantıda çeşitli şubelerden gelen YDÖ temsilcilerinin ve anti-faşist öğretmen kitlesinin zorlaması sonucu ülke çapında genel bir direnişe geçeceklerini açıkladı. TÖB-DER Genel Merkezini gasbeden Gazioğlu kliği öğretmen kitlesinin faşizme karşı mücadele ateşini söndürmek için sinsi planlar peşinde olduğunu çok geçmeden ortaya serdi. 3 Ekim günü "katledilen üyeler için bir günlük yas ilan edildiğini, bütün ülkede dernek üyesi öğretmenlerin bir gün işi bırakacağını" ilan etti. Oysa öğretmen kitlesi faşist katliamları protesto etmek, süngülü demokrasi güldürülerini lanetlemek ve GTSS hakkı için bir günlük boykot yapılmasını istiyordu ve bunu revizyonist kliğe dayatıyordu.

Nitekim 3 Ekim'de İstanbul'da TÖB-DER'li öğretmenlerin % 25'i direnişe katılarak bunu gösterdi. Direnişin yapıldığı 32 okuldan 23'ün de YDÖ'nün etkinliği ya da belirli bir varlığının olduğu gözönüne alındığında mücadelenin YDÖ'lü öğretmenler tarafından gerçekleştirildiği kendiliğinden ortaya çıkar. "Yasçı" revizyonistler ise bu direnişi kırmaya çalışarak derslere girmeye çalıştılar.

Ne var ki, revizyonizm ezilen yığınların sömürü ve zulme karşı başkaldırısını her zaman engellemeye çalışmıştır. Bu revizyonizmin işlevidir. Revizyonistler kitlelerin anti-faşist mücadelesini engellemeye, mücadele ateşini söndürmeye, mücadelenin yükselerek düzenin yasalarını zorlaması, yani mücadelenin direkt sömürü düzenine yönelmesini engellemeye çalışırlar. Revizyonizm, reformizm burjuva düzeninin istikrar kazanmasını sağlamak için kitle mücadelesini pasifize eder. Bugüne kadar sayısız olay bunu göstermiştir. DGM'lere karşı işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mücadelesini resmi geçitlere indirgeyen, Maraş katliamı sonrasında kitlelerin faşist diktatörlüğe duyduğu kini ve öfkeyi söndürmek için 5 dakikalık yas ilan edenler hep revizyonistler ve reformistlerdir. Ama aynı zamanda herkes bilir ki onlar bütün bu "yas"lar öncesinde parlak nutuklar atmış, "genel greve gideceklerinin, faşizme karşı harekete geçmeye hazır olduklarının" propagandasını yapmışlardı. Ancak her defasında onların kitlelerin faşizme karşı mücadelesinin itfaiyecileri oldukları açığa çıktı. Revizyonistler ve reformistler sömürü düzeninin devamından yanadırlar. Kitlelerin mücadelesinin yükselerek bu soygun düzenini sarsması onların ayakları altındaki toprağı da kaydırır. Onun içindir ki, onlar bu toprağı sağlam tutmaya çalışırlar. Bunun için de kitlelerin mücadelesini pasifize etme çabalarını sinsi bir biçimde "mücadeleye sahip çıkma" adına yürütürler.

Revizyonistlerin aktif kitle mücadelesinin düşmanı oldukları son öğretmen eylemi ile bir kez daha doğrulandı. Son anda "yas" hikayeleri uyduran revizyonistler öğretmen kitlesini bu eylemini kırmayı, hiç olmazsa pasifize etmeyi denedi. Kuşkusuz bunda başarılı da oldu. İstanbul'da ve başka birçok ilde YDÖ ve DÖ gruplarına mensup öğretmenler direnişe geçerken, bu eylemin genişleyerek da da fazla öğretmeni kucaklaması sosyal-faşist hainlerce engellendi. Onlar öğretmen direnişinin yapılacağını geniş öğretmen kitlesinin duymasını engellemeye çalıştılar. Yas ilan ederek faşizmin hizmetinde olduklarını gösterdiler.

Marksizm-Leninizmin ve hayatın bizzat kendisinin ispatladığı, kuşku götürmez gerçek, revizyonizmin ve reformizmin faşizmin hizmetinde kitle mücadelesinin karşısında olduğudur. Bunu ülkemiz işçi sınıfının yanı sıra diğer emekçi kitleler ve bu arada öğretmen kitlesi sayısız örneğiyle gördü yaşadı.

O halde kitle mücadelelerinin gelişerek faşist diktatörlüğü sarsması ve giderek sömürü ve zulüm düzenini alaşağı etmesinin önünde bir engel olan bu karşı-devrimci barikat yıkılmalıdır. Kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş revizyonist ve reformistler buralardan söküp atılmalıdır. Emekçi yığınları "yas"larla aldatmaya çalışan bu hainlerden hesap sorulmalıdır. Mücadelenin gelişmesi, güçlenerek yayılması ve düzeni sarsması başka şeylerin yanı sıra, önemli oranda bu engelin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Unutulmamalıdır ki, göstermelik karşı çıkışlar altında kitleleri uyuşturucu zehir saçan bu hainler faşist diktatörlüğün en hararetli destekçileridir.

Türkeş baklayı

Baş.ta.sa.1'de

fı ve emekçi kitleler Hitler ve Musolini'nin de aynı sloganlarla kitleleri aldatmaya çalıştığını tarihi deneylerden bilmektedir. Türkeş'in ataları Hitler ve Musolini de kapitalizme karşı olduklarını bar bar bağırıyor ve hatta 'kahrolsun sermaye' sloganları atıyorlardı. Ama ne var ki, onlar, bütün bu faşist demagoji ardında işçi sınıfının ve halk kitlelerinin kapitalist sömürü ve soyguna karşı yürüttüğü mücadeleyi kana boğmaya çalışmaktan bir an bile geri durmadılar. Bugün Türkeş'in yaptığı da budur.

Herkes bilir ki emperyalistler, onların uluslar arası mali kuruluşu IMF, komprador burjuvazi ve toprak ağaları uzun bir zamandan beri ücretlerin dondurulmasını istemekte ve bunu Ecevit hükümetine dayatmaktadırlar. IMF'nin ve egemen sınıfların bir an önce yerine getirilmesini istedikleri halk düşmanı tedbirlerden biri de budur. Komprador burjuvazinin temsilcileri öteden beri ücret artışlarından şikayetçi olmakta, TÜSİAD gibi kuruluşlar sürekli olarak ücret artışlarının durdurulmasını istemektedir.

Nitekim bütün halk düşmanları, işçi sınıfının daha fazla sömürülmesinden ve açlığa mahkum edilmesinden yana olanlar kol kola girmiş, işçi sınıfının ücret artışı vb. talepler doğrultusundaki mücadelesine saldırmaktadırlar. Reformist elebaşı Ecevit işbaşına getirildiği günden bu yana işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya çalıştı. O, ücretlerin dondurulması, grev, ve sendika hakkının gasbedilmesi için yürüttüğü işçi düşmanı faaliyetinin bir adımı olarak "Toplumsal Anlaşma"yı işçilere dayattı. Ancak Ecevit bütün çabalarına karşın ücretlerin dondurulmasını gerçekleştiremedi. İşçi sınıfı buna izin vermedi. Egemen sınıfların bütün saldırı ve baskılarına karşın işçi sınıfı Ecevit'in uyuşturucu ve aldatıcı propaganda ardında kendisine yönelttiği saldırıları püskürttü.

Türkeşler, Demireller, Ecevit'i bir an evvel terör yoluyla ücretleri dondurmadığı için eleştirdiler. Bütün halk düşmanları aynı noktada birleşiyor. "Ücretler dondurulsun". Bu çığlık Türkeşler, Demireller, Korutürkler, Evrenler, onların ağa babaları Koçlar, Sabancılar yine Feyyaz Berkerler Rafet İbrahimoğullarının dilinde yüksek frekanslarla dolanıp duruyor.

Sermayenin vurucu güçleri, militarist güçler, sivil ve resmi faşist çeteler bunun için işçi sınıfına saldırıyor. MİSK gibi faşist sendikalar, Çelik-İş'in faşist ağaları, pratikte bunu uygulamaya çalışıyor. Reformist ve faşistlerin tüm çabaları bu noktada-halka yönelik tüm zulüm tedbirlerinde olduğu gibi- birleşiyor. Türkeş'in ağzı salyalı kurt köpekleri işçi sınıfının, yürüttüğü mücadeleye saldırırken sermayenin en sadık uşakları olduklarını ispatlamaya çalışıyor.

Ama bütün halk düşmanları, işçi sınıfının mücadelesini ezmeye çalışan tüm karşı-devrimciler, artık yüzlerindeki maskeyi çıkarıp atmak zorunda kalmıştır. Faşist demagoji, sahte anti-kapitalist sloganlar artık işçi sınıfını aldatamıyor. Reformist ve faşist demagojiye karşın işçi sınıfı, sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele barikatlarında yer alıp silahlarını sermaye dünyasına, komprador-feodal düzene yöneltiyor. Tam da bu noktada Türkeş kendinden geçiyor ve faşist demagojiyi bu noktada elden bırakarak işçi sınıfı düşmanlığını açık açık dile getiriyor. O, egemen sınıflara "Ecevit bu işi kotaramaz, bu işi en iyi ben yaparım" diyerek, egemen sınıflardan kendisinin iş başına getirilmesini istiyor. Türkeş görev talep ederken faşist komandoları aracılığıyla işçi sınıfı üzerinde terör estirerek ücretleri dondurabileceğini hesaplıyor.

TÜM GERİCİ SALDIRILARI BOŞA ÇIKARALIM

Ancak faşistler ve reformistler, bütün işçi sınıfı düşmanları yanılıyorlar. İşçi sınıfı hiçbir baskı ve teröre boyun eğmez. İşçi sınıfı açlığa mahkum edilmeyi hiçbir zaman kabullenmemiştir ve kabullenemez. Bugün de sıkıyönetimiyle, sivil ve resmi militarist faşist güçleriyle egemen sınıflar işçi sınıfının mücadelesine saldırmakta ve bu mücadeleyi ezmeye çalışmaktadırlar. İşçi sınıfı pratikte her gün bunu yaşıyor. Profilo'nun, Kale Kilit'in, Sungurlar'ın, Bossa'nın, Çukobirlik'in, Lassa'nın ve daha yüzlerce fabrikanın işçileri her gün MHP'li, MİT ve Kontr-gerilla'lı faşist cinayet çetelerinin sayısız saldırısıyla yüzyüze geliyor.

Ama işçi sınıfının mücadelesini hiçbir baskı ve saldırı engelleyemez. Türkeş'in daha fazla terör yöntemi ile ücretlerin dondurulabileceği hayali de kursağında kalmaya mahkumdur. İşçi sınıfı, diğer emekçi kitleler, proleter devrimciler önderliğinde birleşerek, mücadele ederek bütün bu saldırıları boşa çıkarmalıdır. Faşist ve reformist demagoji işçi sınıfını bu mücadeleden alıkoyamaz ve koymamalıdır.

Tüm gerici saldırılara karşı birleşik örgütlü sınıf gücünü çıkararak direnmeliyiz. İşçi sınıfı proleter devrimci önderlik altındaki örgütlü gücüyle bütün gerici barikatları darmadağın etmelidir. Mücadele daha yükseltilmeli, düzen sınırları aşılmalı, burjuva iktidarının alaşağı edilmesi hedef alınmalıdır. Böyle bir mücadele Türkeş dahil bütün işçi sınıfı düşmanlarının çabalarını boşa çıkaracaktır. İşçi sınıfı; burjuvazinin saltanatı uğruna kölece yaşamaya hayır! Mücadele bayraklarını daha da yukarı kaldıralım. Proleter devrimcilerle birleşerek mücadeleye atılalım. Tüm gerici saldırıları boşa çıkaralım.

Okullardan

Baş.ta.sa.1'de

mıştır. Okullar geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da işgal altında bir yer görünümünü korumaktadır. Artık okullarla eğitim bakanlığından daha çok sıkıyönetim komutanlıkları ve İçişleri Bakanlığı ilgilenmektedir. Okullar açıldığı bu sırada İçişleri Bakanı eğitim kurumlarında her türlü tedbirin alındığını söylemekte, sıkıyönetim komutanlıkları yayınladıkları bildirilerle öğrencilere, hatta öğretmen ve velilere bile gözdağı vermeye çalışmaktadırlar. Bütün bunlar yine öğrencilerin daha iyi eğitim olanakları, daha iyi yaşam koşulları, demokratik eğitim uğruna verecekleri mücadelenin baskı ve zulümle bastırılacağını göstermektedir.

Ortaokullardan üniversitelere kadar eğitim kurumlarını her düzeyinde süren polis ve jandarma işgalinin yanı sıra faşist Disiplin Yönetmeliği de ortaöğrenim öğrencilerini baskı altında tutma, onların mücadelelerini engelleme konusunda geçen yıllarda olduğu gibi yine öğrencilerin başlarının üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanıyor. Geçtiğimiz yıl ülkenin birçok yerinde ortaokul ve liseli öğrencilerin mücadeleleriyle işlemez hale getirilen bu yönetmenliğin bu yıl daha etkin bir biçimde uygulanması için hükümet ve Milli Eğitim Bakanlığı tarafından daha sıkı önlemler alınmaya çalışılıyor. Faşist disiplin yönetmenliği ile öğrencilerin okullarda her türlü faaliyeti ya tümüyle yasaklanmış ya da büyük ölçüde kısıtlanmıştır. Buna göre öğrenci örgütlerine üye olanlar, siyasi çalışma yapanlar, toplantı ve gösteri yürüyüşlerine katılanlar en azından okuldan atılmakla tehdit edilmektedirler.

Ne ortaokul ve liselerde ne de yükseköğrenim kurumlarında demokrasinin kırıntısı bile bulunmamaktadır. Eğitim, okulların yönetimi vb. sorunlarla ilgili olarak ne öğrencilerin ne velilerin hatta ne de öğretmenlerin hiçbir söz hakkı bulunmamakta, her şey bakanlıkların direktiflerine daha doğrusu egemen sınıfların gereksinmelerine göre düzenlenmekte ve yürütülmektedir. Ezberci, yaşamdan ve üretimden kopuk bir eğitim düzeni okul yaşamındaki anti-demokratik uygulamayla birlikte gitmekte ve gençler için eğitim ve öğrenim çekilmez bir hale gelmektedir.

Ama ne olursa olsun öğrenci gençliğin mücadelesi bu yıl da her düzeyde yükselecektir. Egemen sınıfların baskı ve zulmü bu mücadeleyi bastırmaktan uzaktır. Demokratik eğitim, Disiplin Yönetmeliğinin iptali, okullardaki polis ve jandarma işgalinin kaldırılması vb. talepler uğruna mücadele yine gençliğin başlıca hedefleri olacaktır. Öğrenim gençliğinin bu haklı mücadelesi mutlaka bütün halkın desteğini kazanacaktır.

TKP ve

Baş.ta.sa.1'de

Bu olay üzerine en ilginç yorum ve tavır TKP ve TİKP gibi revizyonistler tarafından alındı. Onlar kapitalizmin ve parlamentonun kokuşmuşluğunu ortaya koymak bir tarafa, tersine onu aklamak için ellerinden geleni yaptılar. Dahası istifa eden eski İçişleri Bakanını, 'demokrasi aşığı', 'MHP ve Kontr-gerilla karşı yılmaz savaşçı' vb. olarak değerlendirerek göklere çıkardılar.

Eski İçişleri Bakanının istifasından sonra, Güneş'e bir telgraf çeken TİKP'nin revizyonist şefi D.Perinçek, reformist hükümetin bakanını şu şekilde övüyordu: "Ülkemizin düşmanlarına, terör odaklarına karşı ülkemizin birliğini, demokrasiyi ve barışı savunan hizmetleriniz dolayısıyla sizi kutlarım." (Aydınlık, 10 Ekim 1979)

TKP'nin güdümlü sesi Politika gazetesi ise, 8 Ekim 1979 tarihli nüshasının manşetine "Güneş'i Kontr-gerilla ve Mafya Tuzağa Düşürdü" ibaresini çıkararak eski İçişleri Bakanının nasıl bir 'anti-faşist' olduğunu açıkladı. Politika gazetesine göre, İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, Adana'daki cinayetler ile ilgili ve cinayetleri gerçekleştiren MHP ve Kontr-gerilla hakkında önemli ipuçları ele geçirdi. Olaylarla ilgili olarak Adana'ya özel bir tim gönderdi. Özel tim cinayetlerin arkasında Kontr-gerilla'nın bulunduğu yolunda önemli ipuçları elde etti. İçişleri Bakanı, bazı çevrelerin oyununu bozarak, Adana Emniyet Müdürünün öldürülmesinden sonra Adana'ya Emniyet Müdürü olarak atanan eski MC dönemi polis müfettişlerinden A.Karakurt'u görevinden aldı. Ayrıca İçişleri Bakanı H.Fehmi Güneş, Abdi İpekçi cinayetinden, Doğan Öz cinayetine kadar birçok faşist katliamın elebaşılarını ele geçirdi, onların arkasındaki güçleri açığa çıkardı. Bu durumdan telaşa düşenler, zayıflığından da yararlanarak 'anti-faşist' İçişleri Bakanını AP militanlarından Aynur Aydan isimli bir kadınla tuzağa düşürdüler.

TİKP ve TKP'nin olay üzerine yaptıkları yorumların özü böyle özetlenebilir.

Aslında uzun söz etmeye gerek yoktur. Gerçekler gün gibi ortadadır. Reformist CHP hükümeti ne kadar anti-faşist ise, onun İçişleri Bakanı da o kadar anti-faşisttir. Ek olarak H.Fehmi Güneş, kendisinden önceki İçişleri Bakanının istifası üzerine egemen sınıfların 'mutemet adamı' olarak bakanlık koltuğuna oturtulmuştur. Ve İçişleri Bakanlığında kaldığı süre içinde yüzlerce devrimci gözaltına alınmıştır, sıkıyönetim birkaç kez uzatılmıştır ve 'bölücülük' gerekçesiyle kapsamı genişletilmiştir.

TKP ve TİKP revizyonistleri bu olay sonrasında ortaya koydukları tavır ile kendilerini bir kez daha ele vermişler ve anti-faşist mücadeleden en anladıklarını daha açık bir biçimde ortaya koymuşlardır.

Bunlardan

Baş.ta.sa.4'te

sinde bir mücadele yürüteceklerini düşünmüyoruz ve onları sınıf sendikacılığı programını benimsemeye çağırmıyoruz. Böyle bir şey onların sınıf konumları ve siyasi hatları ile çelişir. Ama bu genel siyasi çizgileriyle bugünkü reformcu, revizyonist kırması sendikacılık çizgileri de çelişmektedir. KSD'nin reformcu ve revizyonizmle çok sıkı bağları gözönüne alındığında KSD için ihtimal az olmakla birlikte, DY'nin sendikacılık çizgisini gözden geçirmesi, reformcu ve revizyonist sendikacılığa kendisini bağlayan köprüleri atması mümkündür. Aksi takdirde, işçi sınıfı içindeki bu faaliyet kendisini genel siyasi çizgisinde de reformcuların ve revizyonistlerin yanına itecektir.

DY ve KSD eğer işçi sınıfı hareketi içinde devrimci demokrat bir sendikacılık çizgisi izlemek istiyorlarsa; (biz özellikle DY'nin böyle bir isteği olduğunu düşünüyoruz) bunun yolu, her soydan sendika ağasına karşı mücadelede tek tutarlı muhalefet merkezi olan DSM'lerin, sınıf sendikalarının safında yer almaktan geçer. Ve ancak böyle bir yola girilerek reformculuk ve revizyonizmle bağlar kopartılabilir. Özellikle DY şunu bilmelidir ki; bugünkü çizgisi reformcu ve revizyonist sendika ağalarının güçlenmesinin ötesinde kendisine bile bir yarar sağlamayacak, bugün kendi safında gözüken geleceğin sendika ağası adayları ilk fırsatta DY'ye de sırt döneceklerdir. Eğer DY doğru bir bakış açısıyla bugün sendikalar içindeki durumunu gözden geçirirse daha bugünden bu tehlikenin belirtilerini görebilir.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

bir saldırıya geçen sıkıyönetim generalleri faşist diktatörlüğün, komprador-feodal düzenin çıkmazına geçici de olsa baskı ve terörü artırarak istikrar sağlayabileceklerini hesapladılar ve halka saldırıya geçtiler.

Bunu daha fazla kan ve şiddet isteyen MHP'li faşistler selamlayarak karşıladılar ve generallere yardımcı olacaklarını açıkladılar. Nitekim aynı amaç için emekçi kanı dökme mücadelesi yürüten resmi ve sivil faşistler bir birine yardıma devam ediyorlar. Sıkıyönetimle birlikte MHP'li faşistler sıkıyönetimin olduğu bazı illerde baskı ve terör estirme görevini sıkıyönetime devrettiler. Diğer yerlerde ise kendileri kanlı katliamlarını sürdürdüler ve her gün onlarca emekçiyi katletmeye devam ediyorlar. Ancak MHP ve ÜGD'li faşistlerin yüzlerce binlerce kişinin önünde işledikleri ve hiçbir çabanın gizleyemeyeceği cinayetler karşısında sıkıyönetim generalleri yasaları açıkça ihlal ettikleri anlaşılan bazı faşist katilleri tutuklamak zorunda kaldılar.

Ancak sıkıyönetim terörü altında ezilen emekçiler, grevlerine saldırılan işçiler, dersaneleri işgal edilen öğretmen ve öğrenciler, köyleri basılarak her gün onlarcası katledilen yoksul Kürt köylüleri, yayın organları yasaklanarak, işkenceye çekilerek, katledilerek susturulmaya çalışılan devrimciler ve anti-faşistler sıkıyönetimin kime karşı olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Sıkıyönetim mahkemelerinin birçok faşist caniyi serbest bırakması da sıkıyönetimin faşist diktatörlüğün emekçilere karşı bir saldırısından başka bir şey olmadığının kanıtıdır. Eli kanlı katiller mahkemelerde basın mensuplarını tehdit ederken ve yakında dışarıda olacaklarını, hesap soracaklarını bağırırken kime güvenmektedirler? Elbette onlar aynı mekanizmanın, bir parçası olduklarını biliyorlar ve birbirine güveniyorlar. MHP'li sivil faşistlerle faşist ordu, polis, MİT ve Kontr-gerilla içiçedir ve sömürü düzenini sürdürmek için halka saldırmaktadırlar. Bu saldırıların mümkün olduğunca kendilerini ele vermemesine ve teşhir etmemesine çalışırlar. Ancak açığa çıkan ve gizlenemeyen cinayetlerin faili olan bazı faşistleri daha fazla teşhir olmamak için tutuklamak zorunda kaldıkları da olmaktadır. Bazı faşist katillerin tutuklanmasının sebebi budur. Ve bu faşistler uygun şartları bulunduğunda serbest bırakılmaktadır. Bugün yapılan da budur.

Ama ne var ki, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin elleri faşist cellatların yakasındadır. Hiçbir demagoji ve gerici çaba sıkıyönetimin halk düşmanı yüzünü gizleyemez. Sıkıyönetim generalleri halka hesap verecektir. Faşist diktatörlük bütün kurumları ile alaşağı olacak tüm faşist katiller-den hesap sorulacaktır.

Ankara

Baş.ta.sa.4'te

arada sendikaya gelen Merkez Şube Başkanı Cemal Aslan "rahat durmazsanız sendikaya karşı gelirseniz tabii ki işten atılırsınız" diyerek işçileri tahrik etmeye çalıştı. Ancak proleter devrimciler kendisini teşhir edince kaçıp gitmek zorunda kaldı. İşçilerin proleter devrimciler önderliğinde kararlıca direnmesi üzerine telefonla işçileri arayan Abdullah Baştürk "Yürütme Kurulu üyelerinin sendikaya geleceklerini" belirtti. 19 Eylül günü tekrar sendikaya giden işçiler; işten atılan işçilerin işe alınması, ihraçların derhal kaldırılması işkolu toplusözleşmesinin tüm Genel-İş üyelerinin çıkarlarına uygun bir biçimde imzalanmasını, sendika içi demokrasinin sağlanması, sürgün ve kıyımların sona ermesi, sendika ağalarının işçilere karşı işverenle oluşturduğu işbirliğine son verilmesini istediler ve sendika ağalarını teşhir ettiler. Sendika ağaları "hiç olmazsa yüzümüze karşı sendika ağası demeyin" diyerek işçilerin konuşmasını engellemeye çalıştılar. Ancak işçilerin kararlılığı karşısında gerilediler. İhraç edilen işçilerin durumunun tekrar görüşüleceğini belirterek, işten atılan işçilerin durumunu da ele alacaklarına söz verdiler.

Bunun üzerine işçiler, işten atılan işçiler işe alınana kadar ve ihraçlar iptal edilene kadar mücadele edeceklerini belirterek sendikadan ayrıldılar.

Proletarya

Baş.ta.sa.3'te

rın doğabilmesinin olasılığını ortadan kaldırmadığını ve bu durumun proletarya diktatörlüğünün bu aşamada da sürdürülmesini zorunlu kıldığını açıkça belirtir.

Bu bakış açısının sonucu olarak Stalin, ömrünün sonuna kadar, Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan ve hepsi de son tahlilde kapitalist eğilimlere teslim olmaya ve kapitalizmi geri getirmeye tekabül eden ideolojik, siyasi, ekonomik, felsefi, kültürel vb. her türlü alanda burjuva-revizyonist sapmalara karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. O, 1952'de yazdığı bir makalede, sosyalist toplumda üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki ilişkiyi tahlil ederek, Marksist-Leninist bir politika izlenmesinden sapıldığı takdirde mevcut üretim ilişkilerinin yozlaşarak üretici güçlerle uzlaşmaz bir çelişme içine girebileceklerini (ki bu onların sosyalist karakterlerinin değişmesi anlamına gelir) belirtir.

Stalin, ömrünün sonlarında, bürokratik yozlaşmanın parti içinde temsil ettiği büyük tehlikeyi de görmüş ve Kruşçev ve şürekasına karşı bir mücadeleyi gündeme koymuştu. Bunu SBKP 20. Kongresine sunduğu gizli raporda bizzat Kruşçev itiraf etmiştir. O, Stalin'e azgınca saldırdığı bu raporda, Stalin'in kendilerini "kör olmakla", "sınıf düşmanını ayırdedememekle" suçladığını ve ölümünden kısa bir süre önce partinin önde gelen liderlerini toplayarak: "Biliyor musunuz beni en çok endişelendiren nedir? Emperyalizmin baskısıyla başa çıkıp, çıkamayacağınızdır." (aktaran, G.Gjoni, age konuşma) dediğini nakletmektedir.

Stalin'in proleter öngörüsü bir kez daha doğrulanmış ve Kruşçev dönek kliği onun ölümünden sonra emperyalizme teslim olarak Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi yeniden canlandırmış ve onu giderek sosyal- emperyalist, sosyal-faşist bir ülkeye dönüştürmüşlerdir.

Kruşçev-Brejnev kliği bu işi yaparken Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in proletarya diktatörlüğü konusundaki öğretilerine de azgınca saldırmış ve onların burjuva demokrasisinden proleter demokrasisine (diktatörlüğüne) ve proleter demokrasisinden demokrasisizliğe (sınıfların ve devletin yok olacağı komünist topluma) şeklindeki formüllerini değiştirerek, proletarya diktatörlüğü ile komünist toplum arasına devletin proleter sınıf karakterini yitirdiği ve sözde artık kapitalizme geri dönüşün mümkün olmadığı (!) bir "bütün halkın devleti" aşamasını sokuşturmuşlardır. Onlar, elbette bunu bilinçsizce ya da vaktinden önce devleti kaldırmak gibi ahmakça bir "iyiniyetle" değil ama gerçekten proletarya diktatörlüğünden sınıfsal karakteri tamamen farklı, kendi burjuva-revizyonist diktatörlüklerini maskelemek ve dünya proletaryası ve halklarını aldatmak amacıyla yapmışlardır. Ama Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirleri dün olduğu gibi bugün de her türden revizyonizmin iğrenç burjuva yüzünü açığa çıkarıyor ve çıkaracaktır.

ABD'nin

Baş.ta.sa.1'de

generallerin önünde hemen hazırola geçmek zorunda kalıyor. "Bağımsızcı" Genel Kurmay Başkanı Amerikan gene[illegible] kendi komutanı olduğunu bilerek hareket ettiğini biliyoruz. Disiplinli asker tavırları gösterdiğini yadırgamıyoruz (!)

Ama [illegible] ki, bir yandan da, ülkenin yeraltı ve ye[illegible]maklarını, ülkede yaratılan değerleri [illegible]e satan, ülke topraklarının bü[illegible] [illegible]eryalist askeri amaçlar için Ame[illegible] [illegible]na peşkeş çeken uşak komprador bu[illegible]prak ağalarının, bunların faşist-fe[illegible]tinin, ordusunun "bağımsız"lıktan, "ülk[illegible]sızlığını yok eden tehlikeye" karşı savaşta[illegible]den sözedebiliyorlar.

Hattâ [illegible]madan, ülke içindeki sınıf çelişkilerini, ezi[illegible] ve sömürülen sınıfların baskı ve sömürüye k[illegible] yürüttükleri mücadeleyi gözardı etmek amacıyla "ülkedeki kargaşalığı yaratanlar dış güçlerdir" demagojik propagandasını da yürütebiliyorlar.

Boğazına kadar emperyalizmin bataklığına gömülen ülkeye emperyalist tekeller ve IMF tarafından kontrol edilen ekonomiye, ülkedeki Amerikan askerleri ve üslerine, eti ve kemiği ile NATO'ya bağlı orduya, ardı arkası kesilmeyen NATO tatbikatlarına rağmen siyasi ve ekonomik "bağımsızlıktan" dem vurulabiliniyor. Dış güçlerin (yani emperyalizmin) olmayan "bağımsızlığı" ortadan kaldırmaya çalıştığını, bunun için sol ve sağ siyasi hareketleri kışkırttığı ileri sürülebiliyor.

Gelişen kitle mücadelesini karalamak ve kitlelerin mücadelesini ezmek için saldırıya geçen faşizmin saldırısının niteliğini gizlemek amacıyla hareketten gerici sınıflar akla hayale gelmeyecek her türlü yönteme başvurmaktan geri durmuyorlar.

Faşistlerin içine de CIA ajanlarının sızdığını ileri sürüp Türkeşçi faşistleri aklamaya ve hedef şaşırtmaya çalışmaktadırlar. Oysa, Türkeşçi faşistleri finansman edenlerin başında Amerikan emperyalizmi ve CIA gelmektedir. Bu gerçeği bilmeyen yoktur. Türkeşçi faşistlerin de tüm amacı gerici sınıfların ve Amerikan emperyalizmi ve de tüm emperyalistlerin ülkemizdeki siyasi ve ekonomik egemenliklerini yok etmeye çalışan devrimci mücadeleyi ezmektir. Türkeş, bu iş için ortaya sürülmüştür. İkinci emperyalist savaş sonrası tüm Nazi kalıntılarını bağrında toplayan Amerikan emperyalizmi devrim karşısında bu faşistleri yeniden organize etmiş ve saldırıya geçirtmiştir. Ülkemizdeki Nazi artığı Türkeşçi faşistler Amerikan emperyalizminin bu operasyonunun bir unsurudur. Amerikan emperyalizmi bunları devrime ve halka karşı CIA eliyle organize etmiş ve kitlelerin üzerine sürmüştür. Bu gerçekler gizlenmeye çalışılıyor. Faşist Türkeşçiler ve MHP Amerikan emperyalizmi ve CIA'nın iradesi dışında varlığını sürdüren bir örgüt olarak lanse edilmeye çalışılıyor. Bu işi yapanların başında da "demokrat" geçinen, faşist diktatörlüğün yardakçısı Örsan Öymen gibi gazeteciler geliyor.

Halkımız emperyalizmin uşağı burjuvazinin sahte "bağımsızlıkçı" tavrının "dış güçler ülkenin bağımsızlığını yok etmeye çalışıyor" laflarının Türkiye gerçeğini gözardı etmeye çalışan demagojiden başka birşey olmadığını, (üst pazarlıklarının hareketle sürdüğü, NATO tatbikatlarının birbirlerini izlediği) günümüzün şartlarında çok iyi kavrıyor.

"Dış güçlerin ülkeye yönelen saldırısı" demagojisi ülkenin ekonomik ve siyasi yönleriyle emperyalizme bağımlı olduğunu ortadan kaldıramaz. Uşak burjuvazinin "bağımsızlık" konusunda yaptığı demagoji somut gerçekler tarafından ters-yüz edilmektedir.

Halkımız, dış güçlere ve bunun uşağı yerli gerici sınıflara karşı mücadelesi ile ulusal bağımsızlığı ve demokrasiyi tam olarak elde edecektir. Bu mücadeleyi "ulusal bağımsızlığa yönelen hareket" olarak gösterme çabaları hiç kimseyi aldatamayacaktır.

Türkiye halkı, dış güçleri yani emperyalistleri ülkenin en ücra köşesine kadar sokan yerli gerici sınıfları, emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi tümüyle yok ederek özgür ve bağımsız Türkiye'yi kuracaktır.

EMPERYALİSTLERLE İMZALANAN BÜTÜN İKİLİ ANLAŞMALAR KALDIRILSIN !
AMERİKAN ÜSLERİ SÖKÜLÜP ATILSIN !
TÜRKİYE NATO'dan ÇIKMALIDIR !

Oyunu bozacağız

Baş.ta.sa.1'de

mik "yardım"da bulunmayacaklarını açıkça söylüyorlar. Bunun yanı sıra emperyalistler ve gerici sınıflar her şeyi kendileri tayin ediyormuşçasına kurmayı amaçladıklarını gizlemiyorlar.

Gericilik günümüzün somut şartlarında bunalımdan doğan siyasi istikrarsızlığı, sağlayan esas unsurun ezilen ve sömürülenlerin mücadelesi olduğunu, faşistlerle, reformistler ve revizyonistler, dinci ve gericiler arasındaki gerici çatışmanın siyasi istikrarsızlığı daha vahim hale getirdiğini çok iyi biliyor. Bunun için de bütünleşmiş bir gericilikle kitlelerin mücadelelerine saldırarak "siyasi istikrar" sağlamayı esas amaç haline getiriyorlar.

Bunun için reformist, faşist vb. gerici siyasetçilerin türlü tehdit ve baskılarla biraraya gelmelerini ortak hükümet kurmalarını sağlamaya çalışmaktadırlar.

Gerek reformist hükümetin gerekse reformist CHP'yi dıştalayarak kurulması düşünülen MC tipi faşist hükümetlerin istikrarlı hükümetler olamayacağının üzerinde durulmakta, CHP reformistlerinin ve faşistlerin içinde yer aldığı bir hükümetin, kurulmasında ısrar etmektedirler.

Faşist ordunun şefleri faşist diktatörlüğün önde gelen bürokratları reformist ve faşist partiler biraraya gelerek hükümeti oluşturmadıkları taktirde, hepsinin bir kenara itilerek askeri hükümet kurulacağını açıkça ilan ediyorlar. Kendileriyle aynı amacı güden faşist ordu şeflerinin "askeri hükümet" veya partilerüstü hükümet tehditlerini istismar eden faşist ve reformist partiler "demokrasi" havarisi geçinmekten de geri durmuyorlar. Faşist Türkeş bile "demokrasi" taraftarı görünmekte, bugünkü partilere ve parlamentoya dayanan hükümetten yana olmakta, bu biçimdeki hükümetlerin kötüsünün askeri hükümetlerin en iyisinden daha iyi olduğunu ileri sürebilmektedir. Faşistlerin bu demagojisi demokrasinin değil, faşist diktatörlüğün var olduğunu bir kere daha kanıtlıyor.

Artık faşist diktatörlüğü, şu veya bu hükümeti tek başına bunalımın sorumlusu göstermeğe, komprador patronlar dahi itiraz etmekle, hangi hükümet gelirse, gelsin ekonomik ve siyasi krizle karşı karşıya kalacaklarını söylemektedirler. Ve bunun için faşist, reformist dinci vb. partilerin birbirlerini suçlamalarının gereksiz olduğunu biraraya gelerek bunalımdan çıkış yollarını (yani halkı ezme ve sömürme biçimini) arayıp bulmaya çalışmalarını istemektedirler.

Gericiliğin tüm bu siyasi manevralarının hedefinin emekçiler olduğu açıktır. Bunların gerici ve faşist partiler arasındaki çatışmayı yumuşatmaya çalışmakla elde etmek istedikleri (bugünkü şartlarda) birleşmiş bir gericilikle kitlelerin mücadelesini durdurmak ve giderek derinleşen ekonomik krizin yükünü (eskiden olduğu gibi) daha güçlü bir şekilde emekçilerin sırtına yıkmaktır.

Artık, reformist aldatmacalarla krizin yükü kolayca kitlelerin sırtına yıkılamamaktadır. Bunun için faşist saldırılar yoğunlaştırılmaktadır. Faşist saldırılarla, "siyasi istikrar"ın sağlanması amaçlanmakta, gericilik birleştirilmeye çalışılmaktadır. Seçim sonrası, gerici sınıfların daha güçlü bir şekilde emekçi kitlelere ve devrimcilere karşı saldırıya geçmesinin ihtimali çok kuvvetlidir.

Ücretlerin ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarının dondurulması, emekçilerin siyasi özgürlükler için yürüttükleri mücadelenin ezilmesi, yoğunlaştırılması düşünülen faşist saldırılarla gerçekleştirmeye çalışılacaktır.

Her türden revizyonistler, özellikle Sovyetçi revizyonistler bir taraftan faşist diktatörlüğün gerici saldırılarını el altından veya açıkça desteklemekte, diğer taraftan da mücadeleyi reformist yollara doğru kanalize etmeye çalışmaktadırlar. Sahte anti-faşist çağrılarla faşizmin ve gericiliğin değirmenine su taşımakta devrimci mücadeleyi hedefinden saptırmakta, ve reformlar uğruna mücadelenin esas alınmasına çalışmaktadırlar. Bir yandan da faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında teslimiyet çağrıları çıkarıp kitle mücadelesini pasifize etmeye çabalamaktadırlar.

Tüm emperyalistlerin yerli gerici sınıfların faşistlerin, reformistlerin, revizyonistlerin her türlü oyununu bozmak, proleter devrimcilerin, devrimci demokratların günümüzdeki görevlerinden birini oluşturuyor.

Tekelci sermayenin ve faşizmin, gericiliğin saldırısını geriye püskürtmenin ve yok etmenin yolu kitlelerin devrimci mücadelesidir. Devrimcilerin ve emekçi kitlelerin birleşik gücü gericiliğin tüm oyunlarını yerlebir edecek en önemli silahtır. Yükselen kitle mücadelesi gericiliğe meydanın boş olmadığını, istedikleri gibi at oynatamayacaklarını gösterebilir.

Bunun için tüm devrimci demokrat grupları gericiliğin oyununu bozmak için gericiliğe ve faşizme karşı ortak mücadele etmeye çağırıyoruz.

Faşist diktatörlüğün yoğunlaşan saldırılarına faşizme, reformizme her türlü revizyonizme karşı devrimci demokrat bir platformun etrafında kitleleri ve devrimcileri birleştirmeyi hedefleyelim.

Kitlelerin devrimci ve örgütlü birleşik gücü tüm gericileri yok edecektir.

"Vur emri"

Baş.ta.sa.1'de

duymuyorlar. "Demokratik sıkıyönetim"ci generaller "demokrasiye saygılı olduklarını", "demokrasiyi korumak için çırpındıklarının" propagandasını yaparken yayınladıkları bildirilerle, verdikleri direktiflerle ordu birliklerini halk kitlelerinin üzerine sürmektedirler. "Vur emri" çıkararak işçi ve emekçileri katletmektedirler.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanından sonra Adana Sıkıyönetim Komutanı da yayınladığı bildiri ile emrindeki ordu birliklerine halka ateş emrini verdi. 29 Eylül'de Adana'da proleter devrimciler önderliğinde barikatlarda sıkıyönetim birliklerinin dize getirilmesi üzerine sıkıyönetim paşaları daha da saldırganlaştılar. Adana Sıkıyönetim Komutanı yayınladığı bildiride herhangi bir olayı sevreden ve kaçmayan kişilere ateş edileceğini belirtiyor ve bunun için askere direktif veriyor. Jandarmanın silah kullanma yetkisinin bulunduğunu ve ihtarlara uyulmadığında kim olursa olsun ateş edileceğini hatırlatan sıkıyönetim paşası 29 Eylül'de kaçacak delik aradığını unutarak, sağa-sola ölüm tehditleri savuruyor.

Sıkıyönetim paşalarının direktifleri doğrultusunda askeri birlikler zaten pratikte vur emrini uygulamaktadır. Polis ve jandarma birlikleri işçilere ve emekçilere ateş etmektedir. Bugüne kadar sıkıyönetim paşalarının emrinde militarist güçler birçok devrimcinin ve emekçinin kanına girdi. Öldürülenlerin yanı sıra birçok kişi yaralanarak sakat bırakıldı. Grevci işçiler, toprak ve özgürlük mücadelesi yürüten yoksul köylüler, karşısında sıkıyönetim dipçiğini, jandarma kurşununu buldu.

Sıkıyönetim generallerinin yeni tehdit ve direktifleri bu terör ve saldırıların, öldürme ve yaralama olaylarının artırılacağının habercisidir. Yoksa yeni birşey değildir. Onlar, kitle mücadelesinin yükselmesine karşı giderek daha fazla dişlerini göstermektedirler. Sivil ve resmi faşist güçlerin kitlelerce geriletilmesi onları çılgına çeviriyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri saldırı ve baskıların daha da yoğunlaştırılmasına daha fazla emekçi ve devrimci kanı dökülmesine izin vermemelidir. Adanalı işçilerin ve emekçilerin proleter devrimciler önderliğinde sıkıyönetim birliklerini dize getirmesi ve kararlıca direnerek onları püskürtmesi örneğinden öğrenilmeli, aktif kitle mücadelesiyle yeni saldırılar boşa çıkarılmalıdır. İşçiler ve emekçiler faşist militarist güçlere karşı kararlılıkla ve aktif olarak direnmelidir. Sivil ve resmi her türden faşist saldırıyı geri püskürtmenin tek doğru yolu kitlelerin aktif birleşik ve örgütlü mücadelesidir. Bu mücadelenin önünde hiçbir faşist cinayet çetesi duramaz. Proleter devrimciler önderliğinde yürütülecek böyle bir mücadele bütün tehdit ve saldırıları boşa çıkaracaktır.

Özgür irade

Baş.ta.sa.1'de

takviye etmek istiyorlar. Onlar, kitlelerin gerici partilerden, mevcut düzenden hoşnutsuzluk duy du[illegible] proleter devrimci ve devrimci demokrat hareketler etrafında toplanmaya yöneldiklerini görüyor; bu iki eğilimin tek bir eğilimin iki değişik görünümü olduğunu anlıyorlar. Karşı çıktıkları budur. Kitlelerin özgürlüğüne "özgürlük" demagojisi yaparak karşı çıkıyorlar.

İstisnasız bütün gericiler bir yandan proleter devrimci ve devrimci demokrat hareketlerin gücünü ve etkisini küçümsemeye, halktan kopuk bir avuç kendini bilmez tarafından oluşturuldukları propagandasını yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Öte yandan seçimin boykotunu boy hedefi seçtiler, bu taktiğe alabildiğine saldırıyor ve durmadan seçime katılma çağrısı yapıyorlar. Peki neden? Niçin öyle yırtınıyorsunuz? Neden bir tek halkı zorla sandık başına götürmeye çalışmadığınız kaldı? Bazı "akıllılarınız" hatta bunu bile önerdi.

Halkın özgürlüğüne giden yolda BOYKOT'un bugünkü seçimlerde tek doğru taktik olduğu herkesçe görülüyor. İşte böyle bir gelişimi engellemek ve kitleleri, her birkaç yılda bir, soygun ve zulüm düzenini kimin savunacağını kararlaştırmaktan başka bir işlevi olmayan seçimlere katılarak bir gerici partiyi ve dolayısıyla özgürlük düşmanı parlamentoyu, mevcut düzeni ve faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi destekleyip güçlendirmeye sevk etmek, bu gerici kurumları aklayabilmek için bütün bu demagoji ve çağrılar.

Ama kitlelerin mücadelesinin ve devrimin yükselişi öyle kolay durdurulamaz. Bunun için çağrılar da, zorbalık da yeterli olmayacaktır. Kitleler gerçek özgürlük doğrultusunda yürüyorlar.

PARTİ BAYRAĞI
Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

PARTİ BAYRAĞI: "Kültür ve Devrim„

Parti Bayrağı dergisinin son sayısı (19) bütünüyle "Kültür ve Devrim" başlıklı bir yazıya ayrılmış bulunuyor.

Bunu okuyucularımıza heyecanla duyuruyoruz; çünkü derginin bu girişimi proleter devrimci hareketin saflarında yeni bir gelişimin başlangıcı; bir atılımıdır.

Böylece, revizyonizmin ve reformizmin yozlaştırdığı ve proletaryayla emekçi kitlelerden uzaklaştırdığı kültür-sanat alanına proleter devrimci hareketimizin eli uzanıyor.

Bu demektir ki,kültür-sanat alanını onyıllardır kaplayan revizyonizmin sisli bulanık havası, burjuva ideolojinin hizmetindeki gerici tezgahları, bundan böyle proletaryanın tehdidi altındadır.

* * * * *

Yazı iki ana bölümden oluşuyor. Birinci bölümde kültür kavramı açılıyor ve kültürün bir üstyapı kurumu olmadığı doğrultusundaki revizyonist tezlere kaynaklık eden. kaba,idealist maddeci kültür tanımları eleştiriliyor.P.Bayrağı yazarı,"maddenin kendisinin manevi kültürü yarattığını" söyleyen;bizzat maddi ürünü ya da üretim araçlarının kendisini kültür olarak tanımlayan, idealist-maddeci revizyonist tezleri çürütüyor ve kültürü sonuç olan üründen değil,"maddi hayatın üretimi ve yeniden üretimi sürecinde insanın doğayı ve bu arada kendisini değiştirmesi faaliyetinin bir unsuru olarak doğduğunu" anlatıyor.

Yazar, kültürün kuşaktan kuşağa geçen bir "süreklilik";tarihsel bir bütün olduğunu ileri sürerek bir üst yapı kurumu olduğunu reddeden revizyonizmin sınıflar üstü "süreklilik" anlayışını da eleştirerek,kültür mirasından yararlanma sorununa devrimci bir kıstas sunuyor: "Sürüp giden" geçmiş uygarlıkların kültürel kalıntıları geçmiş uygarlıkların sürdüğünü göstermez. "Sürüp giden" kalıntılar, yeni toplumsal yapılara göre etkilenerek biçimlenirler.Bu nedenle, "kültürde, kendisi olarak; ilk niteliklerini koruyarak,değeri ve anlamı aynı kalarak sürekli olan hiçbir şey yoktur." Kültür bir üstyapı kurumudur. Proletarya, geçmiş olan şeylerin iyi olanlarını seçip kendi kültürel potasında eritecektir.

* * * * *

Yazının ikinci bölümünde, kültür-sanat-edebiyat alanında devrimci faaliyetin temel ilkeleri ele alınıyor. Revizyonizmin bu alandaki yozlaştırıcı etkilerinin,saldırılarının özellikle Marksizm-Leninizmin kendisine ve Marksist-Leninist parti öğretisine yöneldiği vurgulanıyor.

Yazarın, "Parti ve Kültürel Faaliyet" ana başlığı altında açtığı sanat ve edebiyatta partizanlık ilkesi, partili sanatçı anlayışı yazının en önemli bölümlerinden birini oluşturmaktadır.

Bu bölümde, bu ilkeye burjuva-revizyonist saldırıların kirli anti Stalinist, anti-komünist özü açığa çıkarılıyor. Özellikle Stalin'in ölümünden ve 1956 revizyonist ihanet kongresinden sonra,türlü revizyonist "teorisyen"in ve ülkemizdeki çömezlerinin, Lenin'in parti edebiyatı,partili edebiyatçı konularındaki apaçık ve aydınlık görüşlerini Stalin'in Lenin'e karşı gösterip, Krupskaya'yı anti-Stalinist saflara "katip" ve daha birçok hilekarlıkla çarpıtmayı amaçlayan kokuşmuş kampanyalarını somut karşılaştırmalarla, kanıtlarıyla çürütüyor.

Bu alçakgönüllü çaba bile bizce çok önemli bir görevin yerine getirilmesidir. Çünkü "Marksizmi" yıllardır revizyonizmden öğrenen bizim zavallı bireyci aydınlarımızın bilincine, "parti", "parti edebiyatı" "partiye bağlı yaratıcılık" vb. kavramları daha lafı geçerken tüyler ürperten öcüler olarak kazınmıştır. Anti-parti burjuva sanat çevreleri partizan edebiyatı ilkesini sloganların süslemesi vb. sanacak kadar güdük, bürokrat bir anlayışa sahiptirler.

Yazı, "sanatçının özgürlüğü" konusundaki burjuva revizyonist tezlerin karşısında; daracık dünyalarına hapsolmaktan başka bir şey olmayan "bireysel özgürlük" müptelaları karşısında ancak komünizmde erişilebilecek gerçek özgürlüğe erişmek için, partiye sımsıkı sarılarak partiye sımsıkı bağlanarak, hayatımızın her alanında onun bir parçası haline gelerek verilecek mücadelenin içinde anlamını bulan proleter özgürlük kavramını yüceltiyor. "Özgürlük kendimiz ve dış doğa üzerinde, doğal zorunlulukların bilgisi üzerinde kurulu egemenliğe dayanır" (Engels) Partinin devrimin bütün alanlarında önderliğini,Leninist parti anlayışını bir kez daha açarak, kültürel cephede de vazgeçilmez önemini vurgulayor. Yıllardır görüntüsüne alıştığımız,devrime partiye, siyasete çekingenlikle bakan hantallaşmış bireyci aydın tipine karşılık; partili bir aydın, sanatçı tipini gündeme getiriyor. Lukacs, Fischer, Lefebre... gibi kaşarlanmış revizyonistlerin cephaneliğinden yiyen; "siyasetin rehber edinilmesi, strateji ve taktiklerin rehber edinilmesi demek değildir " (N.Behram); "... yaratıcı etkinlik, ancak özgürlük ortamında yeşerebilir... Kongre kararlarına göre değil" (N.Gürsel) diyen "Marksist" sanatçılarımızdan yerli örnekler veriyor.

Devrimin gürültülü akışı; günlük militan çoşkunluğu,somut dertleri, tasaları ve bunların çözümleriyle ilgili siyasal sorunlara,strateji ve taktikleri,"kongre kararları" karşısında -hayatı değiştirmenin biricik yolu yöntemi, kılavuzu olan parti siyaseti karşısında- azat edilmek isteyen bu "sanatçılar" ülkemiz devriminin capcanlı hengamesi karşısında nasıl da silikleşiyorlar !

Kendi yaşadığı hayatın, canlı izlenimlerini; parti etrafında büyük birliğin sıcaklığını,uğruna savaştığımız ülküleri mücadele içindeki acılarını,sevinçlerini yansıtan bir sanat-edebiyat arzulayan komünist militanın; her gün yoksulluğa işsizliğe,açlığa, zulme başkaldırarak doğrulan kitlelerin karşısında Türkiye proletaryasının partisini inşa faaliyetinin fedakarca, kahramanca çalışmaları karşısında, bütün dünyada yükselen devrim dalgası ve gittikçe daha fazla birliğini pekiştirmekte olan dünya komünizminin şahlanışı karşısında bu "aydınlar", "sanatçılar" nasıl da daracık, karanlık bir dünyanın miskin temsilcileri oluyorlar !

* * * * *

Bugün proleter devrimci hareketin etkinliğinde yeni yeni uç veren henüz sanatsal olarak siyasal içeriğine oranla yetersiz de olsa revizyonizmle kirlenmemiş,komünist hareketin sağlam çizgisiyle aydınlanan kültürel-sanatsal etkinlikler; devrimin günlük pratiği içinde yoğrulan hayatımızın içinde yeşerecek, UDHD'nin ve sosyalist insanın, komünizme ulaşmanın tek güvencesi partiye açıkça bağlı; onun siyasetine, strateji ve taktiklerine ilgiyle dolu; komünist militanın bireysel-duygusal dünyasını derinleştirici eğitici ve devrim yolunda onu daha da güçlü kılacak bir kültür-sanat ortamının habercisidir.

Kültür-sanat dünyasını yıllardır revizyonist teorilerin küfüyle sarmış olan güdük,bireyci aydınlar-sanatçılar,edebiyatçılar yerine,aydınlık ve partili bir hayatın temsilcisi militan sanatçılar yükselecektir.

Proleter devrimci hareketinkültür sorununu gündeme getirmiş olmasıyla bu süreç hızlanacaktır.

> *"Kahrolsun partisiz edebiyatçılar, kahrolsun edebiyatın üstün insanları. Edebiyat işçi sınıfının genel davasının bir kısmı haline gelmeli; bütün işçi sınıfının bilinçli bütün öncüleri tarafından harekete geçirilen o tek ve bölünmez büyük sosyal-demokrat mekanizmada 'küçük bir çark, küçük bir vida' olmalıdır. Edebiyat sosyal-demokrat partinin örgütlü, yöntemli ve birleştirilmiş çalışması içinde bütünleyici nitelikte bir parça olmalıdır."*
>
> *(Lenin)*

TKP'li revizyonistler Hollanda'da bir devrimcinin ölümüne neden oldu

22 Eylül günü Hollanda'nın Nijmegen şehrinde Hollandalı anti-faşist bir grubun düzenlediği bir toplantıda TKP'li revizyonistlerin yarattığı tertip ve saldırıların sonucu Friscland Türkiyeli İşçiler Derneği Başkanı Kemal Güngörmüş öldürüldü.

Nijvegen şehrinde Hollandalı devrimci-demokrat grupların "MHP'nin Hollanda'daki faaliyetleri-nin" açığa çıkarılması amacıyla yapılan toplantıya Friscland Türkiyeli İşçiler Derneği'ni temsilen katılan bir grup işçiye toplantıyı revizyonist amaçları için kullanmak isteyen TKP'li revizyonistler ve onların Hollanda'daki tekkesi HTİB üyeleri saldırdılar. Sosyal-faşistler devrimcilerin bildiri dağıtmasını, konuşma yapmasını engellemeye çalıştılar. Devrimci Yol taraftarı gençlerin üzerine saldırdılar, hatta Devrimci Yol taraftarı bir devrimciyi salondan çıkararak dövdüler. Bu saldırıya karşı koyan proleter devrimci işçilerin üzerine de bıçık, sopa ve zincirlerle hücum ettiler. Bu saldırı sırasında genç bir işçi ağır bir biçimde karnından bıçakla yaralandı.

Eski DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca'nın da aralarında bulunduğu sosyal-faşistler saldırıları püskürtüldüğü bir sırada bir provokatörün silahından çıkan kurşun Kemal Güngörmüş'ün kafasına isabet ederek ölümüne neden olmuştur.

Cinayete neden olan provokasyon ortamının bizzat sosyal-faşistler tarafından yaratılmış olmasına rağmen Hollanda polisi olaydan sonra çok sayıda devrimci işçiyi tutuklamış,öte yandan revizyonistlerin toplantıyı sürdürmelerine izin vermiştir.

Çok genç yaşta proleter devrimci saflara katılan Kemal Güngörmüş emekçi bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Aslen Tuncelili olan Kemal Güngörmüş bir süredir Hollanda'da işçi olarak çalışıyordu.Kısa sürede çevresindeki işçi ve öğrencilerin sevgisini kazanan Kemal, Hollanda'da da devrimci mücadele içinde yer aldı. Öldürülmeden çok kısa bir süre önce çalıştığı şehirde faşist MHP'nin elinde olan bir derneğin yönetiminin bunların elinden alınması mücadelesine önderlik etmiş ve daha sonra bu derneğin başkanlığına seçilmişti.

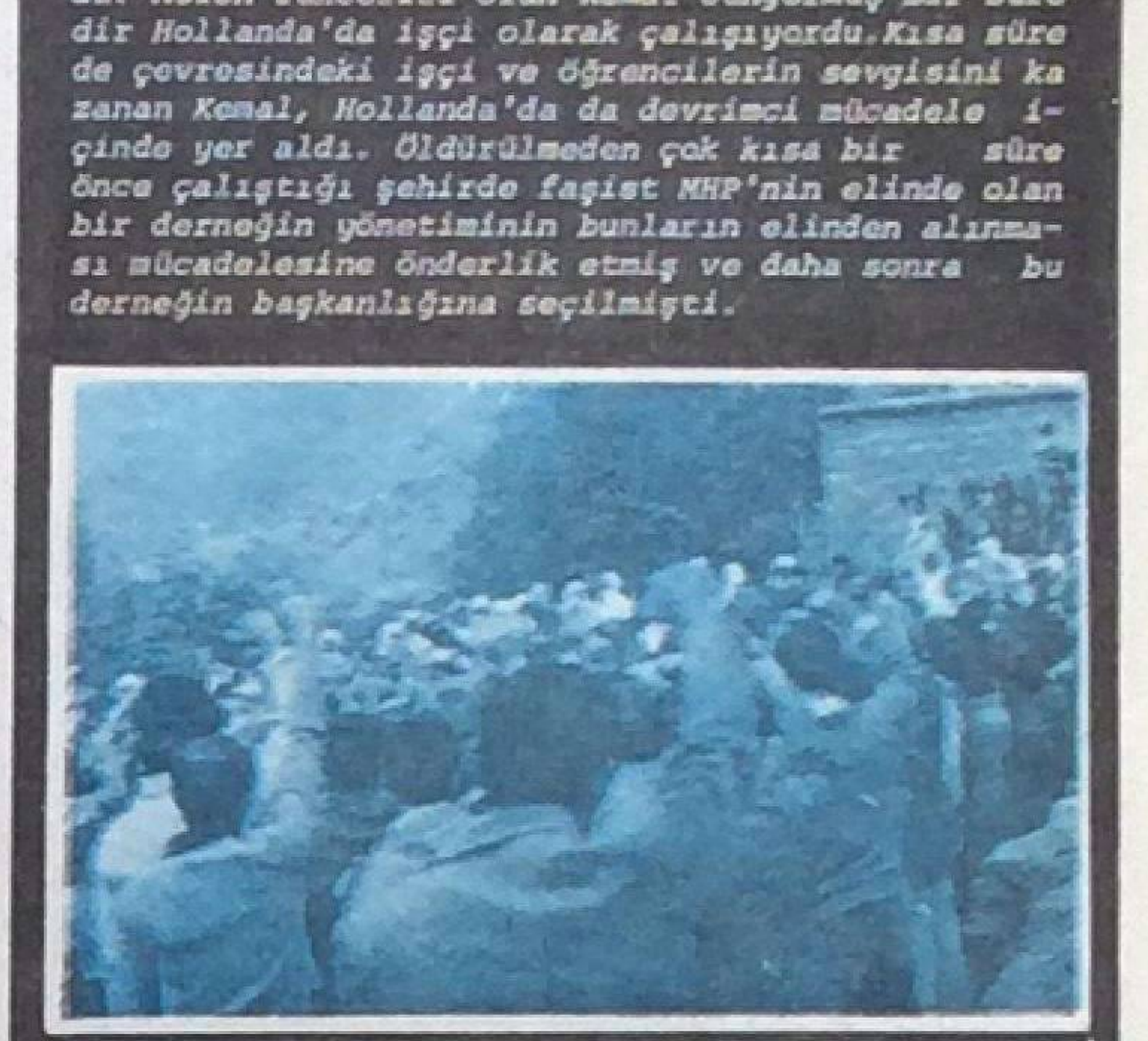

Kemal-yoldaş için yapılmak istenen cenaze töreni hem Hollanda polisi tarafından hem de Türkiye'de polis ve sıkıyönetim yetkilileri tarafından engellenmeye çalışıldı. Hollanda polisinin bütün çabalarına rağmen burada yapılan törene yüzlerce Türkiyeli işçi katıldı. Daha sonra Türkiye'ye gönderilen cenaze, polisin ve sıkıyönetim komutanlıklarının çabalarıyla İstanbul ve Ankara'da iki gün bekletildikten sonra Tunceli'ye gönderildi. Sıkıyönetim komutanlığının her türlü gösteriyi yasaklamış olmasına rağmen köylüler,gençler ve emekçilerin katıldığı büyük bir cenaze töreni düzenlendi. Törende çeşitli konuşmalar yapıldı.

TİKP'liler Körler Derneği'ne karşı tertipler peşinde

Ankara'da faaliyet gösteren Körler Eğitim ve Kültür derneği'ne karşı tertipler peşinde koşan TİKP'liler son olarak derneğe saldırmışlar ve daha sonra gazete ve ajanslara proleter devrimcileri suçlayan açıklamalar dağıtmuşlardır.Bunun üzerine Körler Eğitim ve Kültür Derneği bir bildiri yayınlayarak olayların gerçek yüzünü açıklamıştır. Bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz:

'Derneğimizi sosyal-faşist TİKP'e peşkeş çekmek isteyen dernek üyesi üç kişi kendileri dışındaki tüm üyelerin kararı ile dernekten ihraç edilmişlerdir. İhraç edildikten sonra da yıkıcı faaliyetlerine devam eden karşı-devrimci unsurlar bu kez de provokatif davranışlarda bulunarak derneğin kapatılmasını amaçlamaktadırlar.Dernekten ihraç edilmiş olmalarına rağmen hâlâ derneğe girmeye, orada devrimcilere küfür etmeye çalışan bu hainleri birkaç kez dernek yöneticileri uyarmuş olmasına rağmen onlar 'zavallı körler' pozlarına girerek karşı-devrimci TİP şeflerinin direktifleri doğrultusunda hareket etmeye devam etmişlerdir. Bu karşı-devrimin yendili uşakları 19 Eylül tarihinde dernek yöneticisi bir kız arkadaşı da döverek saldırılarını artırmışlardır.

Daha sonra zorla derneğe girmek istemeleri üzerine dernek yönetimi tarafından kendilerinin ihraç edildiklerini hatırlatan devrimcilere küfür ederek "biz derneğe giresini biliriz.Kimse bize engel olamaz" dediler. Bunun üzerine muhtemel bir provokasyon hazırlığı içinde olduklarını anlayan devrimciler bu faşistleri dernekten dışarı çıkardılar.

Devrimcilerin tespitleri doğruydu.TİKP'li sosyal-faşistler bilinçli bir provokasyon tertip ederek gelmişlerdi. Kısa zamanda Yurt Ajans,Aydınlık Yankı muhabiri, polis devriyeleri ve jandarma timi derneğe geldi. Diğer taraftan kendilerinin polis olduğunu belirten TİKP'li faşistler de derneğe gelmekte olan [illegible]lerin kimliklerini almaya çalıştılar.B[illegible]ilere bıçak çekerek öldürmek istedil[illegible]

Esas amaçla[illegible] kitle örgütlerinin işlerliğini bozmak, [illegible]diktatörlüğe yardımcı olmak ve kazanılmış [illegible]atik mevzilerin kapılarına kilit vurdurmak [illegible] ve kazanılmış demokratik mevzilerin kapılarına kilit vurdurmak olan bu hainler bununla da yetinmeyip her zaman olduğu gibi yayın organlarında o[illegible] ilgisi olmayan kişileri ihbar etmişlerdir.

Örneklerini daha önce Adana'da,Tunceli'de vb. yerlerde gördüğümüz bu saldırılara şaşırmıyoruz. TİKP'li sosyal-faşistlerin devrimcilere karşı giriştiği provokasyon eylemlerini bir kez daha nefretle protesto ediyoruz'

Vankük köylüleri Apocu faşistleri köye sokmadı

Tunceli merkez ilçe bağlı Vankük köyü halkı pocu faşistlerin teh ve saldırılarına boyun miyor.Köyde bir tek tar tarlarının olmaması dol yısıyla Apocular saldır larını dışarıdın ve bil hassa kendileri için b üs olarak kullandıkları ceri köyünden yönetmekte dirler.Vankük köyünde p leter devrimci hareket geniş bir taraftar kitle sine sahip olması Apo faşistlerin köye saldır larını yoğunlaştırmasına yol açmaktadır.

Son olarak Apocul kaybolan keçilerini ara ya giden Vankülü 13-1 yaşlarındaki iki kız ço ğuna saldırdılar.Bir il okul öğrencisine para t lif ederek köyde devrim lerin evlerinin hangiler olduğunu,köyde olup olm dıklarını ve köye gel gelmediklerini öğrenme çalıştılar.Bir cevap al mayınca silahla tehdit e derek "söylemezsen se öldürürüz" şeklinde teh dit ettiler.

Apocular 10 Ağustos g ni köyde kimsenin olmadı ğını tahmin ettikler bir saatte baştan aşağ faşist ve ırkçı propagan da ile dolu olan bir bil diriyi köyde dağıtmaya ç lıştılar.Köyde bulun kızlar ve kadınlar Apocu ların bildirilerini yır tarak yüzlerine fırlattı lar. Köy Kooperatifinde ç lışan köylü genç,Apocula rın sigara istemelerin karşı "bizim halk düşman faşistlere verecek sigar mız yoktur" diyerek köy den çıkıp gitmelerini istedi. Apocular "Kürdistanı Vanküklülere mezar yapacağız" tehditlerini savurdular. Bunun üzerine kadınlı kızlı köyde bulunanlar Apocuların üzerine yürüdü ve Apocu faşistler köyden kaçtılar.

Apocuların faşist diktatörlüğün,Kürt toprak ağaları ve komprador burjuvazinin bir hareketi olduğunu yoksul köylülük her geçen gün daha iyi kavramaktadır.

Pazarcık'ta işkence

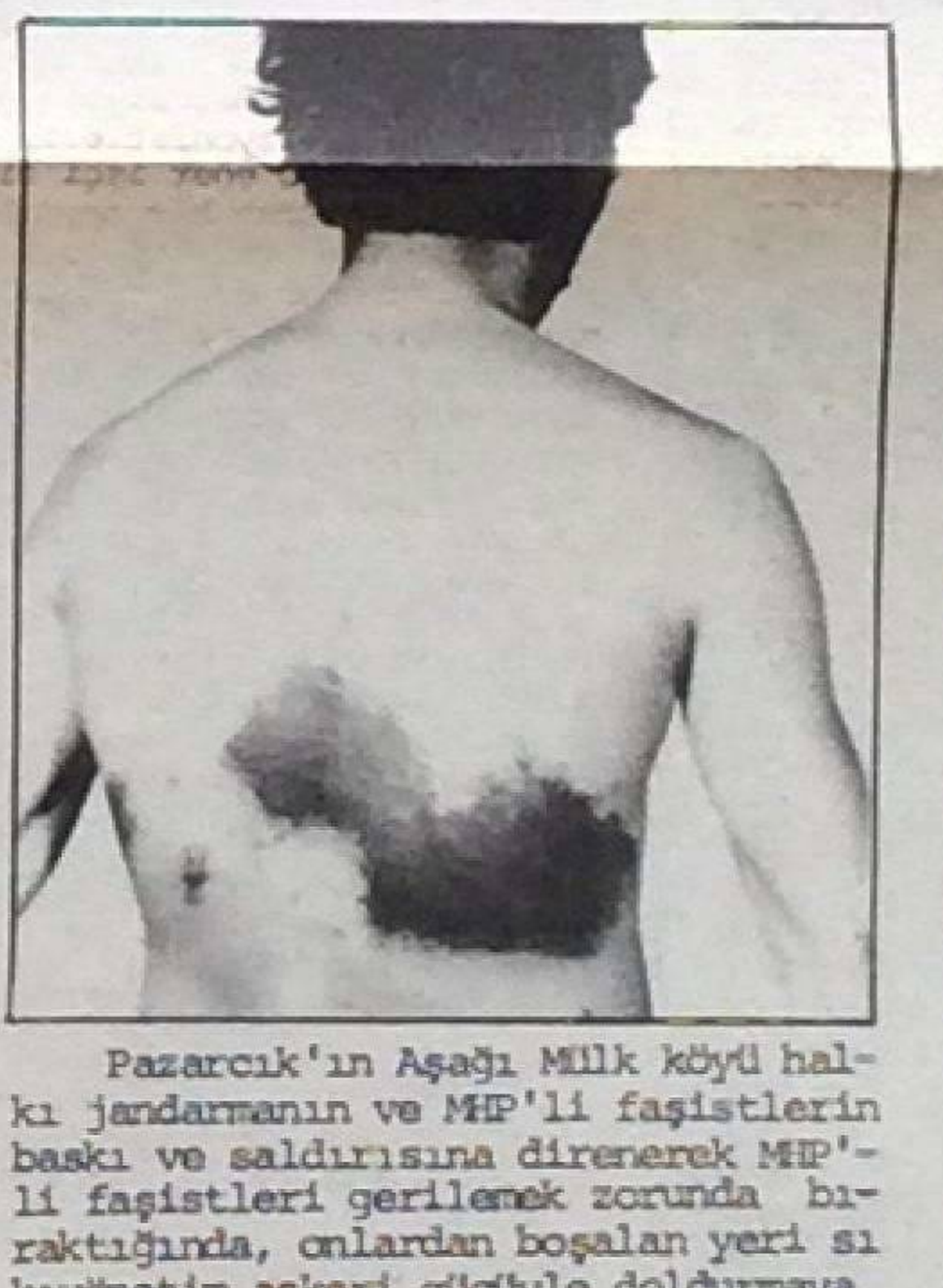

Pazarcık'ın Aşağı Milk köyü halkı jandarmanın ve MHP'li faşistlerin baskı ve saldırısına direnerek MHP'li faşistleri gerilemek zorunda bıraktığında, onlardan boşalan yeri sıkıyönetim askeri gücüyle doldurmaya çalıştı. Karakol Komutanı Orhan Bulut köy halkı ve devrimciler üzerinde baskıyı yoğunlaştırdı. Devrimcilere saldırıya geçerek devrimcileri işkence ile yıldırmaya çalıştı. H.Kurtuluşu taraftarı Cemal Balık adlı devrimci karakola çekilerek işkence edildi. MHP'li faşistlerle birlikte çalışan Orhan Bulut "seni buraya düşürmek için ne kadar uğraştım" diyerek işkenceyi bizzat kendisi yaptı. Daha sonra rapor almak isteyen Cemal Balık'a rapor verilmemesi için Pazarcık'ta CHP'li Koçdağlar, Savcı ve hakim el ele vererek doktora baskı yaptılar.

Pazarcıklı yoksul köylülerin mücadelesinin bir parçası olarak Aşağı Milk köyünde proleter devrimcilerin önderliğinde yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi geliştikçe resmi ve sivil faşistler bu mücadeleye saldırmakta, terör ve işkence ile mücadeleyi bastırmaya çalışmaktadırlar.

Ancak ne sıkıyönetimin zulmü, ne faşist diktatörlüğün işkencesi emekçilerin mücadelesini bastıracaktır.

işçi
köylü
mektupları

Ereğli

Bizler Konya Ereğlisi Hortu köyünden devrimci gençleriz.Köyümüzün halkı yoksulluk içinde zam ve zulüm altında inim inim inlemektedir. Köyümüzün toprakları Osman Seyhan adlı kişi tarafından gasbedilmiştiç.Bu kişi faiz karşılığı para vermektedir. Üzerimizde baskı ve sömürü vardır ve bütün Türkiye'de yoksul köylüler üzerinde sürdürülen baskının bir parçasıdır.

Bugüne kadar burjuva partileri türlü yalanlarla bizi kandırdılar. CHP, AP ve diğerleri yalan üzerine yalan söylediler.Ancak köyümüzün hiçbir sorununa el uzatmadılar. Zaten halk düşmanı burjuva partilerinden köylülerin yararına bir şey beklemek hatadır.Onlar ne yaparlarsa yapsınlar bundan sonra bizi aldatamazlar.

K.Ereğlisi Hortu
köyünden gençler

Karaman

Bizler Konya'nın Karaman ilçesi Akçaşehir nahiyesi devrimci gençleriyiz. Köyümüzde geniş bir devrimci potansiyel var. Ancak MHP Genel Başkan Yardımcısı Tahsin Ünal'ın köylümüz olması birçok faşist saldırıya yol açmaktadır. Bu faşist köye her gelişinde faşistlerle toplantı yapmakta ve faşistleri halkın üzerine saldırtmaktadır.Bu azılı faşistin kışkırttığı en son saldırı ramazan sonu bayram günü oldu. Faşist çeteler devrimcilerin oturduğu kahveye gelerek sataştılar.Bunun üzerine gerekli dersi aldılar. Yeniden saldırmak için toplantı yaparlarken toplantılarını basarak dağıttık. Ancak faşistler jandarma tarafından korunmaktadır. MHP'li faşist Tahsin Ünal ise sürekli saldırı için onları kışkırtmaktadır. Şimdiye kadar faşistleri "halk çocuğu" diyerek koruyan bazı Aydınlık taraftarları da kendi karşı-devrimci şeflerinin bu konudaki propagandasının yanlış olduğunu gördüler.

Bizler Devrimci Yol ve Halkın Kurtuluşu taraftarları olarak faşistlerin saldırılarına karşı halkla birlikte mücadele ettik.Bundan sonra da aramızda var olan eylem birliğini geliştirerek halka karşı yapılan saldırıları püskürteceğiz.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET !
FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM !

H.Kurtuluşu ve D. Yol
taraftarları

Çorum

Biz Çorum Düdüklük köyünden devrimcileriz.Köyümüz halkı yoksulluğun pençesinde,birçok köylümüz bir parça ekmek parası için Almanya ve diğer emperyalist ülkelere gitmekte ve orada kapitalistler tarafından iliğine kadar sömürülmektedir.Ağır işlerde çalıştırılan birçok işçimiz sakat kalmakta ve erken yaşta yıpranmakta çürüğe çıkmaktadır. Köyümüzün toprakları verimsizdir. Bir ilkokul hariç devletin hiçbir konuda girişimi olmamıştır. Biz geçinebilmek için başka yerlerde amelelik yapmaktayız. İnşaatlarda sigortasız ve sendikasız, hiçbir iş ve can güvenliğimiz olmadan çalışmak zorunda bırakılıyoruz.

Ne var ki, biz burjuva düzeninin tüm sömürü ve zulmün kaynağı olduğunu biliyoruz.Burjuvazinin ve toprak ağalarının bu sömürü ve zulüm düzeninin yok olması ile yoksul köylülüğün toprağa kavuşabileceğini kavrıyoruz.

Düdüklük köyünden
devrimciler

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral · Sorumlu Yazıişleri Müdürü Osman Taş
Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR
Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR
Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır
Basıldığı yer: S.S.Tübel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR
Baskı Tarihi 13 EKİM 1979

Modern revizyonistler ve Maocu revizyonistler parlamentoyu sınıflar üstü bir kurum olarak görüyor

Revizyonizmin "devrim" yolu parlamento da çoğunluğu sağlamak

«PARLAMENTER AVANAKLIK» VE FAŞİST-FEODAL DEVLETİN KORUNMASI

Türkiye bir seçim dönemini daha geride bıraktı. Bu seçimlere AP, MHP, CHP vb. faşist ve reformist partilerin yanında, faşist ve reformistlerin 'sol' partiler olarak nitelendirdikleri TİP, TSİP vb. gibi revizyonist partiler de katıldı. Bunların dışında TKP'nin ve bazı ortayolcu grupların desteklediği bazı 'bağımsız' adaylar da seçim alanlarında boy gösterdiler. Ayrıca TİKP denilen sosyal-faşist çete seçimlere katılamamasına rağmen işçileri ve emekçileri MHP dışındaki partilere oy vermeye çağırdı.

Bütün bu partiler ve "bağımsız" adaylar kitlelere parlamentoyu ve seçimleri bir kurtuluş yolu olarak sunmada ve bunun propagandasını yapmada birleştiler.Yalnız bunun için kendilerinin parlamentoda çoğunluğu sağlamaları gerektiğini vurguladılar. Ayrıca her biri faşizmi aklamak ve sıkıyönetimi meşrulaştırmak için ellerinden geleni yaptılar. Kitlelerin yükselen demokrasi mücadelesini bastırmak, pasifize etmek için yeni yöntemler kullandılar.

Aslında faşist ve reformist partiler için bu gayet doğal ve anlaşılır bir şeydir.Daha doğrusu işçiler ve emekçiler faşist ve reformist partilerin gerçek niteliğini bugün daha iyi kavramakta , onların hangi sınıfların hizmetinde olduğunu görebilmektedir.Bu bakımdan faşist partilerin ve CHP reformistlerinin faşist-feodal devletin bir kurumu olan parlamentoyu ve seçimleri bir kurtuluş yolu olarak sunmaları, bunu kitlelere benimsetmeye çalışmaları son derece doğaldır. Ama TKP,TİP, TSİP ve TİKP gibi sosyal-faşist partiler kendilerini faşist partilerden ve CHP reformistlerinden ayırmakta ve onlarla aralarında fark olduğunu söylemektedirler. Ve bu farklılığı da kendilerinin 'sosyalizm'i savunuyor olmalarına bağlamaktadırlar. TKP, TİP vb. gibi revizyonist partilerin iddialarına bakarsak; AP, MHP vb. gibi partiler bu düzeni savunmakta, kendileri ise düzeni 'değiştirmek' için 'mücadele' etmektedir.

Proletaryanın ve emekçi halkın seçimlerle ve parlamentoda çoğunluk sağlayarak iktidara geçmesini savunmak, sınıf mücadelesinin yerine seçimleri koymak,ancak,alçakların ve ahmakların işidir.

Acaba gerçek durum böyle midir, yani revizyonist partiler ve mihraklar gerçekten düzeni 'değiştirmek' için 'mücadele' mi etmektedir? Bu soruya -başka şeyleri bir tarafa bırakalım- bizzat hayatın kendisi cevap vermektedir. Ve açık bir şekilde görülmektedir ki, TKP, TİKP gibi sosyal-faşist partilerin düzeni 'değiştirmek',bunun için 'mücadele' etmek diye bir sorunları yoktur. Tersine onlar tıpkı AP,CHP vb. faşist ve reformist partiler gibi faşist diktatörlüğü ve komprador-feodal düzeni savunmaktadırlar.

Son seçim kampanyası bu gerçeği bir kez daha ve göze batacak bir biçimde ortaya koymuştur.

REVİZYONİSTLER PARLAMENTODA ÇOĞUNLUĞU SAĞLAYARAK 'DEVRİM' YAPIYOR

TKP, TİP vb. gibi sosyal-faşist partilere göre bugün dünya çapındaki gelişmeler ve 'sosyalist sistemin varlığı' dolayısıyla artık eski bürokratik ve militarist mekanizmanın zor yoluyla, şiddet yoluyla parçalanmasına gerek kalmaksızın 'devrim' barışçıl yoldan' gerçekleşebilir.Nasıl? 'Komünist' veya 'işçi' partisi seçimlere katılarak ve parlamentoda çoğunluğu sağlayarak...

Bu durum TİP Program ve tüzüğünde şu şekilde dile getirilmektedir:"TİP yasal yoldan iktidara yürüyen (...) örgüttür.(..) Yirminci yüzyılın ikinci yarısında belirli toplumsal koşullarda bu geçişin (sosyalizme geçişin- HK) barışçıl yoldan olabileceği bir imkan olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır." (TİP Program ve Tüzüğü, sy. 71)

TİP'e göre "Türkiye İşçi Partisi için kullanılacak her oy,kurtuluşumuza doğru atılmış bir adım olacaktır." (TİP'in 14 Ekim seçimleri için yayınladığı bir bildiriden)

TİP, seçimlere katılarak parlamentoya girecek ve süreç içinde parlamentoda çoğunluğu sağlayarak iktidarı ele geçirecek ve bu yoldan da önce devletin kurumlarını dönüştürecek, orduyu ve polisi yeni iktidarın kontrolüne sokacak,daha sonra da mevcut komprador-feodal ekonomik yapıyı,'sosyalizm' yönde değiştirecektir. [illegible] mevcut faşist-[illegible] devlet ve komprador-[illegible] düzen 'sosya-[illegible]miş' olacak -[illegible] için de TİP, [illegible]rde kendisi için [illegible]miş her oyun 'emperyalizme ve kapitalizme karşı [illegible]dirilmiş bir darbe' olduğunu söylemektedir. TİP, kendisinin parlamentoda çoğunluğu sağlayarak iktidar olmasını engellemek için burjuvazinin seçim sistemini değiştirdiğini' iddia etmekte ve seçim sisteminde 'Milli Bakiye Sistemi'ne dönülmesini talep etmektedir.

Aynı şekilde TKP de bugünkü faşist-feodal parlamentoyu 'gerici,işbirlikçi burjuvazinin yararına işleyen bir araç olmaktan' çıkararak 'onu işçi sınıfının,halkın yararına işleyen bir araç haline getireceğini söylemektedir.Nasıl yapacaktır bu işi? Önce legalleşecek, 'özgürlüğüne' kavuşacak,daha sonra da seçimlere katılarak parlamentoya girecek ve parlamentoda çoğunluğu sağlayarak , 'onu işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç' durumuna getirecek. O da,böylece tıpkı TİP gibi devleti ve ekonomik yapıyı 'sosyalizm'e dönüştürecek.

TİKP bu dönemde seçimlere katılamamıştır. Ama elinden geldiğince parlamentoyu kitlelere bir umut bir kurtuluş yolu olarak sunmaya çalışmıştır. Hatta daha da ileri giderek bugün parlamentonun 'özgürlük açısından daha elverişli şartlar ifade ettiğini', bunun için de MHP'nin parlamentoyu ortadan kaldırması girişimlerine karşı parlamentonun savunulmasını istemektedir. Daha da genel konuşacak olursak TİKP, faşist-feodal diktatörlüğün bütün kurumlarını olduğu gibi parlamentoyu da savunmakta ve parlamenter yolla devrim' düşüncesine dört elle sarılmaktadır.

Aslında bu revizyonist partiler sadece parlamentoyu ve 'barışçıl yoldan devrim' tezini savunmakla kalmamakta,aynı zamanda faşist-feodal düzeni ve devletin bütün kurumlarını savunmaktadırlar. Aslında onların kurmayı vaadettikleri düzen de komprador-feodal düzenden farklı değildir.Daha doğrusu bugünkü düzenin devamını savunmaktadırlar.Farklı olarak TKP ve TİP vb. revizyonistler emperyalist efendinin değişmesini istemektedirler.(Bu konu üzerinde H. Kurtuluşu'nun geçtiğimiz 177. sayısında geniş olarak durduğumuz için yeniden girmiyoruz)

Sonuç olarak TKP, TİP vb. revizyonistler seçimlere katılarak, parlamentoda çoğunluğu sağlayarak iktidara gelecekler ve bu yolla devleti ve ekonomiyi 'sosyalist karakterde' yeniden düzenleyecekler . İşte revizyonistlerin 'devrim' dediği şey budur.

Parlamentonun burjuva devlet cihazının, faşist-feodal diktatörlüğü en önemsiz kurumlarından biri olduğunu ve başlıca işlevinin yarattığı demokrasi görünümü ile emekçi kitleleri aldatmak olduğunu,gerçekte bütün önemli kararların komprador burjuvazi ve toprak ağalarının en önde gelen temsilcileri ile, bürokrasi ve militarizmin şeflerinin katıldığı kulislerde alındığını, parlamentonun burjuva-feodal partilerin temsilcilerinin önlerine konan yemi yedikleri bir ahırdan başka birşey olmadığını, ve parlamentodan çıkan hükümetlerin ancak emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda kendilerine verilen görevi yerine getirirse yaşayabileceğini,egemen silahların işlerine gelmediği anda silahlı güçlerine başvurarak parlamentoyu ve parlamenter hükümetleri kirli bir mendil gibi bir tarafa atabileceklerini vb. vb. hepsini bir kenara bırakalım.Burjuvazinin oy sandıklarında yenilerek iktidardan vazgeçtiğini bugüne kadar hiçbir yerde görülmediğini de bir kenara bırakalım.Mevcut bürokratik-militarist devlet cihazı sömürülen sınıfları ezmek ve bastırmak için özel olarak yaratılmış ve yalnızca bu iş için kullanılmaya uygun bir baskı mekanizması mıdır,yoksa her eline geçirenin istediği gibi kullanabileceği ve sınıf karakterine sahip olmayan her hangi bir alet midir?

Marksizm-Leninizmin tüm devlet öğretisi, birincisinin doğruluğu üzerine kurulmuşken, revizyonistler meseleyi daima diğer yöne saptırmaktadırlar.Çünkü onların bütün temel siyasetleri ve varoluş nedenleri faşist-feodal devletin ve komprador-feodal düzenin yaşatılmasına ve korunmasına hizmet etmektedir. Komprador-feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün varlığını sürdürmesi ve yaşatılması açısından, bir AP ile bir TİKP arasında, bir CHP ile bir TKP ve TİP, TSİP arasında hiçbir farklılık yoktur.Bugün parlamentoyu ve 'parlamenter yoldan devrim' tezini savunan bu sosyal-faşist partiler, faşist diktatörlüğün bir parçası, bir eklentisi durumuna gelmişlerdir.Onların adlarının başında 'işçi','komünist' vb. gibi sözcükler kullanmaları sadece kitleleri aldatmaya hizmet etmektedir. Nasıl ki CHP ve AP,'halkçı' 'adaletçi' değilse; TKP, TİKP, TİP vb. de 'işçi' sınıfının çıkarlarının temsilcisi 'komünist' partiler değildir.

REVİZYONİST PARTİLER: DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ BASTIRMANIN BİRER ARAÇLARI

TKP, TİP, TİKP vb. gibi revizyonist partiler 'parlamenter yolla devrim' tezini sadece savunmakla kalmamakta,aynı zamanda bunu günlük hayatta da uygulamaktadırlar. Seçimlere katılmak,yığınları parlamenter hayallerle oyalamak ve faşizmi,sıkıyönetimi meşrulaştırmanın yanı sıra,TKP,TİKP vb. revizyonist partiler,bunlardan daha da önemli olarak kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmaya,engellemeye, kitlelerin örgütlü birliğini ve gücünü bölmeye çalışmaktadırlar.Demokrasi mücadelesini bastırmanın birer aracı olarak faaliyet göstermektedirler.Bulundukları kitle örgütlerinde kitlelerin mücadelesinin daha ileri boyutlara ulaşmasını engellemek için ellerindeki bütün olanakları kullanarak mücadeleyi pasifleştirmeye, kitlelerin örgütlü birliğini tahrip etmeye özen göstermektedirler . TİP'e göre kitleler aktif mücadeleye atılırsa 'faşizm gelir'.Aynı şekilde TİKP, bütün kitle eylemlerini 'anarşi' olarak damgalamıştır ve mücadelenin yükseldiği her yerde faşist diktatörlüğün bir parçası olarak hareket etmektedir.TKP'nin bu konudaki faaliyetleri ise dillere destandır. TKP'li sendika ağaları işçileri komprador patronlara ve devlete satmakla ün kazanmışlardır.

Son seçim dönemindeki faaliyetlerinde onların bu politikaları,özellikle faşist cinayet odaklarının dağıtılması ile ilgili taktiklerinde açıkça bir kez daha gözler önüne serildi. İşçiler ve emekçiler Adana'da, İstanbul'da ve daha birçok yerde sivil ve resmi cinayet mangalarına karşı,sıkıyönetime karşı ayağa kalkarken,barikat savaşları verirken, TKP,TİP ve TİKP revizyonistleri kitlelere MHP'yi oy yolu ile yenmeye,sandık başlarında yenmeye çağırmışlardır.

Revizyonizmin, 'parlamenter avanaklığın' varacağı son nokta bundan daha farklı olamaz.

Ama kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesi ve halk güçlerinin anti-faşist birliği bütün karşı-devrimcileri olduğu gibi,TKP, TİP,TİKP ve TSİP gibi burjuva-toprak ağası partileri de bir kenara,tarihin çöp sepetine fırlatıp atacaktır.

Kitlelerin demokrasi mücadelesi, bütün karşı-devrimcileri olduğu gibi, revizyonistleri de fırlatıp bir kenara atacaktır. (Adana'da barikat savaşından bir görünüş)

> *"Bugün hüküm süren şartlarda,bazı kapitalist ülkelerde öncü müfrezesi tarafından yönetilen işçi sınıfının, ülkenin çoğunluğunu birleştirmek, devlet iktidarını iç savaş olmaksızın elde etmek, işçi sınıfı, halk cephesi ve farklı partiler ile demokratik örgütler arasında mümkün olan anlaşma ve politik işbirliğinin öteki biçimleri vasıtasıyla temel üretim araçlarının halka geçmesini başarmak imkanı vardır. Halkın çoğunluğu tarafından desteklenen, kapitalist ve toprak ağalarına taviz verme politikasını reddetmekten aciz oportünist unsurlara karşı kararlı bir şekilde karşı koyan işçi sınıfı gerici ve halk aleyhtarı güçleri yenebilir,parlamentoda kesin çoğunluğu kazanabilir. (Parlamentoyu) burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet eden bir alet olmaktan çıkarıp işçi sınıfına hizmet eden bir araç haline getirebilir,parlamento dışında geniş bir kitle mücadelesi başlatabilir, gerici güçlerin direnişini ezebilir ve barışçı bir sosyalist devrim için gerekli şartları sağlayabilir." (SBKP, 24. ve 25. Kongre Raporları ve Parti Programı, sy.296)*

> *"... günümüzde parlamentoyu artık sadece sınıf savaşımı için bir arena olarak değil, iktidarın proletarya tarafından fethi için bir alet olarak da kullanmak olanaklıdır.*
>
> *(...)*
>
> *Komünistler, devrimin barışçıl gelişimi için savaşım vermenin araçlarından biri olarak, işçi sınıfının çıkarlarını öğeleri kerte kerte içine sokarak devlet aygıtının bileşimini değiştirmeyi görüyorlar.Komünist partiler,böylece kurumların,okulların ve üniversitelerin demokratikleştirilmesini ilerletebilir,polisi,orduyu,özel servisi denetleyebilir." (K.Zaradov,Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, sy.210-211)*

Modern Revizyonizm ve Parlamentarizm

Yukarıdaki iki alıntıdan birisi, SBKP'nin 22. Kongresinde (1961) kabul edilen yeni parti programından , diğeri de SBKP'nin teorisyenlerinden K.Zaradov'un bir kitabından alınmıştır. Ve modern revizyonistlerin 'devrim' konusundaki temel düşüncelerinin ve siyasetlerinin en özlü ifadesidir.

Stalin'in ölümünden sonra Sovyet devletinin, hükümetinin ve SBKP (B)'nin yönetimini ele geçiren Kruşçev-Brejnev revizyonistleri,Marksist-Leninist teorinin içine boşaltmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir hale getirmek için ellerinden geleni yaptılar. Bunun için de en başta, Marksist-Leninist devrim teorisini tahrif etmeye, burjuva devletin veya burjuva-feodal devletin,onun kurumlarının bir devrim olmadan da proletarya tarafından ele geçirebileceğini, burjuva devletinin proletarya tarafından kullanılarak 'devrimin' 'barışçıl yol'dan başarıya ulaştırılacağını söylemeye, bu yolda ham hayaller yaymaya başladılar.Bu teorilerinin bir parçası olarak,Avrupa ülkeleri için 'parlamenter yolla barışçıl geçiş' teorisini, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri için 'kapitalist olmayan yoldan kalkınma' teorisini tezgahladılar.

Modern revizyonistlerin burjuva devletini ve onun kurumlarını savunmaları ve SBKP'ye paralel olarak diğer eski komünist partilerin de modern revizyonizmin yoluna girmeleri, bu partilerin yozlaşarak burjuvazinin ve onun düzeninin bir eklentisi durumuna gelmelerine neden olmuştur. Bunun sonucu olarak da,gerek SBKP ve gerekse modern revizyonizmin yoluna girmiş bulunan eski partiler, parlamenter hayallerin yayıldığı ilk dönemde, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin devrimci mücadelesini engelleyerek burjuva devletini korumak ve emekçi halkın devrimci mücadelesi karşısında savunmak için etkin bir çabaya giriştiler. Kapitalizmin varlığını sürdürmesi için tekelci burjuvazinin doğrudan siyasi temsilcisi olan partilerle tam bir yarışa girdiler.Emekçi halk kitleleri arasında burjuva devletinin şiddete dayanan bir devrim olmadan da proletarya tarafından kullanılabileceğini propaganda ettiler ve kitlelere tek kurtuluş yolu olarak burjuva parlamentosunda çoğunluk sağlayarak iktidarı ele geçirmeyi gösterdiler.Bunu Kruşçev-Brejnev revizyonistleri alabildiğine körükledi.Ve eski komünist, yeni revizyonist partiler kendilerini burjuvaziye kabul ettirmek için,bir yandan işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin devrimci mücadelesini engellemeye,bir yandan da bir yer kaptıkları burjuva parlamentosunda tekellerin çıkarlarını savunmak için yoğun bir faaliyet içine girdiler. Sovyetler Birliği'nde kapitalist restorasyonun ilerlemesi ve O'nun sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmesine paralel olarak,eski komünist partiler ve birçok yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki burjuva kuyrukçusu partiler,eski görevlerine ek olarak, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve emperyalist tekellerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi aletleri haline geldiler. Bu defa, 'parlamenter yoldan barışçıl geçiş' ve 'kapitalist olmayan yoldan kalkınma' tezleri burjuva devletin ve onun bütün kurumlarının olduğu gibi korunmasının ve savunulmasının yanında, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çıkarlarına,O'nun yayılmasına hizmet eden tezler oldu.

Ve birçok revizyonist parti bu tezleri,program ve tüzüklerine de koyarak, program ve tüzüklerinden proletarya diktatörlüğü kavramını da çıkararak varabilecekleri yerin en son sınırına vararak, sözcüğün gerçek anlamı ile, mevcut devletin ve düzenin bir parçası haline geldiler.Öyle ki, bugün 'tarihsel uzlaşma'nın şampiyonluğunu yapan Berlinguer'in İtalyan revizyonist partisi İtalyan tekelci burjuvazisinin çıkarlarını savunmaktadır ve FİAT gibi tekellerin tam anlamı ile desteğini kazanmıştır.Ayrıca Carillo'nun İspanya revizyonist partisi İspanya monarşist-faşist diktatörlüğünü desteklediğini saklamamakta, İspanyol işçi sınıfının faşizme karşı mücadelesini bastırmak için monarşist-faşist devletin diğer bütün partileri ile adeta yarışmaktadır.

Revizyonist partiler burjuva ve burjuva-feodal devleti ve onun parlamento dahil bütün kurumlarını savunmakla kalmamakta, aynı zamanda,onu ele geçirerek işçi sınıfına ve emekçi halka karşı burjuvazinin ve emperyalist tekellerin siyasi bir aleti olarak, bir baskı aracı olarak da kullanmaktadırlar. Daha doğrusu burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasi egemenliklerinin bir parçası olarak işçi sınıfı hareketini bastırmak için fiilen görev yapmaktadırlar.

Ve revizyonist partilerin 'parlamenter geçiş', 'barışçıl geçiş' vb. tezleri işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesi karşısında tam bir komediye dönüşmektedir. Ama bu sadece bu kadarla kalmamakta, revizyonistlerin sergilemeye çalıştığı komedi, Şili'de, Endonezya'da olduğu gibi, aynı zamanda, her seferinde bir trajediye de dönüşmektedir. Ama onlar, sınıf karakterleri gereği yine de oyunlarını oynamaya devam etmektedirler. Brejnev SBKP 25. Kongresine sunduğu raporda, 'Şili trajedisi, eğer gerekli şartlar mevcutsa barışçıl yolu da kapsayan,devrimin değişik yollardan yapılabilmesi olasılığına ilişkin komünist tezin geçersiz olduğunu hiçbir şekilde kanıtlamaz' demektedir.

Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü revizyonizmin 'parlamentarizm yolu' burjuvazinin, karşıdevrimin yoludur.

Parlamenter "Fino Köpekleri"

"Parlamenter değil,işleyen bir organ:İşte bu sözler, günümüz parlamenterlerini ve Sosyal-Demokrasinin parlamenter 'fino köpekleri'ni can evlerinden vurmaktadır. Amerika' dan, İsviçre'ye Fransa'dan İngiltere'ye , Norveç'e vb. dilediğiniz parlamenter ülkeyi alın:Bu ülkelerin hepsinde 'devletin asıl işleri perde arkalarında yürütülmekte,devlet daireleri,bakanlıklar ve genelkurmaylar tarafından görülmektedir. Parlamentoya ise 'sıradan halkı' aldatmak amacıyla laf ebeliği yapma görevi verilmiştir." (Devlet ve Devrim)

"Birkaç yılda bir,halkı parlamento aracılığıyla egemen sınıfın hangi üyesinin bastıracağının ve ezeceğinin kararlaştırılması:İşte, yalnızca parlamenter-anayasal krallıklardan değil, aynı zamanda en demokratik burjuva cumhuriyetlerde de burjuva parlamentoculuğunun ger- özü budur."(Devlet ve Devrim)

"... demokrasi (burjuva demokrasisi) ne kadar gelişmişse burjuva parlamentosu da borsaların ve bankerlerin o kadar hhükmü altına girer." (Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky)

"Proletaryanın, burjuvazinin boyunduruğu altında, ücretli-köleliğin boyunduruğu altında yürütülen seçimlerde çoğunluk kazanması gerektiğini ve ancak bundan sonra iktidara geçmesi gerektiğini yalnızca alçaklarla ahmaklar düşünebilir.Bu budalalığın ya da ikiyüzlülüğün doruğudur,bu, eski sistem içinde ve eski iktidar altında,sınıf savaşımının ve devrimin yerine seçimleri koymaktadır."Kitle İçinde Parti Çalışması)